Școala de Vrăjitorie

e. rose sabin

PREMIUL ANDRE NORTON GRYPHON

În curând, din seria
Școala de Vrăjitorie
vor apărea:

PUTERI PERICULOASE
BESTIILE ATACĂ

e. rose sabin

Școala de Vrăjitorie

Traducere din limba engleză
ADRIANA BĂDESCU

nemira

Pentru mama,

care mi-a fost, în decursul anilor, nu doar mamă, ci deopotrivă prietenă, susținătoare și confidentă...

...și în memoria tatălui meu, pentru dragostea și inspirația pe care mi le-a oferit.

CUPRINS

Mulţumiri 7
Şcoala Lesley Simonton pentru cei cu talente magice 9
1. Scrisoarea 11
2. Sosirea 19
3. Drepturi şi responsabilităţi 30
4. Întâlniri 41
5. Lina 56
6. Lecţii şi învăţături 69
7. Încercarea focului 85
8. Dileme 98
9. Invitaţia 110
10. Excursia 117
11. Balul de iarnă 129
12. Provocarea 136
13. Furtul 145
14. Un mesaj de la Wilce 160
15. Viziune şi decizie 171
16. Invocarea 182
17. Curăţenia 195
18. Uşile 207
19. Reflecţii 219
20. Alianţa 228
21. Căutări 240
22. Legăminte multiple 251
23. Cioburi de cristal 261
24. Război şi moarte 276
25. Pantera 299
26. Înzestrarea 305
Epilog 317

MULȚUMIRI

Atât de mulți sunt prietenii și mentorii care m-au ajutat să scriu această carte, încât îmi este imposibil să-i numesc aici pe toți. Sunt sigură că, menționându-i pe unii, îi voi fi omis din păcate pe alții, și pentru aceasta le cer iertare.

În primul rând, doresc să-i mulțumesc lui Andre Norton pentru încurajările și sfaturile oferite de când mi-a onorat manuscrisul cu prestigiosul Premiu Gryphon, în 1992. Mulțumiri calde îi adresez deopotrivă Annei Crispin de la Writer Beware (www.sfwa.org/beware/ – site administrat de Victoria Strauss), pentru îndrumările sale și pentru ajutorul pe care mi l-a oferit în căutarea unui agent literar. Mulțumesc de asemenea agentului meu, Jack Byrne, pentru neprețuitul său ajutor, pentru răbdarea și susținerea pe care mi le-a arătat ori de câte ori îndoielile își făceau loc în sufletul meu. Aceleași mulțumiri le adresez amabilului meu redactor, Jonathan Schmidt.

Membrii PINAWOR (The Pinellas Authors and Writers Organization) m-au ajutat mai mult decât își dau seama și le sunt recunoscătoare pentru criticile lor binevenite și, mai presus de toate, pentru prietenia și sprijinul pe care mi le-au acordat.

În cele din urmă, adresez mulțumiri din inimă Dianei Marcou, pentru indispensabilele ei aprecieri critice la adresa manuscrisului și pentru tot ce m-a învățat în privința artei

scrisului; mulţumesc de asemenea colegilor scriitori şi dragilor prieteni pe care i-am cunoscut graţie cursurilor susţinute de Diane, care au continuat să mă încurajeze şi să mă susţină timp de mulţi ani: Betty DeBate, Linda Herrell, Joyce Levesque şi Louise Miller – fără de care această carte nu ar fi fost posibilă.

Şcoala Lesley Simonton pentru cei cu talente magice

DIRECTOARE
Miryam Vedreaux

PERSONALUL DIDACTIC
Aletheia – Specialistă în Domeniul Interdimensional
Doamna Blake – Profesoară de Talente Speciale, expertă în dezvoltarea tuturor aptitudinilor paranormale
Doamna Dova – Profesoară de Rituri Oculte şi Ezoterism; Bibliotecară
Magistrul Hawke – Profesor de Alchimie, Mandala şi Artele Tămăduirii
Magistrul San Marté – Profesor de Etică
Magistrul Tumberlis – „Moşu' Tumbă" – Profesor de Istoria şi Filozofia Metafizicii

„ÎNGRIJITOARE"
Veronica Crowell

ELEVI
Anul întâi

Fete	*Băieţi*
Bettina Barker	Tonyo Deste
Eula Claver	Jerrol Fyfe

Irel Lane	Davy Geer
Lina Mueller	Emory Knight
Coral Snow	Reece O'Shannon
Petra Stratigeas	Fenton Rhoze
Tria Tesserell	Nevil Santomayor
Rehanne Zalos	Britnor Wythyn

Anul al doilea

Fete	*Băieți*
Nubba Balder	Gray Becq
Elspeth Carlin	Oryon Brew
Norietta Elden	Kress Klemmer
Kathyn Klemmer	Palmer Lawry
Taner Mayclan	Salor Tribane
Verin Savrile	Wilce Riverman

Anul al treilea

Fete	*Băieți*
Nan Evers	Yosef Byne
Helena Herrell	Evyar Mason
Rozelle Shepherd	Merjoe Pease
Adeen Yont	Cleance Vomai

1

Scrisoarea

– Tria! Tria! Vino imediat în casă!

Tria ridică privirea din cuibarul cu ouă și o văzu pe mama ei în pragul ușii din spate, strigând către ea. Indiferent ce s-o fi întâmplat, era în mod sigur o problemă serioasă, fiindcă mama n-ar fi lăsat-o niciodată să scape cu treburile neterminate.

– Vin acum! răspunse ea punând ultimele ouă peste cele strânse deja în coș și porni în grabă spre casă, cu grijă să nu le spargă.

– Fuga! strigă mama din nou.

Probabil că se întâmplase ceva teribil. Acoperi ouăle cu palma ca să nu se zgâlțâie și o luă la fugă.

– Ce e? gâfâi ea când ajunse la ușă. S-a întâmplat ceva rău?

– Nu, nimic rău, răspunse mama și-i luă coșul din mână. Vino înăuntru, repede, să nu ne vadă tata!

Pe câmp, în depărtare, tata repara gardul. Probabil că avea să mai zăbovească acolo o vreme, își spuse Tria, și în mod cert nu avea cun să vadă casa din locul în care era. Nedumerită de grija nejustificată a mamei, intră în casă și aștepă nerăbdătoare până ce mama puse coșul cu

ouă pe masa din bucătărie, făcându-i semn apoi să vină în sufragerie.

– Uite! îi spuse mama, arătându-i un plic gros și alb așezat cu fața în jos pe măsuța de lângă canapea și sigilat cu un inel de ceară roșie. E pentru tine.

– Pentru mine?

Tria se holbă prostește la plic, întrebându-se cine i-ar fi putut trimite ei o scrisoare. Cunoștea foarte puțini oameni în afara celor de aici, din orășelul în care se născuse. Niciodată în cei șaisprezece ani ai ei nu primise vreo scrisoare, deși prietenii îi mai trimiteau câte o vedere, tata primea în mod regulat cataloage cu produse agricole și tarifare pentru porci și păsări de curte, iar pentru mama venea din când în când câte o scrisoare de la niște rude îndepărtate din Wickton, în provincia Plains, și câte un bilețel de la Kate, sora mai mare a Triei, care locuia în orașul vecin.

– Ia-l și deschide-l, o îndemnă mama, cu fața iluminată de nerăbdare.

Tria întinse mâna cu un gest lent, de parcă s-ar fi temut că plicul se va evapora în clipa în care avea să-l atingă. Îl întoarse și își văzu numele scris cu litere negre, elegante: Miss Tria Fay Tesserell. Dedesubt citi numele orașului: Carey, provincia Inland, Arucadi. Timbrul sugera că scrisoarea fusese expediată din provincia Castlemount, iar Tria era sigură că nimeni din familia ei nu cunoștea pe cineva care locuia atât de departe.

Nu reuși să rupă sigiliul cu unghiile ei scurte. Mama îi întinse un *coupe-papier* cu care tăie pecetea de ceară. Deschise plicul și scoase din el o scrisoare și o broșură colorată. În antetul scrisorii scria cu litere elegante: *Școala Lesley Simonton pentru cei cu Talente Magice.* Intrigată, citi mesajul. Începea pe un ton oficial:

Stimată domnișoară Tesserell,

În atenția Școlii Lesley Simonton a ajuns faptul că te afli printre puținele persoane dotate cu puteri magice din Arucadi. Ești, neîndoielnic, conștientă de importanța pe care o are buna pregătire în utilizarea acestor puteri. Școala Simonton s-a specializat în a ajuta tinerele talente neinstruite, așa, ca dumneata, să-și dezvolte puterile în cadrul etic stabilit de Comunitatea celor Dotați. Noi ne pregătim elevii pentru a-și asuma un rol de conducere responsabil într-o societate mult prea înspăimântată de cei cu talente speciale. Ne exprimăm speranța că vei acorda atenție propunerii de a ne deveni elevă în anul academic următor, care începe în prima zi a lunii recoltei.

Broșura alăturată îți va oferi informații detaliate cu privire la școala noastră, la distinsul ei corp profesoral, la structura cursurilor și la costurile de școlarizare. Totodată, vei găsi inclus un formular de înscriere, pe care va trebui să-l completezi și să ni-l expediezi fără întârziere, dacă hotărăști să profiți de această ocazie unică.

Deoarece un Expert la ale cărui servicii apelăm uneori a constatat prin intermediul divinației că ești un candidat corespunzător pentru Școala Simonton, nu trebuie decât să ne trimiți odată cu formularul de înscriere un avans de douăzeci și cinci de triumi în contul taxei de școlarizare pentru anul întâi și te vei putea considera acceptată la cursuri.

Cu stimă, a dumneavoastră
Miryam Vedreaux, Directoare

Tria ridică ochii din scrisoare și o văzu pe mama ei rivind-o cu o ciudată intensitate.

– Mamă, tu știai ceva despre asta?

Și-i întinse foaia de hârtie, păstrând pentru ea broșura. Mama citi repede și, zâmbind, făcu semn din cap că da.

– I-am spus unei prietene că mi-ar plăcea să-ți perfecționezi talentele, iar ea mi-a povestit despre această școală și mi-a dat adresa. Le-am scris, deși nu mă așteptam să primesc un răspuns. Dar când a sosit plicul, am știut...

Se întrerupse în mijlocul frazei și-i înapoie scrisoarea cu o mână tremurândă.

– Asta e ceea ce voiam pentru tine, continuă ea. Asta e șansa ta, Tria, probabil unica ta șansă de a-ți împlini menirea, de a deveni ceea ce puterile tale îmi spun că trebuie să devii.

Niciodată n-o mai văzuse pe mama ei atât de agitată. Fața ei, marcată de vârstă și de griji, căpătase brusc o frumusețe nebănuită. Pentru prima dată își dădu seama cum trebuie să fi arătat mama ei cu ani în urmă, înainte de a se mărita cu un fermier și de a renunța la talentele ei deosebite pentru a fi așa cum se aștepta soțul ei să fie o nevastă de țăran.

– Tata n-o să mă lase să mă duc, replică Tria. N-ar accepta nici măcar să mă trimită la Școala de Meseriii Harnor, pentru a învăța tehnicile agricole moderne. A zis că are nevoie de mine aici, pentru a-l ajuta cu recolta, și știu că n-are de gând să se răzgândească.

– Ba ar putea s-o facă. Oh, cu mare greutate, recunosc. Dar i-ar putea angaja pe băieții Cromley pentru a-l ajuta la muncă. Ei ar accepta bucuroși. Oricum tu n-ai putea face față, căci recolta e foarte bogată anul ăsta.

– Dar tata mereu se plânge că băieții Cromley sunt neglijenți.

– Știu, știu, oftă mama, netezindu-și șorțul cu degetele bătătorite. Dar nu sunt neglijenți; tata e mult prea pretențios. Acum, așteaptă puțin aici!

Brusc dădu drumul șorțului și o zbughi în dormitor. Se întoarse după o clipă, ținând în mâini un portmoneu din piele și un stilou.

– Printre cei dotați se spune că, atunci când ți se deschide o ușă, trebuie să intri. Își plecă privirile și adăugă încet: Aș vrea să fi urmat și eu sfatul ăsta. Apoi, ridicând ochii, continuă pe un ton hotărât: Uite, am aici cei douăzeci și cinci de triumi. Am strâns banii ăștia fără știrea tatălui tău.

Deschise portmoneul și răsturnă pe masă un morman de monede de argint. Tria rămase cu gura căscată, incapabilă să înțeleagă cum de reușise mama ei să ascundă atâta bănet. Dar cei douăzeci și cinci de triumi erau doar un avans; taxele pentru întregul an de școlarizare erau mult mai mari. Și, răsfoind broșura, văzu că școala asigura trei ani de pregătire.

– Tu completează formularul de înscriere. Eu o să mă duc în oraș după-amiază, o să scriu un cec și o să trimit formularul, împreună cu cecul. Iar când va veni răspunsul de acceptare, tatălui tău îi va fi greu să refuze.

Triei nu-i venea să creadă că mama își închipuia că va fi atât de ușor. Tata nu-i dăduse voie niciodată să-și folosească talentele speciale, spunând că o fiică de fermier n-are de ce să-și dea aere și să se țină de ceea ce el numea „vrăjitorii", în loc să-și vadă de treburile cuvenite. Și în nici un caz nu-i va permite să se ducă la o școală pentru cei dotați.

Dar mama o împinse spre masă, o așeză pe scaun și puse în fața ei formularul de înscriere și stiloul.

– Completează-l! Știu cât de nefericită ești la gândul că-ți vei petrece toată viața la fermă. Dacă te vei pregăti pentru a-ți folosi talentele, ți se vor deschide o sumedenie de oportunități. Cei dotați sunt la mare căutare în domeniul justiției, în cel al divertismentului, în

afaceri, educație și chiar în posturile guvernamentale. Vei putea lucra aproape oriunde vei dori.

Entuziasmul mamei era molipsitor. Într-adevăr, aștepta mai mult de la viață decât să-și trăiască toate zilele la fermă. Încercase să-și ascundă nemulțumirea în fața mamei, dar sigur că ea, fiind dotată, își dăduse seama cât de mult detesta gândul că trebuie să muncească alături de părinți și să se mărite în cele din urmă cu fiul vreunui fermier, pentru a-și petrece apoi toată viața în Carey, ca gospodină și mamă a unor copii pe care îi aștepta aceeași soartă.

Iar posibilitatea de a merge la școală era de-a dreptul incitantă. Totdeauna învățase bine și cel mai mult îi plăcuse să afle despre vastul ținut Arucadi și despre istoria lui. Visa să-l străbată într-o zi de la un capăt la altul și să-și găsească un serviciu care să-i permită să călătorească în cele mai îndepărtate și mai exotice colțuri ale sale. Le povestise despre visurile și speranțele sale prietenilor de la școală, dar nici unul n-o înțelesese. Nu mai găsise pe nimeni ca ea însăși, pe nimeni dotat cu talente ca ale ei, care o făceau să aibă dorințe atât de diferite de cele ale tuturor colegilor ei.

Terminase în primăvară cursurile școlii elementare din Carey. Câțiva dintre colegii ei de clasă aveau de gând să urmeze școala de meserii, dar ea, la fel ca mulți alți tineri, nu putea spera să-și continue educația, știind că trebuie să-și ajute părinții în munca la fermă și pe câmp. Majoritatea prietenilor ei își acceptaseră soarta cu seninătate; ea însă era singura care își dorea ceva mai mult de la viață. Sora ei, Kate, părea cât se poate de mulțumită să fie soție de fermier; dar ea nu avea talentele speciale ale Triei.

Mama ședea în spatele ei, ținându-o de umeri.

– Știu că vrei să mergi la școală, îi spuse. Și eu vreau asta pentru tine. Vreau să fiu mândră de tine.

Brusc, Tria își simți ochii inundați de lacrimi.

– O să fii mândră de mine, mamă. Îți promit!

Luă stiloul și începu să completeze formularul, iar când sfârși, i-l întinse.

– Și acum, spuse mama împăturind hârtia, du-te și termină-ți treburile. Să nu-i spui nimic tatei. Iar când va veni acceptul, să mă lași pe mine să-i vorbesc.

– O să refuze.

– La început, da, însă am eu mijloace prin care să-l conving. Nu mi-am mai folosit de mult puterile, însă nu mi le-am pierdut... nu de tot.

Tria își aminti de serile în care tata era plecat la vreo întrunire a fermierilor sau la un pahar cu amicii, iar ea ședea lângă foc, ascultând fascinată cum povestea mama că, demult, cei dotați puteau zbura duși de vânt sus, pe deasupra caselor și copacilor, printre nori. Mama, pierdută în entuziasmul poveștilor de odinioară, uita uneori de ea însăși, cu privirile ațintite în foc, și modela flăcările dându-le chipul personajelor despre care povestea. Iar ea privea, ca vrăjită, până ce eroii și eroinele se transformau în cenușă.

Dar acelea erau doar povești. Acum, cei normali aveau și ei propria lor formă de magie, sub chipul motoarelor cu abur și a căilor ferate ce străbăteau ținutul Arucadi. Cei dotați călătoreau cu trenul sau cu autobuzul, la fel ca toți ceilalți, iar în orașe, recent inventatul automobil începuse să umple străzile. Oamenii susțineau că într-o zi inginerii vor construi mașinării cu aripi, care să poarte lumea în zbor. Ideea asta i se părea Triei mai absurdă chiar decât posibilitatea de a folosi magia pentru a zbura până la nori.

Dar tipul ăsta de magie, dacă mai exista într-adevăr, nu-i era destinat ei, chiar dacă va merge în cele din urmă la școala aceea minunată. Și în ciuda optimismului

resimțit de mama, ea știa că există un obstacol pe care îl considera insurmontabil.

– Cum rămâne cu restul de bani? întrebă. Ce mi-ai arătat tu nu acoperă decât avansul.

Mama avea o expresie întunecată.

– Există o sumă pusă deoparte pentru zestrea ta. Ar trebui să ajungă.

2

Sosirea

Autobuzul porni, lăsând în urmă Magazinul General din Merritt. Tria rămăsese acum unicul pasager.

– Următoarea oprire, Școala Simonton, strigă șoferul, pentru a acoperi huruitul motorului. Ajungem în cincisprezece minute.

Cuvintele lui îi dădură energie Triei. Își netezi cutele fustei lungi, încercă să scuture praful din bluza albă și se strădui să ascundă pe cât posibil marginile cam zdrențuite ale manșetelor de dantelă.

Călătoria de două zile și jumătate o purtase peste o treime din ținutul Arucadi. Tata o dusese cu căruța până la stația din Carey. De acolo schimbase autobuzul de patru ori, de două ori luând câte una dintre cursele acelea expres cu scaune luxoase, aproape confortabile, care se lăsau pe spate și a treia oară urcându-se în autobuzul acesta hurducăit, care deservea satele de dincolo de Millville, aproape de granița sudică a provinciei Castlemount. Școala Simonton pentru cei cu Talente Magice era amplasată într-o zonă rurală, la depărtare de orice oraș mare.

Huruitul roților pe asfaltul plin de gropi părea plin de promisiuni. Tria repeta în gând, în ritmul inegal al

drumului: *Vei întâlni oameni ca tine. Vei învăța să-ți folosești puterile. Vei întâlni oameni ca tine. Vei învăța să-ți folosești puterile.*

Totdeauna fusese nevoită să-și ascundă talentele, pentru a fi aidoma prietenilor de la școală, știind instinctiv că, dacă și-ar face cunoscute abilitățile, ceilalți copii ar deveni geloși sau s-ar teme de ea. În sfârșit, acum avea să ajungă printre oameni față de care nu va trebui să se mai ferească.

Se aplecă și privi pe fereastră, nerăbdătoare să zărească silueta școlii, dar în față nu se vedea decât o clădire în ruină, nelalocul ei printre lanurile și pajiștile care luceau în soarele amiezii.

Autobuzul încetini și opri în stația din fața clădirii cu trei etaje, din cărămidă galbenă, decolorată.

– Școala Simonton, domnișoară, spuse șoferul peste umăr. Capăt de linie.

Tria rămase cu ochii ațintiți la construcția în paragină; entuziasmul resimțit până acum o clipă pieri, lăsând în loc un sentiment de groază. Își luă geanta, se ridică în picioare și se apropie de scaunul șoferului.

– Trebuie să fie o greșeală, spuse. Asta nu poate fi Școala pentru cei cu Talente Magice.

– Nu-i nici o greșeală, domnișoară. Ăsta-i locul. Să vă dau valiza.

– Nu, stai! strigă ea punând o mână pe brațul lui. Am poze!

Începu să cotrobăie disperată în geantă și scoase în cele din urmă broșura citită și răscitită, o deschise la ilustrația colorată ce se lăfăia în paginile din mijloc și o flutură în fața omului:

– Vezi? Aici arată mai multe clădiri noi, aurii și strălucitoare, frumoase!

Șoferul aruncă o privire imaginii și își dădu ochii peste cap.

– Publicitate, domnișoară! Nu trebuie să crezi chiar tot.

Și, trecând pe lângă ea, coborî din autobuz. Tria îl urmă, protestând în continuare în vreme ce el deschise compartimentul pentru bagaje.

– Și dacă asta-i școala, n-ar trebui să mai vină și alți elevi? Doar nu sunt eu singura!

Valiza de piele scorojită ateriză pe pământ cu un bufnet.

– Am mai adus doi la cursa de dimineață.

Șoferul puse piciorul pe prima treaptă, gata să urce din nou în autobuz, și adăugă:

– Mai e unul, care va veni cu cursa de seară. În ziua de azi nu mai sunteți așa mulți ca altădată.

Acestea fiind zise, se așeză în fața volanului și închise ușa.

– Așteaptă!

Strigătul ei disperat se dovedi zadarnic. Tria se văzu nevoită să sară într-o parte când motorul tuși, iar autobuzul întoarse și dispăru în direcția din care venise. Cu privirile pierdute în zare, la silueta tot mai mică a autobuzului, copleșită de senzația că fusese părăsită în mijlocul drumului, simți cum lacrimi fierbinți îi urcă în ochi. Era imposibil ca măgăoaia asta urâtă să fie locul visurilor ei.

Se apropie de intrare, își trecu o mână tremurândă peste cărămizile crăpate și ciobite din jurul ușii, comparând fațada cu ilustrația din broșură. Clădirea din poză, ca și aceasta, avea trei etaje, dar părea mult mai mare, iar ferestrele străluceau, viu luminate.

Iar ușile...! Cele din imagine erau din lemn lustruit, minunat sculptat. Privi încruntată ușile din fața ei. Duble,

ca și cele din broșură. Trecându-și un deget pe suprafața lor aspră, își dădu seama că, sub straturile de murdărie, se aflau într-adevăr niște scene sculptate. Dar erau atât de vechi și de tocite, încât nici măcar nu mai putea bănui ce anume reprezentaseră odată.

Ștergându-și lacrimile de pe obraji, își îndreptă umerii și trase de șnurul ros al soneriei. De undeva din interior se auzi un clinchet slab.

Ușile se deschiseră. O femeie ca un elf apăru în prag. Dincolo de ea se zărea un hol palid luminat. Scundă și îndesată, femeia o studie cu ochii ei ca două stafide pe fața ca un boț de turtă dulce pufoasă. Părul său cărunt era strâns într-un coc din care parcă se chinuia să scape, șuvițe rebele zburătăcindu-se în toate direcțiile.

– Tu ești Tria Tesserell, anunță femeia, ca și cum Tria n-ar fi fost prea sigură de propria-i identitate. Intră! Ești așteptată. Autobuzul a întârziat, dar așa face întotdeauna.

– Am o valiză, spuse Tria, arătând spre cufărul de piele în care se aflau puținele ei bunuri. Am nevoie de ajutor pentru a-l duce înăuntru.

– O să trimit doi băieți să-l ia și să-l ducă în camera ta. Eu sunt Veronica, îngrijitoarea. Haide, vino! Vei fi condusă direct în biroul directoarei. Să n-o faci să te aștepte.

Nu se poate! Sperase să se poată spăla de praful de pe drum și să-și schimbe hainele înainte de a întâlni pe cineva, dar nu mai avu timp să obiecteze. Veronica pornise deja în viteză, șuvițele de păr încovrigându-i-se în jurul capului ca niște râme în cutia cu momeli. *La urma urmei*, își spuse Tria urmând-o, *de ce ar trebui să-mi pese că n-o să fac o impresie bună? E imposibil ca directoarea să fie mai dezamăgită de mine decât sunt eu de școala asta.*

Străbătând o sală îngustă și slab luminată, ajunseră într-un salon mobilat chiar mai sărăcăcios decât casa ei de la fermă. Tapițeriile din catifea or fi fost elegante la vremea lor, dar acum erau atât de roase, încât prin ele se vedeau clar rotocoalele arcurilor. Un fotoliu era din același set cu canapeaua, dar balansoarul și scaunele erau desperecheate. Iar mai rău decât starea jalnică și vechimea mobilierului era praful depus pe mese și pe abajururile de sticlă ale lămpilor. Acasă măcar obișnuiau să șteargă praful! *Ce-o face îngrijitoarea aceea toată ziua?* se întrebă, privind ferestrele prea murdare pentru a mai lăsa să treacă lumina vie a zilei.

Pe poliţa de deasupra şemineului înnegrit de funingine atârna un portret urât pictat al unui tânăr, culorile întunecate ale tabloului accentuând atmosfera sumbră din încăpere. Veronica flutură o mână spre portret:

– El e Lesley Simonton. Şcoala poartă numele lui.

Fără nici o altă explicaţie, îngrijitoarea o conduse în holul aflat dincolo de salon. Podeaua de lemn scârţâia sub paşii ei, zugrăveala se desprindea de pe pereţi, iar din tavanul înalt atârnau becuri fără abajur. Tria își spuse că e cel mai deprimant loc în care fusese ea vreodată.

Dintr-un culoar adiacent se revărsa un miros de varză prea mult fiartă. Nu se putea ca asta să fie avanpremiera mesei de seară! Flămândă cum era, stomacul ei s-ar fi revoltat, cu siguranţă, dacă i-ar fi servit ceva atât de urât mirositor.

Ajunseră la o scară și începură să urce treptele care protestau la fiecare pas. Tria se străduia să-și reprime tentaţia de a o lua la fugă pentru a scăpa de școala asta. Încă nu achitase și restul taxelor; ar fi putut renunța, înapoind banii tatălui ei. Dar promisese că va face astfel încât mama să fie mândră de ea.

Își imaginã primirea pe care i-o va face tata, cu o expresie încordatã și mânioasã; aproape cã-i putea auzi cuvintele mușcãtoare: „Deci te-ai întors ca o ratatã, așa cum am prevãzut. Toatã viața ta n-o sã faci altceva decât sã muncești ca o roabã. Școalã pentru cei cu Talente Magice, auzi! Nu ți-am zis eu cã trebuie sã fie o escrocherie, ca sã le ia banii fraierilor cu aere de grandoare?!" Iar mama o va privi mai necãjitã și mai resemnatã ca niciodatã, mai adusã de spate, cu ochii ei albaștri mai stinși, deși o va fi primit cu bine acasã și va fi încercat sã-și ascundã disperarea.

Nu, mamã, n-o sã-ți fac una ca asta. Ți-am promis ceva și, cum-necum, o sã-mi țin promisiunea.

La etajul al doilea, Veronica se opri în fața ușii din dreptul scãrilor. Mai departe se întindea un culoar lung. Îngrijitoarea ciocãni și o voce dinãuntru îi rãspunse. Veronica deschise ușa și se dãdu la o parte, lãsând-o pe Tria sã intre singurã. Ușa se închise în urma ei.

Se afla într-un birou îmbrãcat parcã în rafturi cu cãrți. Volumele, cu coperte vechi și hârtãnite, erau stivuite care încotro, unele cu cotorul în jos sau îngrãmãdite la întâmplare. O lampã cu abajur verde își arunca lumina asupra unei mese de lucru încãrcate, lãsând însã în umbrã silueta din spatele ei. Tria desluși silueta țeapãnã a unei femei, dar nu și trãsãturile acesteia.

– Bine ai venit la Școala Simonton, miss Tesserell. Te rog sã iei loc.

O mânã slãbãnoagã flutura prin conul de lumină, arãtând spre scaunul de lemn cu spãtar înalt dintr-un colț al încãperii. Tria îl aduse mai aproape și se așezã în fața biroului.

O a doua mânã cu degete lungi își fãcu apariția în lumină; pe inelarul ei trona o piatrã mare portocalie, ce arunca scânteieri peste hârtiile și cãrțile îngrãmãdite pe birou.

– Întotdeauna fac cunoştinţă cu elevii mei imediat după sosirea lor, spuse directoarea.

Cele două mâini se îndreptară spre un teanc de hârtii şi luară din el o singură filă. Tria recunoscu formularul ei de înscriere.

– Eu personal alcătuiesc gama de cursuri adecvate nevoilor şi talentelor fiecărui elev în parte. Pregătirea ta începe din clipa în care te-am acceptat.

Şi parcă pentru a-şi sublinia cuvintele, doamna Vedreaux luă un pix şi mâzgăli ceva în partea de jos a formularului. Cu un fior de greaţă, Tria îşi dădu seama că tocmai fusese admisă oficial. O sumbră presimţire îi strânse stomacul şi abia după o clipă realiză că directoarea îi adresase o întrebare.

– Mă... mă scuzaţi, bâlbâi ea.

– Eşti scuzată. Te-am întrebat când şi cum ţi-ai dat seama că deţii puteri supranaturale.

– Păi... am ştiut dintotdeauna că sunt altfel decât ceilalţi.

– Aiurea!

Tria tresări la auzul acestei replici acide.

– Nici măcar n-ai trăit „dintotdeauna". Trebuie să înveţi să vorbeşti cu exactitate. Mai încearcă o dată.

– Păi, firește, am vrut să spun de când mă ştiu, răspunse Tria fără a reuşi să-şi ascundă indignarea.

– Şi ce înseamnă asta?

– Nu ştiu... Cred... Îmi amintesc lucruri care s-au întâmplat pe când eram doar un bebeluş.

– Prea vag.

Directoarea bătu cu unghiile ei boante în formular. Pe Tria, sunetul o călca pe nervii şi aşa întinşi. Femeia era însă insistentă:

– Un copil mic nu e conştient de caracterul său unic. Treptat, ne dăm seama că avem anumite abilităţi pe care

alţii nu le posedă, iar acest proces necesită câţiva ani buni. Încearcă să-ţi aminteşti ce anume ţi-a sugerat pentru prima dată că ai aceste capacităţi deosebite.

Tria se încruntă, gândindu-se, şi o imagine se contură în mintea ei. Stătea în picioare, în pătuţul ei. Razele Lunii pătrundeau prin fereastră. Veselă, prindea lumina în mâini şi o modela în sfere strălucitoare, pe care le arunca în aer, deasupra patului. Mama năvălise în cameră, o înhăţase şi o scuturase, certând-o: „Să nu mai faci una ca asta! Niciodată, niciodată, niciodată! E un lucru rău, rău de tot, să te joci aşa cu lumina! Dacă te vede tata, o să mănânci bătaie." Cu acest avertisment, o aşezase înapoi în pătuţ şi trăsese perdelele, pentru ca lumina să nu mai intre în cameră. Tria adormise în cele din urmă, plângând.

Oare câţi ani să fi avut pe atunci? La trei ani fusese mutată în patul cel mare împreună cu sora ei, Kate, fiindcă de pătuţ avea nevoie noul lor frăţior, Timmy, care însă nu trăise decât câteva luni. Părinţii n-au mai avut alţi copii după el, dar Tria crescuse deja prea mare pentru a dormi din nou în pătuţ, astfel că împărţise patul cu sora ei până când Kate se măritase la şaptesprezece ani cu fiul unui cultivator de grâu şi toată lumea se minuna ce pereche frumoasă formau.

– Ei bine?

Glasul nerăbdător al directoarei îi tăie firul gândurilor.

– Nu cred că aveam mai mult de doi ani când am fost certată fiindcă am modelat mingiuţe din lumina Lunii. Atunci mi-am dat seama că am unele puteri pe care nu trebuie să le folosesc.

– Dar de unde ai ştiut că n-au şi ceilalţi asemenea puteri, pe care le ţineau ascunse ca şi tine?

Tria se holbă la ea; ideea era de-a dreptul ridicolă.

– Am ştiut. Dacă toată lumea putea face ce făceam eu, atunci n-ar mai fi fost nevoie să ne ascundem.

– Şi ţi-ai dat seama de asta la vârsta de doi ani? Hmmm! Directoarea notă ceva pe formular şi apoi continuă: Văd că va trebui să începi cu un curs de logică elementară. Şi n-ai notat aici, în formular, că modelarea luminii este unul dintre talentele tale.

– Am uitat, îşi ceru ea scuze.

– Asta înseamnă că ţi se pare un lucru prea puţin important? Fără a-i da Triei timp să răspundă, ridică formularul şi începu să citească: „Pot face florile să înflorească în orice anotimp, pot chema peştii la suprafaţa apei." Poţi chema deopotrivă păsările şi alte animale?

– Păi... nu ştiu. Poate. N-am încercat niciodată.

– Hmmm... Ştii teribil de puţine lucruri despre tine însăţi. „Pot face pietrele să zboare prin aer." Cam vag. Din ce ai scris aici nu reiese dacă talentele tale sunt câtuşi de puţin valoroase. Ei bine, vom vedea noi în cele din urmă. Până atunci, voi scrie aici că n-ai atins încă primul nivel.

Şi directoarea notă cuvintele în partea de sus a formularului de înscriere. Prinzând curaj, Tria întrebă:

– Ce înseamnă asta?

– O jalnică lipsă de educaţie, replică directoarea, clătinând din cap. Există şapte niveluri de dotare, miss Tesserell. Pentru a absolvi cursurile acestei şcoli, trebuie să ajungi la nivelul trei. Majoritatea elevilor au nevoie de cel puţin trei ani pentru a-l atinge; puţini reuşesc după numai doi ani. Şi foarte, *foarte* puţini au atins nivelul patru înainte de a-şi încheia studiile aici. Un singur elev, strălucit, a ajuns la nivelul cinci. Directoarea se lăsă pe spate în scaun, contemplând parcă în tăcere minunea aceea de elev. De fapt, reluă ea, doar câţiva dintre cei dotaţi ating acest nivel la un moment dat în viaţă. În orice caz, sunt mândră să pot spune că întregul corp profesoral

de la Simonton este format din veritabili maeștri care au atins nivelul cinci sau șase.

– Și cum rămâne cu nivelul șapte?

– Nivelul șapte este rezervat acelor ființe rare și venerate, Experții.

– Precum cel care a confirmat faptul că sunt dotată și că ar trebui să vin la această școală? întrebă Tria, fără a încerca să-și ascundă amărăciunea.

– Avem norocul de a primi, din când în când, ajutorul acelei persoane. Vei găsi informații despre nivelul șapte și despre alte probleme de oridin practic în manualul tău. Citește-l cu atenție. Iar acum vei fi condusă în camera ta.

De sub un teanc de caiete, directoarea scoase un clopoțel și începu să-l scuture cu putere. Un clinchet deloc melodios răsună în încăpere.

– Mai sunt două ore până la masa de seară. Îți sugerez să folosești acest timp pentru a-ți împrospăta amintirile, astfel încât să poți oferi o descriere mai exactă a presupuselor tale abilități.

Cu aceasta, femeia se ridică în picioare. Luată prin surprindere de înălțimea ei, Tria se ridică și ea, trăgându-se înapoi, spre ușă. Îngrijitoarea o aștepta în hol.

– Ai scăpat de prima încercare, don'șorică, îi spuse ea cu un chicot lipsit de veselie. Să vedem acum cum te descurci cu următoarea, spuse ea, îndreptându-se spre scări.

Dar Tria observă ceva pe culoarul ce se întindea dincolo de biroul directoarei. O umbră căpătă contururi umane. Un bărbat tânăr, îmbrăcat în negru din cap până în picioare, stătea în mijlocul culoarului și o privea cu ochi adânci, arzători. Tria își spuse că probabil o va saluta, dar individul rămase tăcut. Jenată, întoarse capul.

– El e Oryon Brew, îi spuse îngrijitoarea cu un pufnet dezaprobator şi fără a catadicsi să coboare vocea. E în anul al doilea aici. Foarte talentat, dar puţin cam prea ambiţios. Camerele domnilor sunt în partea aceea. Doamnele sunt cazate la etajul al treilea. Scările sunt păzite noaptea.

Strângându-şi fusta şleampătă, Veronica îi făcu loc să urce pe o altă scară ce scârţâia la fiecare pas.

3

Drepturi și responsabilități

În capătul scărilor, precedată de îngrijitoarea bondoacă, Tria porni pe un coridor lung și îngust. Un bec chior atârna deasupra treptelor, iar un altul își arunca lumina palidă la capătul opus. Între ele, coridorul era învăluit în penumbră.

De după două sau trei uși închise se auzea sunetul înăbușit al unor glasuri și, într-o încăpere micuță, dincolo de o altă ușă, de această dată deschisă, Tria zări pe cineva. Îngrijitoarea îi făcu atât de repede semn să treacă, încât nu avu timp să vadă mare lucru și să afle câte ceva despre noii ei colegi. Dar măcar știa acum că mai existau și alți elevi.

– Câți cursanți are școala? întrebă ea când Veronica se opri în fața unei uși cam pe la mijlocul coridorului, acolo unde lumina nu mai ajungea aproape deloc.

– Când vor sosi toți, vor fi treizeci și șase.

Treizeci și șase! Presentimentele Triei deveniră și mai negre. Atât de puțini elevi într-o instituție care se lăuda că este cea mai bună școală pentru cei dotați din întregul Arucadi! Într-adevăr, cei dotați constituiau o minoritate în rândul întregii populații, dar această

populație depășea cifra de o sută de milioane de locuitori, iar o școală serioasă ar trebui să poată atrage mult mai mult de treizeci și șase de elevi. Tata avusese dreptate: căzuse victimă unei farse crude.

Probabil că Veronica îi sesizase dezamăgirea.

– Noi punem accentul aici pe calitate, nu pe cantitate.

Tria abia reuși să-și stăpânească un hohot de râs isteric. Îngrijitoarea descuie ușa și o deschise.

– Aceasta e camera în care vei sta. Colega ta vine abia mâine, astfel că în noaptea asta vei dormi singură. Dacă ai nevoie de mine, cheamă-mă.

– Valiza mea...

– Uite-o acolo, îi arătă ea o pată întunecată sub fereastră, între cele două paturi.

Tria clipi, mirată. Valiza chiar *era* acolo. N-o văzuse când intrase, dar lumina era slabă, iar ea avusese alte gânduri.

Cum vor încăpea două persoane în cămăruța asta înghesuită? Deși paturile înguste fuseseră lipite de pereții opuși, spațiul dintre ele nu era mai pare decât lățimea valizei ei, care era – ce coincidență! – exact cât lățimea ferestrei. La capătul fiecărui pat, un mic birou ocupa aproape tot spațiul rămas liber pe podea. Nu existau șifoniere; va trebui deci să-și țină aproape toate hainele în valiză. Nu erau nici dulapuri, ci doar o bară de lemn prinsă în suporturi metalice, care se întindea de pe peretele din față până în laterala ușii. Pe ea atârnau trei umerașe de sârmă – insuficiente, firește, pentru ca Tria și colega ei de cameră să-și așeze hainele. Și unde avea să-și pună cealaltă fată valiza?

– Cine va fi colega mea de cameră? întrebă pe când Veronica se pregătea să plece?

– O tânără pe nume Lina Mueller. Din Stansbury. Baia e la capătul coridorului, spre dreapta. Cina se servește

peste două ore. Să vii repede când auzi clopoțelul. Dacă întârzii, vei fi pedepsită.

Și cu asta, Veronica închise ușa, pentru a nu-i mai fi adresate și alte întrebări.

Tria își simți capul vuind; atât de multe lucruri noi pe care trebuia să le deprindă, atâtea pentru care să-și facă griji! Pedeapsă pentru întârzierea la masă? Ce fel de pedeapsă? Imaginația ei tulburată închipui tot soiul de torturi diabolice.

Și o colegă de cameră din Stansbury! Ca și cum faptul că trebuia să împartă dormitorul cu cineva de pe Coasta de Est n-ar fi fost suficient de rău, Stansbury era cel mai mare oraș din Arucadi, iar Tria nu fusese niciodată într-o localitate mai răsărită decât Harnor, portul fluvial din provincia Inland care aproviziona orașul Carey. Ce putea avea ea în comun cu o fată din Stansbury?!

O oglindă rotundă era fixată pe dosul ușii. Tria se zgâi la imaginea ei reflectată de sticla murdară. Părul său arăta ca un ghemotoc prăfuit de bucle lungi și zburlite, pata aceea era pe fața ei, nu pe oglindă, iar bluza îi era murdară după lungul drum cu autobuzul. Ce țărăncuță trebuie să-i fi părut directoarei! Cu toate că femeia nu părea a acorda atenție mizeriei.

Tria aruncă o privire dezaprobatoare pervazului prăfuit, saltelei pătate și gloduroase, cadrului metalic riginit al patului. Își puse valiza pe unul dintre birouri și se strădui să-și înghită lacrimile.

– Nu trebuie să pierd timpul bocind, se îndemnă singură. Mai bine să curăț vizuina asta de șobolani.

În baie, sub chiuveta ciobită, găsi o găleată; un mop era rezemat în colțul unei cabine de duș, iar pe bazinul unui WC se afla o cutie cu praf de curățat.

Ducând găleata cu apă într-o mână și mopul sprijinit pe umăr ca o pușcă, Tria se înapoie în cameră, să

începă lupta cu mizeria. Ușa se deschise când trecu prin dreptul ei și o față plină, cu ochi mici și rotunzi, se ivi pentru o clipă în cadrul ei, retrăgându-se apoi în viteză, speriată parcă de imaginea Triei. Întâmplarea o făcu să se întrebe dacă și ceilalți nou-veniți erau la fel de necăjiți și de dezamăgiți ca ea. Când îi va întâlni, la cină, va avea ocazia să-i întrebe. Dar până atunci trebuie să se grăbească: are doar două ore să termine curățenia, să se spele și să se aranjeze.

Scoase din valiză ceasul deșteptător, îl întoarse și-l așeză pe birou. După ce deschise fereastra, luă salteaua subțire de pe unul dintre paturi și, îngenunchind pe valiză, o scoase pe fereastră și o scutură, izbind-o de zidul exterior. Un nor de praf se stârni, se risipi în aer și apoi se așternu ușor pe legumele plantate sub fereastră. Pierdu minute prețioase urmărind firele de praf învârtejindu-se în lumina soarelui, formând parcă mici sisteme planetare. Își imagină numeroși sori strălucitori, fiecare cu suita sa de planete, fiece planetă înconjurată de o serie de luni infinitezimale. Aidoma unei mari zeițe, întinse mâna, o flutură prin aer și le tulbură mișcarea ordonată, agitând firișoarele de praf într-un dans frenetic și privindu-le cum se liniștesc apoi, formând noi constelații.

Ce fac eu aici, trândăvind așa? se certă singură. *N-am timp acum să visez cu ochii deschiși!* Se trase înapoi și reîncepu cu un nou avânt să frece și să spele, să șteargă praful și să scuture. În cele din urmă, se opri și privi în jurul ei.

Geamurile și oglinda străluceau. Podeaua și pereții aveau un aer imaculat. Pe tavan nu se mai vedeau pânze de păianjen. Pe unul dintre paturi pusese așternuturi albe, curate, peste care întinsese o pătură roz și moale. Lampa din tavan, acum curată, dădea o lumină caldă și

plăcută. Camera era înghesuită – în privința asta nu putea face nimic – dar cel puțin devenise acceptabilă.

În vreme ce ședea astfel cu mâinile în șolduri, admirând rezultatele muncii depuse, auzi un copoțel sunând. În lungul coridorului ușile se deschiseră și se închiseră, apoi se auzi zgomot de pași. Venise ora mesei! Iar ea era murdară, cu hainele și pielea pline de praful și mizeria din cameră. Nu se putea duce la cină așa; nu putea da ochii cu colegii ei arătând ca o menajeră sau ca un coșar.

Se încruntă la ceas, ca și cum el era de vină pentru situația ei. În vreme ce-l privea, cadranul ceasului se încețoșă și începu să tremure; dansa în fața ei, mare cât Soarele, cu limbile ca niște umbre vagi pe suprafața lui strălucitoare și cifrele aidoma unor pete informe ce i se roteau pe margine.

Un tunet bubui. Clădirea se zgudui. Un val de ameteală o cuprinse și Tria se agăță cu mâinile de spătarul scaunului, pentru a nu cădea. Camera își reveni în fire. Ceasul își recăpătă dimensiunile firești. Ameteala îi dispăru.

Limbile ceasului arătau cu o oră mai devreme decât cu o clipă în urmă. Se zgâi la el, nevenindu-i să creadă ceea ce vedea. Ce naiba făcuse? Doar mișcase limbile ceasului, sau...?

Se răsuci dintr-o mișcare, deschise ușa și privi. Nu se vedeau elevi ieșind din camere, nu se auzea zdupăitul pașilor pe scări. Coridorul era pustiu, așa cum fusese toată după-amiaza, înainte de a suna clopoțelul. Probabil că, într-un fel oarecare, incredibil, dăduse timpul înapoi cu o oră.

Dar nu avea acum vreme să se minuneze; nu trebuia să irosească acest dar neașteptat. Înhăță niște haine curate din valiză și se grăbi la baie. Treizeci de minute mai târziu, ieși bine spălată și curat îmbrăcată, cu o bluză în

dungi alb cu albastru și o fustă bleumarin în cute, cu părul încă umed strâns într-o coadă de cal și legat cu o panglică de un albastru viu.

Veronica o aștepta în ușa camerei.

– Directoarea m-a trimis să te aduc, o anunță ea. Trebuie să vii imediat.

Încrederea pe care i-o dăduse înfățișarea ei curată și îngrijită se evaporă pe dată. Cu un nod în stomac, o urmă pe îngrijitoarea scundă până la biroul directoarei.

De această dată femeia stătea în picioare, aplecată spre ea, înaltă și amenințătoare, iar trăsăturile ei ascuțite îi aminteau Triei de un șoim la atac.

– Tânără domnișoară, începu ea, te afli la Simonton de numai câteva ore și deja ai încălcat două dintre cele cele mai de preț principii ale școlii.

Se întrerupse, aruncând flăcări din priviri până ce Tria simți că intră în pământ. Genunchii începuseră să-i tremure și nu avea curaj să vorbească. Vocea implacabilă a directoare însă continuă:

– Ți-ai folosit puterile fără permisiune, într-un mod iresponsabil. Nici un elev nu are voie să-și folosească puterile în incinta școlii, decât în prezența și cu permisiunea unui instructor. Nerespectarea acestei reguli atrage după sine o pedeapsă severă. Iar încălcările sale repetate duc la exmatriculare.

– Îmi pare rău, bâigui Tria. N-am știut...

– Ignoranța ta nu face decât să agraveze fapta comisă. În camera ta există un exemplar din *Manualul Drepturilor și Responsabilităților ce Revin Elevilor*. Ți-am spus despre el în cadrul interviului inițial. Ar fi trebuit să folosești această după-amiază pentru a-l studia.

Un manual! Doar n-o fi vorba despre cărțulia aceea amărâtă, cu spirală, pe care o găsise într-un sertar, sub un morman de resturi de la ascuțitul creionului și un

gândac mort?! Titlul de pe coperta decolorată era ilizibil și Tria crezuse că e un caiet de notițe lăsat acolo de fostul ocupant al camerei. Se străduí să-și aducă aminte ce făcuse cu ea; probabil că o aruncase la gunoi. Da, răsturnase conținutul sertarului în coșul de gunoi din capătul scărilor. Poate că o va putea recupera mai târziu, deși gândul că va trebui să răscolească prin gunoi îi întoarse stomacul pe dos.

Directoarea își îndreptă spatele, devenind parcă – în mod incredibil – mai înaltă, și continuă:

– În ceea ce privește cea de-a doua încălcare, miss Tesserell. Această a doua încălcare este cea mai gravă infracțiune pe care o poate comite un elev.

Din nou făcu o pauză, în vreme ce Tria se chirci sub greutatea privirilor ei feroce.

– Fiindcă manipularea timpului după bunul plac al unui elev constituie o încălcare a tuturor principiilor etice respectate de această instituție, de corpul ei profesoral și de elevii ei. O asemenea faptă denotă un dispreț evident pentru binele și pentru siguranța întregii noastre societăți. Ce motiv îmi poți aduce pentru a-mi explica un asemenea comportament criminal?

Comportament criminal! Tria simți că leșină și se prinse cu mâinile de marginea biroului. Singura ei posibilitate de apărare era să spună adevărul.

– Îmi pare rău, doamnă. Nu mi-am dat seama ce se va întâmpla. Făceam curat în cameră, eram murdară din cap până în picioare, a sunat călopoțelul pentru masă și m-am uitat la ceas. Iar apoi... totul s-a încețoșat, iar când s-a limpezit din nou, ceasul arăta cu o oră în urmă. N-am vrut să fac așa ceva. Nici nu știam că pot.

– Hm! Ar trebui să te elimin imediat, dar ești prea periculoasă pentru a fi lăsată liberă în societate. Îți voi permite să rămâi aici, dar vei fi ținută sub strictă

supraveghere. În nici un caz nu vei avea voie să-ţi foloseşti, fie şi în cea mai mică măsură, talentele speciale, până ce nu-ţi voi da eu însămi permisiunea. Îi voi înştiinţa pe instructorii tăi că trebuie să deprinzi aspectele teoretice ale cursurilor predate, dar că-ţi este interzis să participi la cele practice. Acest lucru probabil că îţi va afecta notele, dar tu singură ţi-ai atras aceste consecinţe.

Tria clipi des, încercând să-şi reţină lacrimile. Nu-i va da femeii ăsteia dure şi lipsite de inimă satisfacţia de a o vedea plângând. Îşi va accepta pedeapsa cu demnitate. Acum nu voia decât ca întrevederea să ia sfârşit.

Dar directoarea încă nu terminase.

– Ora pe care ai furat-o s-a încheiat, spuse ea în clipa în care clopoţelul pentru cină sună din nou. Ai distrus un echilibru ce va trebui refăcut într-o zi. Ţi se va cere să înapoiezi ora subtilizată. Când şi în ce condiţii, încă nu pot spune.

Femeia ieşi din dosul biroului şi se apropie de ea. O mână osoasă o prinse de umăr.

– Acum mă vei însoţi în sala de mese. Te voi prezenta colegilor tăi de clasă, iar tu îţi vei mărturisi greşeala şi le vei cere iertare.

Tria simţi că se îneacă. Nu putea face una ca asta! Ar prefera să fie eliminată! Dacă tata n-o va mai primi acasă, poate că ar accepta-o Kate. Nimic din ce ar putea îndura acasă nu se compara cu ce suferea aici.

Dar degetele i se încleştaseră în carne şi o împingeau către uşă, fără a-i da ocazia să vorbească. Pe coridor se pomeni răsucită în loc şi mărşălui aidoma unui copil obraznic pe scări în jos, de-a lungul unui culoar. Ajunse în cele din urmă într-o sală de mese încăpătoare, ce duhnea a varză. Directoarea o purtă prin faţa meselor înconjurate de chipuri ce o priveau uimite şi o duse până la singura masă acoperită cu o pânză albă şi cu veselă din

porţelan. Oprindu-se în spatele scaunului din mijloc, cu faţa spre ceilalţi elevi, femeia îi făcu semn Triei să treacă lângă ea. Deşi la masa respectivă erau aşezate şi alte tacâmuri, nimeni nu se apropiase de ea. Tria se simţea oribil stând astfel în văzul tuturor şi îşi dori să poată deveni invizibilă sau ca podeaua să se deschidă şi s-o înghită.

Directoarea bătu cu inelul într-un pahar cu apă. În sală, toată lumea încremeni în picioare în spatele scaunelor, iar toţi ochii se aţintiră asupra ei. Deşi elevii erau puţini, Tria avea impresia că se află în mijlocul unei adunări uriaşe.

– Elevi ai Şcolii Simonton, începu directoarea, acum, când începem un nou an de învăţământ, vă urez tuturor un călduros bun-venit. Mâine semestrul se va deschide în mod oficial printr-o adunare solemnă în sala de reuniuni, la ora 10. Participarea este obligatorie. Cu această ocazie, elevilor începători le vor fi prezentaţi membrii corpului didactic. După această adunare, veţi primi orarul individual la mesele pregătite în acest scop în curtea interioară. Cursurile vor începe la ora 8, ziua următoare.

În timpul acestui discurs inaugural, Tria avu ocazia să treacă în revistă elevii prezenţi. Majoritatea erau de vârsta ei; câţiva păreau cu doi sau trei ani mai mari. Cam jumătate erau băieţi, iar restul fete. Îl observă şi pe tânărul pe care îl văzuse mai devreme; era uşor de recunoscut graţie veşmintelor sale negre. El îi înfruntă privirea cu un rânjet insolent. Tria se întoarse repede şi cercetă şi celelalte figuri, sperând să vadă vreun semn de simpatie şi prietenie. Pe chipurile celorlalţi se citea o atenţie politicoasă, dar lipsită de orice expresie, de parcă ar fi purtat nişte măşti din lemn. Slabe şanse să-şi găsească prieteni printre ei.

– Şi acum, continuă directoarea, îmi pare rău că vă întârzii masa şi regret profund motivul pentru care o fac.

Așadar, începe, își spuse Tria. Capul îi vuia de o durere surdă, iar în stomac parcă avea pietre.

– Probabuil v-ați dat seama că în această după-amiază am avut parte de un eveniment neobișnuit. Anomalia a fost rezultatul unei încălcări grave nu doar a regulamentului școlii, ci și a principiilor etice referitoare la utilizarea puterii personale. Eleva responsabilă pentru această faptă se află chiar aici, în fața voastră. Acum îi veți asculta mărturisirea.

Toți ochii se întoarseră spre ea. Mintea i se înceţoșă. Lacrimile îi tulburară vederea.

Nu mă pot înjosi să plâng, își spuse. *N-am să mă dau în spectacol.*

Trase adânc aer în piept, își înfipse unghiile în palme și începu să vorbească rar.

– Mă numesc Tria Tesserell. În această după-amiază mi-am folosit puterile pentru a da timpul înapoi cu o oră. N-am făcut-o intenționat. Nici n-am știut că am acest talent înainte de a se întâmpla. Îmi pare rău că am acționat iresponsabil și am provocat atâtea necazuri. Vă cer iertare.

Gata! Sper că e mulțumită. Nu văd să fi provocat vreun necaz, decât mie însămi, și în mod cert îmi pare rău pentru asta.

La o masă din apropiere cineva chicoti. La o privire furibundă a directoarei, chicotitul se transformă în tuse.

– I-am explicat clar domnișoarei Tesserell că aici, la Simonton, nu tolerăm un asemenea comportament. Acum vă puteți așeza, iar masa va fi servită.

Tria se prăbuși în scaun și rămase cu privirile ațintite în farfuria goală. Vase cu mâncare apărură pe masă. Tria nu ridică ochii pentru a vedea cine le aduce, dar mai târziu o zări pe Veronica circulând printre mese cu o tavă în mâini.

Duhoarea de varză prea mult fiartă era sufocantă. Bucăţele de cartofi, tari şi fără nici un gust şi fâşii arse de carne ce păreau a fi fost tăiate dintr-un pantof vechi completau meniul. Îşi puse în farfurie câte puţin din fiecare fel, dar nu izbuti să ia nici măcar o înghiţitură. După ce amestecă în grămăjoara de varză, cartofi şi carne ca să dea impresia că mâncase, rămase tăcută, covârşită de ruşine, până ce directoarea îşi împături şervetul şi-l aşeză lângă farfurie, semn că ora destinată cinei se încheiase. Scaunele scârţâiră pe podea, vesela zornăi şi pantofii tropotiră pe podea.

Tria se ridică şi ea. Cu capul sus, ignoră privirile curioase şi şoaptele înăbuşite. Afişând o expresie ce descuraja pe oricine ar fi încercat să intre în vorbă cu ea, străbătu coridoarele şi se întoarse în camera ei. Închise uşa şi se prăbuşi pe pat, plângând în hohote. În nici un caz nu putea rămâne în locul ăsta oribil.

4

ÎNTÂLNIRI

La micul dejun o aştepta un ceai slab şi un soi de terci pe care privirile curioase ale celorlalţi elevi îl făceau parcă şi mai insipid. Pâinea neargă şi tare putea fi mâncată numai dacă o înmuiai în ceai. O durere de cap sâcâitoare îi dădu Triei de înţeles că trebuie să înghită ceva; ieri nu mâncase aproape nimic, aşa că acum se forţă să înghită terciul scârbos.

Bine, cel puţin, că de această dată întreaga adunare era scutită de prezenţa descurajantă a directoarei. În capul mesei şedea un bătrânel cu barbă, îmbrăcat într-o robă neagră şi boţită, care surâdea şi privea vesel în jur prin ochelarii cu rame aurii şi lentile groase.

Conversaţiile răsunau pretutindeni, cu ea nu vorbi nimeni. Mâncă atât de repede cât îi permise stomacul chinuit, apoi ceru voie şi se întoarse în camera ei.

Pe drum se opri şi scormoni prin coşul de gunoi după manualul pe care îl aruncase; cu o seară în urmă fusese prea necăjită pentru a-l mai căuta. Dădu peste el, jilav, murdar şi duhnind a detergent. Ţinându-l cu două degete, departe de corp, se înapoie în cameră. După ce îl şterse cât de bine izbuti, se aşeză la birou şi îl deschise.

Cu grijă, începu să-l răsfoiască. Pe prima pagină probabil că se aflase la un moment dat un mesaj de bun-venit adresat elevilor; se mai distingeau încă literele BU VE IT. Restul era ilizibil – cum nu se poate mai în ton cu primirea care îi fusese făcută.

Pe următoarele file era prezentat un istoric al școlii, și el în mare parte indescifrabil, spre dezamăgirea Triei. Ar fi vrut să știe ce vârstă are clădirea și dacă în ultima vreme mai primise ceva aprecieri. Broșura care o ademenise aici amintea de numeroasele distincții acordate școlii, dar ea bănuia că era vorba despre un trecut foarte îndepărtat. Paginile pătate păstrau însă secretul. Singurul fragment lizibil menționa că școala purta numele lui Lesley Simonton, un om deosebit de puternic, deși faptele pentru care intrase în istorie nu mai erau acum descifrabile, sub stratul de murdărie.

Pe următoarele pagini se întindea o lungă listă a regulilor ce trebuiau respectate în școală, iar această parte fusese mai puțin afectată de pete. Le putea citi înainte de adunarea de dimineață.

Descoperi astfel că elevilor le revenea sarcina de a-și face curat în camere și, în plus, erau obligați să facă de serviciu, prin rotație, la bucătărie, în grădină, la spălătorie și la toate celelalte activități gospodărești necesare. „Școala are un personal auxiliar redus, format din bucătari și îngrijitori", explica manualul, „astfel că ajutorul elevilor este esențial pentru buna desfășurare a activității."

Personal auxiliar! pufni Tria. *Cred că de fapt personalul lor e egal cu zero. Eu n-am văzut-o decât pe Veronica. Și oare ce se așteaptă ei să învățăm aici?*

Află răspunsul la această întrebare când citi că, deși ziua de școală era împărțită în cinci ore, fiecare student urma doar patru cursuri, a cincea oră fiind rezervată

studiului individual, temelor sau practicării artelor magiei sub supravegherea unui profesor.

Patru materii – atât de puțin! Aveam de două ori mai multe la școala primară. Înseamnă că n-o să învățăm prea multe aici. E clar, tot ce vor ei este să-și încaseze taxele!

Ajunse apoi la secțiunea care menționa restricțiile în exploatarea propriilor puteri; era deconcertant de lungă. Începea cu regula generală conform căreia elevii aveau voie să-și utilizeze talentele numai cu permisiunea și sub supravegherea unui instructor. Urma o și mai lungă listă de interdicții particulare. Tria le urmări cu degetul până ce ajunse la cea care preciza: „Niciunui elev nu-i este permis, indiferent de circumstanțe, să modifice în vreun fel curgerea timpului."

Da, era destul de clar. Acum, că știa ce poate face, trebuia să aibă grijă să nu mai repete isprava. De când tatăl ei îi interzisese să încerce ceea ce el numea „trucuri de magie", Tria își exercitase totdeauna puterile mai mult din întâmplare decât în mod intenționat.

Continuă să citească lista pentru a-și da seama ce alte talente mai avea, despre care nu știa și care s-ar putea manifesta în circunstanțe deloc plăcute. Trebuia să recunoască, deși fără tragere de inimă, că directoarea avusese dreptate când spusese că trebuie să învețe să se controleze. Poate că, în ciuda multelor ei neajunsuri, școala asta o va putea învăța măcar atâta lucru. Lista mai menționa:

„Este strict interzisă utilizarea magiei ca armă împotriva unei alte persoane."

„Cu excepția unor condiții atent controlate și cu acceptul tuturor celor implicați, este interzis să se facă farmece oricărui membru al corpului didactic, al personalului administrativ sau al elevilor."

Triei nu-i plăcuse niciodată ideea de a face farmece. Știa puține despre ele, dar nu se îndoia că implicau procurarea unor materiale aparte și intonarea unor descântece. Ea nu voia decât să învețe să-și folosească puterile naturale; nu era interesată de chestii făcute cu ajutorul oglinzilor sau al umbrelor. Dar manualul conținea câteva reguli referitoare la farmece.

„Lumânările folosite în cadrul farmecelor trebuie stinse cu grijă după încheierea descântecului. Nu lăsați niciodată o lumânare aprinsă nesupravegheată."

„Animalele utilizate în farmece trebuie tratate omenește."

„Se interzice cu desăvârșire explorarea Tărâmului Teribil. Locuitorii acestuia nu vor fi invocați. NU SE ADMIT EXCFPȚII DE LA ACEASTĂ REGULĂ."

Explorarea Tărâmului Teribil! Tria se scutură, cuprinsă de un fior. Acolo sălășluiau Seniorii Teribili, păzitori de ambele sexe ai altor planuri existențiale, ai altor universuri și ai dimensiunilor spirituale, inclusiv a celor în care călătorește sufletul după moarte. Tria știa că există – sau cel puțin așa se spunea – Seniori Teribili buni, Seniori Teribili răi și Seniori Teribili amorali sau indiferenți. Mama ei purta o amuletă pentru a o apăra de cei răi, cu toate că tata se strâmbase la auzul unor asemenea superstiții.

Mama o învățase că, deși Seniorii Teribili nu erau în mod normal interesați de problemele muritorilor de rând, utilizarea puterilor magice le atrage atenția, dat fiindcă că aceste puteri își au originea pe Tărâmul Teribil. Din acest motiv, cei care practică magia trebuie să aibă grijă să nu-i mânie pe seniori.

Gândul de a-l invoca pe vreunul dintre locuitorii Tărâmului Teribil – o creație a Seniorilor Teribili sau un Senior Teribil în sine – îi dădea Triei fiori; nu-și putea imagina că va dori vreodată să facă așa ceva. Uite o regulă cu privire la încălcarea căreia nu trebuia să-și facă vreodată griji.

Trecu la următoarea regulă din listă: „Schimbarea formei este permisă numai în cadrul excursiilor care au acest scop. Elevii dotați cu talentul transformării nu au voie să-l exercite în incinta școlii."

Schimbarea formei era o abilitate la care Tria nu se gândise niciodată; probabil că ea n-o avea, însă în nici un caz nu-i trecea prin minte să exploreze această posibilitate. În ciuda deprimării, următoarea regulă îi stârni un zâmbet:

„Nici un student nu are voie să creeze viață, sub nici o formă."

Fără îndoială că nu exista student care să poată face așa ceva! Iar cuvintele următoare sporeau absurdul interdicției:

„Studenții nu sunt pregătiți pentru a accepta grava responsabilitate inerentă fiecărui act de creație."

O apucă râsul. *N-au de ce să-și facă griji pentru asta. N-o să mă apuc să creez vreun nou univers în timpul meu liber!*

Într-o dispoziție ceva mai bună, continuă să citească:

„Citirea gândurilor și vorbirea mentală nu trebuie abordate decât în deplina cunoștință a persoanei vizate și cu consimțământul acesteia."

„Nu încercați călătoriile interdimensionale în absența unui ghid experimentat."

Asta ce-o mai fi însemnând? Posibilitățile întrezărite prin aceste interdicții i se păreau Triei fascinante și tresări enervată când o bătaie în ușă îi întrerupse lectura. Se ridică și deschise.

O fată durdulie, cu fața rotundă și o expresie speriată o privea cu ochii săi de un albastru-deschis.

– Bună, spuse ea aproape în șoaptă. Eu stau într-o cameră ceva mai încolo, pe culoar.

Și arătă vag undeva spre baie.

– Mă cheamă Nubba Balder și sunt în anul al doilea. Pot să intru?

Tria nu vedea pentru ce s-ar prezenta și ea; era evident că fata o cunoștea. În chip de răspuns, deschise ușa larg și-i permise musafirei să intre.

Nubba se înghesui în spațiul strâmt dintre cele două paturi și, schițând o piruetă chinuită, studie încăperea în amănunt.

– Ooh! exclamă ea. Ai aranjat totul tare drăguț. Dar n-ai o colegă de cameră?

Durerea de cap nu-i dădea pace și nu avea chef de musafiri, dar fata era prima care se arătase prietenoasă față de ea, așa încât trebuia să fie politicoasă.

– Am o colegă, dar încă n-a venit. Veronica a zis că urmează să sosească azi, dar nu mi-a spus și la ce oră.

– La ce oră... Cuvântul răsună în aer ca o mantră și Nubba îl reluă: Ora și timpul... E adevărat – vocea îi scăzu până la nivelul unei șoapte reverențioase – e adevărat că ai modificat *cu adevărat* timpul?

Tria simți cum i se înroșesc obrajii.

– N-am vrut să fac una ca asta. Îmi... îmi pare într-adevăr rău.

Fata ignoră scuzele ei.

– Dar e extraordinar! Nu știu pe nimeni care să aibă atâta putere.

Tria se zgâi la ea. Încă nu-i trecuse prin minte că unii studenți ar putea-o admira pentru ceea ce făcuse.

– Nu mi s-a părut ceva dificil, mărturisi ea. S-a întâmplat, pur și simplu.

– Cum?

Figura fetei aducea cu o broscuță grăsană gata să se repeadă la o muscă. Tria ridică din umeri.

– M-am uitat la ceas, totul s-a înceţoşat şi... şi s-a întâmplat, asta-i tot.

– Oooh! O spui de parcă ar fi o nimica toată!

Privirea plină de veneraţie a Nubbei devenise stânjenitoare. Tria se îndoia că abilitatea de a modifica timpul era atât de rară cum lăsa ea de înţeles. Dacă aşa ar sta lucrurile, de ce ar fi insistat manualul s-o interzică?

– Păi, dacă n-ai de gând să schimbi iar timpul, trebuie să mergem la adunare.

Şi Nubba arătă plină de speranţă spre ceas. Tria îşi masă tâmplele îndurerate.

– Nu îndrăznesc s-o fac din nou. Oricum, directoarea mi-a spus că va trebui să înapoiez ora aceea într-o zi.

Şi se îndreptă spre uşă. Nubba o urmă.

– Te duci cu ceva prieteni?

– Încă n-am avut ocazia să cunosc pe cineva.

Figura celeilalte se lumină:

– Atunci, poţi merge cu mine. Hai să ne grăbim! Dacă întârziem, primim mai mult de lucru.

Intrară şi ele între grupurile de elevi ce treceau câte doi, trei sau patru, străbătând culoarele şi coborând pe scări. Câţiva bălmăjiră un salut spre ele, dar nimeni nu li se alătură.

– Cred că le e puţin teamă de tine, şopti Nubba.

– De *mine?*

Ideea i se părea ridicolă. În ciuda admirației entuziaste a Nubbei, Tria nu se considera câtuși de puțin puternică.

– Ți-am spus ce s-a întâmplat, îi explică ea din nou. Chestia aceea cu modificarea timpului a fost un accident. Probabil că n-aș mai reuși s-o fac a doua oară, dar n-o să încerc.

– Și totuși, asta demonstrează că ai mai multă putere decât cei mai mulți dintre noi.

Tria nu mai găsi nimic de spus, așa că își continuară drumul în tăcere pe un coridor lung, până la ușa ce dădea spre curtea pătrată, mărginită în dreapta de un zid de piatră, în stânga de o clădire lungă și îngustă, cu două etaje, unde îi spuse Nubba că locuiesc profesorii, iar pe latura îndepărtată de o construcție cu un etaj, în mod evident sala de reuniuni. Aceste clădiri ce nu erau vizibile din stradă aveau același aspect de ruină și aceeași tip de fațadă din cărămidă gălbuie, ca și corpul principal. Alei pietruite străbăteau curtea în toate direcțiile, iar în centru se afla o fântână arteziană. Rugi de trandafiri firavi și petice de flori care ar fi avut mare nevoie de plivit umpleau spațiile dintre alei, obligându-te să străbați un drum șerpuit până la sala de reuniuni cu cele șapte trepte de marmură ale sale, postate în fața intrării spațioase. Marmura ar fi avut și ea nevoie să fie spălată.

Șirurile de elevi urcau deja treptele și intrau în clădire. Trecând pe lângă ele, un băiat înalt și blond strigă:

– Hei, Nubba, l-ai adus pe Shalreg înapoi, odată cu tine?

Elevii din apropiere chicotiră. Fața Nubbei se înroși ca focul și Tria își dădu seama că e mai bine să n-o întrebe nimic.

– Kress Klemmer ăla se crede atât de deștept! mormăi Nubba.

Prinzând-o de cot, fata o reținu pe Tria în loc până ce blondul trecu bine de ele. Urcară treptele și intrară în clădire printre ultimii.

Sala fusese construită pentru un număr mult mai mare de persoane. Cele două secțiuni laterale fuseseră îngrădite, studenții fiind obligați să ocupe numai scaunele din mijloc; chiar și așa, multe locuri rămăseseră încă libere. După ce toată lumea se așeză și ușile se închiseră, Tria numără numai treizeci și patru de elevi. Nimeni altcineva nu mai stătea pe același rând cu ele.

Șase profesori ședeau pe scaune pliante din metal, așezate în semicerc în spatele pupitrului din față: trei bărbați și trei femei. Directoarea Miryam Vedreaux deschise festivitățile intonând o lungă invocație la adresa Dătătorului de Putere. Tria aproape că adormise când litania se sfârși.

În continuare directoarea îi prezentă pe cei șase membri ai corpului didactic, începând de la capătul din dreapta al semicercului, cu bătrânelul bărbos care prezidase la micul dejun – magistrul Tumberlis, profesor de istorie și filozofie a metafizicii. Urma o femeie cu fața ascuțită și buze subțiri, trecută bine de prima tinerețe, prezentată ca magistra Dova, instructor de rituri oculte și ezoterism. A treia la rând era o femeie mult mai tânără, palidă ca o fantomă, cu părul lung și alburiu care îi cădea pe umeri ca un lințoliu; directoarea o prezentă scurt, ca fiind Aletheia, specialistă în domeniul interdimensional. Tria își spuse că arată de parcă s-ar fi rătăcit într-o altă dimensiune. Era ciudat că ei nu i se dăduse și titlul de magistră! După ea venea magistrul Hawke, profesor de alchimie, mandala și artele tămădurii. Cu umeri largi, dar adus de spate, se sprijinea pe un baston sculptat.

Magistrul San Marté era un omuleț spilcuit, cu mustața ceruită și o perucă mai închisă la culoare cu o nuanță

sau chiar două, comparativ cu părul lui natural, cărunt, care-i ieșea pe la margini. Auzind că specialitatea lui era etica, Tria mormăi în barbă, sigură că directoarea o va trimite la toate orele de etică preogramate în școală. Ultima la rând era magistra Blake, o femeie drăguță și tânără, al cărei surâs plăcut părea nelalocul lui printre fețele celorlalți colegi ai ei. Parcă abia ieșită din copilărie, ar fi putut fi ușor confundată cu o elevă. Tria află cu surprindere că este magistră de talente speciale, fiind prezentată ca expertă în dezvoltarea tuturor dotărilor supranaturale.

După ce prezentările luară sfârșit, fiecare instructor se ridică și rosti un discurs de bun-venit – în mare parte o reluare plictisitoare a celor spuse de directoare la început. Tria își lăsă gândurile să rătăcească. Uitându-se spre ceilalți elevi, văzu că mulți dintre ei priveau în jur, la fel ca și ea. Unul își înghionti vecinul și-i arătă spre un coleg care aţipise. O tânără cu o mutră acră își curăța unghiile cu vârful unui pumnal cu aspect amenințător.

– Taner ar trebui să aibă grijă, șopti Nubba, care urmărise, în mod evident, privirile Triei. O să dea de necaz dacă e prinsă cu pumnalul acela; ar trebui să-l țină în teacă.

O fată îi strecură un bilețel unei prietene. Un tânăr privea fix în tavan, de parcă at fi studiat dispunerea plăcilor acustice. Alături de el, un băiețandru înalt, cu părul blond, se fâțâi, se întoarse și întâlni privirea Triei. Înainte de a-și putea feri ea ochii, puștiul îi zâmbi și clipi complice. Tria se înroși, răsuflând ușurată când el își întoarse din nou privirea spre cel care vorbea.

– Acela e Wilce Riverman, o informă Nubba în șoaptă. E în anul doi, unul dintre cei mai de treabă elevi. E un aducător de pace și un cititor al adevărului.

Se părea că Nubbei nu-i scăpa nimic din cele ce se întâmplau în școală. Cel puțin, datorită ei, Tria își putea cunoaște colegii. Acest Wilce părea o persoană demnă

de a fi abordată, cu toate că ea era teribil de timidă în preajma băieților. Dar de la el ar putea afla câte ceva despre buna credibilitate a școlii. Un cititor al adevărului n-ar putea fi păcălit de reclame mincinoase – cel puțin nu de unele făcute prin viu grai, într-o conversație directă. Poate că fusese și el indus în eroare de broșura aceea înșelătoare, dar dacă școala n-ar fi fost decât o escrocherie, în mod cert puștiul nu s-ar mai fi întors aici în al doilea an. Astfel, dacă era ceea ce spusese Nubba că e, prezența lui îi oferea Triei o speranță în plus.

Odată încheiate saluturile profesorilor, directoarea luă din nou cuvântul, îndemându-i pe elevi să fie conștiincioși și să se străduiască pentru a obține performanțe cât mai bune. Tria încetă s-o mai asculte și gândurile îi zburară spre casă, la părinții ei care își continuau treburile în gospodărie: mama, dând de mâncare găinilor, mulgând vacile și spălând cocina porcilor – treburi de care înainte se ocupa ea – iar tata recoltând grâul împreună cu băieții Cromley pentru a-l depozita în hambar.

Mamei îi era probabil dor de ea. Tatălui îi lipsea probabil ajutorul ei, dar în nici un caz – Tria era sigură – n-ar fi recunoscut că una dintre fiicele lui a plecat la o școală pentru cei cu talente magice. Și-l imagina încercând să explice absența ei de la fermă: „Tria a intrat ucenică la o croitoreasă din Tirbat", îi va spune el unui vecin curios. Sau poate că, față de un amic, se va lăuda: „Tria noastră a plecat pe coasta de vest pentru a se mărita cu un văduv bogat din Port-of-Lords."

Apoi își închipui iar dezgustul cu care ar întâmpina-o dacă s-ar întoarce acum acasă. Dar în sfârșit directoarea își încheie discursul, profesorii plecară, iar elevii ieșiră și ei din sală.

În curte fusese aranjată o masă lungă, la care ședeau magistra Dova, magistrul Hawke și doamna Blake,

împărțind orarele pentru noul semestru. Tria ar fi vrut să-l primească pe al ei de la doamna Blake, dar programele de studiu erau distribuite în ordine alfabetică, iar al ei se afla în teancul magistrului Hawke.

– Tesserell, repetă el când ea își spuse numele. Ah, da!

Cu acest comentariu enigmatic, scoase o hârtie împăturită dintr-o cutie de metal, i-o întinse și se întoarse spre următorul elev.

Tria desfăcu hârtia și se uită în partea de sus, unde era scris numele ei: TESSERELL TRIA FAY. Alături, în spațiul liber de lângă *Nivel*, scria „Unu". Prin urmare, nu mai era considerată sub nivelul întâi.

În vreme ce se uita, surprinsă de această aparentă avansare, Nubba se apropie și privi peste umărul ei.

– La ale cui cursuri ești programată?

Tria îi arătă hârtia și-i spuse, ca și când s-ar fi scuzat:

– Directoarea mi-a spus că nu voi avea voie să învăț decât teorie, așa că la asta se rezumă cursurile mele.

– Încerca doar să te sperie, replică Nubba chicotind. Toți elevii din primul an învață doar teorie, istorie și chestii de astea. Abia în anul al doilea începem cursurile practice. Și nici chiar cei din anul trei nu au doar materii practice. Vezi, primul tău curs este cel de teorie a metafizicii. Și eu sunt programată la el, așa că vom suferi împreună. Magistrul Tumberlis e atât de bătrân, încât îi poți auzi oasele clănțănind. Oh, biata de tine! Ai și logica elementară tot cu Moșu' Tumbă! O să te plictisească de moarte! Puah! Iar magistrul San Marté, cu care ai cursul de etică, nu e nici el mai bun. Bine măcar că o să faci riturile antice cu doamna Dova. E dură, dar interesantă. Ai trei ore dimineața și una după-amiază, târziu. Păcat! Nu-ți rămâne prea mult timp liber pentru a te duce în Millville sau pentru orice altceva. Ei, poate că o să ai mai mult noroc semestrul următor.

Observațiile pesimiste ale Nubbei o deprimaseră, așa că se văzu nevoită să facă un efort de politețe pentru a o întreba cum e orarul ei. Fata părea mulțumită, dar Tria nu se străduia să-i asculte răspunsul sau să rețină altceva mai mult decât faptul că vor urma amândouă un singur curs la care, așa cum spusese Nubba, vor suferi împreună.

– Și fiindcă a venit vorba de suferit, te rog să mă scuzi, Nubba. Mă doare capul și aș vrea să mă culc puțin.

– Dar e aproape ora prânzului! obiectă fata, mergând alături de ea spre clădirea cu dormitoare.

Tria grăbi pasul.

– Știu. Am doar câteva minute în care să mă odihnesc, înainte de a lua un praf, ceva, împotriva durerii de cap. De asta trebuie să mă grăbesc.

Ținând bine în mână orarul, se depărtă de Nubba, intră în clădire și o luă la fugă pe scări. Fără a îndrăzni să privească în urmă, să vadă dacă fata o urmează, se grăbi spre camera ei și deschise ușa.

Dar se opri în prag, surprinsă de o mulțime de valize, un teanc de cutii de pălării, un cufăr mare și câteva casete îngrămădite pe fiecare centimetru liber de podea, pe ambele birouri, pe valiza ei și chiar pe patul pe care și-l aranjase cu atâta grijă.

Unicul spațiu care mai rămăsese neocupat în cameră era cel de-al doilea pat, acoperit acum cu o cuvertură de mătase verde și câteva pernuțe elegant brodate. Pe pat, cu picioarele încrucișate sub ea, ședea o fată foarte frumoasă, cu părul negru tuns scurt, la modă, și ochii verzi ca de pisică, privind spre Tria de sub genele lungi, curbate.

– Să înțeleg că tu ești colega mea de cameră, spuse fata pe un ton de parcă tocmai ar fi observat prezența unui gândac.

– Sunt Tria Tesserell, răspunse ea, încercând să fie politicoasă. Tu trebuie să fii Lina Mueller.

– Celebritatea circulă repede.

De data aceasta, vocea fetei părea mai degrabă un tors dulce.

– Îngrijitoarea mi-a spus cum te cheamă, izbucni Tria, pierzându-şi răbdarea. Şi ce ai de gând să faci cu toate bagajele astea? întrebă apoi fluturându-şi mâna în jur şi răsturnând teancul de cutii de pălării.

– Ai grijă cu ele! îi ceru Lina, îndreptând spre cutii un deget cu manichiura perfectă.

Lent, cutiile se îndreptară ca de la sine, se ridicară şi se aşezară din nou teanc. Tria pufni:

– Uite ce-i, pot şi eu să fac asta, dar nu avem voie să ne folosim puterile fără permisiunea şi supravegherea unui profesor.

Lina îşi arcui sprâncenele minunat arcuite.

– Serios?! Dar cine o să ştie ce facem noi în intimitatea camerei noastre? Sau poate că avem aici o pârâcioasă!

– Nu sunt pârâcioasă, dar aş vrea să mă pot apropia de patul meu şi să mă aşez pe el.

– În cele din urmă vei putea să faci şi asta. Îngrijitoarea mi-a promis să-mi găsească loc pentru bagaje mai târziu în după-amiaza asta.

– Dar ce te aştepţi de la ea, să facă minuni? Vezi şi tu că nu e nici un loc în care să-ţi pui toate astea. Hai să le mutăm pe hol până ce vei putea trimite cea mai mare parte acasă.

Şi Tria se aplecă să ia o casetă grea. Un mârâit însă o încremeni. Ridică privirea. Pe pat şedea o panteră zveltă şi neagră, cu coada bâţâind, cu botul căscat ce lăsa să i se vadă colţii. Tria scoase un ţipăt. Pantera şuieră şi se ridică pe picioarele din spate.

Uşa se deschise şi, întorcându-se, Tria văzu capul Nubbei apărând în cadrul ei.

– Ce s-a întâmplat?

Tria se răsuci imediat spre pat. Acolo se afla însă doar Lina, care spuse cu un surâs timid:

– Colega mea de cameră s-a speriat de un biet păianjen care a apărut dintre cutii.

Tria își reprimă protestul care îi urcă pe buze și se mulțumi să răspundă:

– Nu-i nimic, Nubba. Mulțumesc de întrebare, dar nu s-a întâmplat nimic.

– Și nu știi că e nepoliticos să intri fără să bați la ușă? întrebă Lina pe un ton înghețat.

– Păi... îmi pare rău. Sper că ți-a trecut durerea de cap, Tria.

Și Nubba se trase înapoi, ieși din cameră și închise ușa în urma ei.

– Chiar trebuia să fii rea cu ea? se răsti Tria.

– Cineva trebuie s-o pună la locul ei. Purcică obraznică!

Sunetul clopoțelului pentru masa de prânz nu-i mai lăsă timp să răspundă și Tria întinse mâna spre clanță.

– Trebuie să mergem la masă. Dacă poți ajunge la ușă, adăugă ea malițios, privind grămada de valize.

Pantera cea neagră țâșni de pe pat pe cufăr, de acolo sări fără nici un efort peste teancul de cutii și ateriză în locul lăsat liber de Tria, exact când ea deschise ușa și se repezi afară. Râzând, Lina păși pe culoar alături de noua ei colegă de cameră.

Tria privi în jur și, când văzu că nu se află nimeni prin apropiere, ca să audă, șopti pe un ton furios:

– Schimbarea formei e strict interzisă. Ar trebui să citești regulamentul.

Lina izbucni din nou în râs:

– Eu îmi urmez propriile mele reguli.

5

Lina

Lina se îndreptă spre o masă liberă aflată lângă uşă şi se aşeză pe scaun cu o mină regească. Tria o zări pe Nubba mai în faţă şi se grăbi spre ultimul loc rămas liber la masa aceea, preferând să stea alături de ea decât de Lina. Aşezându-se, bălmăji un salut către celelalte trei fete de la masă.

Cu un aer plin de importanţă, Nubba făcu prezentările.

– Ea e colega mea de cameră, Irel Lane. E în primul an.

Irel, subţire şi palidă, cu figura speriată şi ochii plecaţi, murmură ceva, adresându-se parcă farfuriei din faţa ei.

– Uneori directoarea pune în cameră un elev din anul doi cu unul din anul întâi pentru a-i servi ca un fel de mentor, continuă Nubba. Probabil şi-a zis că Irel are nevoie de un ajutor special.

Explicaţia trebuie să fi fost jenantă pentru Irel, dar tânăra rămase tăcută, ferindu-şi privirile.

O altă fată, cu o înfăţişare banală, dar cu ochi uimitor de frumoşi, adânci, depărtaţi unul de altul şi cu o neobişnuită nuanţă turcoaz, spuse:

– Eu sunt Rehanne Zalos. Şi eu sunt în anul întâi. Nu mă îndoiesc că toţi cei din primul au nevoie să se

adapteze. Și știu că toți apreciem ajutorul celor din anul doi, ca Nubba și Verin.

Tria se gândi că îi place de Rehanne și își propuse s-o cunoască mai bine. Aparent fără a observa stânjeneala colegei ei de cameră și încercarea celeilalte de a-i repara gafa, Nubba turui înainte, arătând spre cea de-a patra fată de la masă:

– Ea e Verin Savrile, o tămăduitoare.

– Bine ați venit la Școala Simonton, spuse aceasta.

Tenul ei măsliniu, ochii închiși la culoare și părul negru, lung și prins în cozi, îi subliniau aerul serios.

Tria se prezentă și ea, încântată că noile ei colege nu se arătau nici uluite în fața ei, așa cum făcuse Nubba, și nici disprețuitoare, așa cum păreau alții să fie. O acceptaseră pur si simplu, iar ea abia aștepta să le cunoască mai îndeaproape. Îi părea rău că Nubba amintise doar de talentul special al lui Verin, nu și de talentele celorlalte. Deși era curioasă, își spuse că ar fi nepoliticos să le întrebe.

Doamna Dova, care stătea singură la masa din față, se rugă Dătătorului de Putere să le binecuvânteze mâncarea. Tria își spuse că toate rugăciunile pe care le auzise aici erau adresate Dătătorului de Putere și că nu văzuse altare în cinstea vreunui zeu, nici măcar unul dedicat Liandrei, patroana provinciei Castlemount. Acasă, tata înălțase un altar în onoarea lui Harin, patronul provinciei Inland, iar la insistențele sale, familia se ruga zilnic acolo. Pentru Tria, ritualul nu avea nici o însemnătate, așa că răsuflase ușurată când văzuse că școala nu impune un asemenea obicei.

Dejunul pregătit de Veronica nu era deloc bogat: o plăcintă cu pește uscat trântită pe un morman de orez lipicios, având ca garnitură o frunză ofilită de creson. Scuturându-se înfiorată, Tria puse mâna pe furculiță.

– Ia uitați-vă la vulpița aceea!

La exclamația Nubbei, toate fetele de la masă ridicară ochii din farfurii. O privire aruncată peste umăr confirmă bănuiala Triei: Nubba arăta spre Lina. Toți colegii de masă ai Linei erau băieți și toți se holbau la ea de parcă nimeni altcineva nu se mai afla în încăpere.

Unul amesteca în farfurie cu furculița, fără a duce vreun dumicat la gură. Altul își împinse farfuria, își puse coatele pe masă, sprijinindu-și bărbia în pumni, și se zgâia la Lina fără a ține seama câtuși de puțin de bunele maniere. Oryon, în obișnuitul lui costum negru, vorbea și gesticula, rivalizând pentru atenția fetei cu băiatul blond și înalt ce stătea în fața lui. Tria îl recunoscu: era cel care o tachinase pe Nubba mai devreme. Oare cum spusese ea că-l cheamă? Kres, parcă așa ceva.

Lina zâmbea și glumea, acordându-și favorurile tuturor celor patru băieți, fără a-și neglija însă peștele din farfurie. *Ca o pisică flămândă,* își spuse Tria. *Mă mir că nu s-a plâns de gustul oribil al mâncării.*

Verin se încruntă.

– Fenton nu mă surprinde; el umblă după toate fetele. Iar pe Jerrol abia dacă-l cunosc. Dar pe Oryon nu l-am văzut niciodată cu o altă fată decât Taner. Cât despre Kres, credeam că e mai deștept.

– Așa credea și Kathyn. Vezi ce încruntată se uită la el? observă Rehanne arătând spre o blondă drăguță de la masa din apropiere.

– Kathyn e sora geamănă a lui Kress, explică Nubba.

Pe Tria n-o interesau chestiile astea și ar fi vrut ca nici celelalte să nu dea atenție Linei și anturajului ei. Și așa era suficient de greu să știe că va fi nevoită să împartă camera cu femeia-felină. Dar Nubba, Verin și Rehanne refuzară să vorbească despre altceva. Doar Irel părea

neinteresată, iar eforturile Triei de a o antrena în conversație se dovediră inutile. Fata nu răspundea decât monosilabic și își ținea mereu ochii pelcați. Mâinile îi tremurau de parcă suferea de friguri. Tria renunță să-i mai vorbească și se concentră asupra mâncării deloc apetisante.

La încheiera orei rezervate mesei, doamna Dova anunță că programarea pentru îndatoririle gospodărești este afișată pe tabla de lângă ușa sălii de mese și le ceru tuturor s-o citească înainte de a pleca.

Tria își găsi numele printre cele ale elevilor care urmau să lucreze în grădină. Prin urmare, nu scăpase de lucrat pământul, dar cel puțin astfel nu va fi în apropierea Linei – și nici a Nubbei, care era programnată la curățenie în bucătărie și trebuia să se prezinte la datorie imediat. Ceilalți continuau să studieze programarea.

– Nu văd numele colegei tale de cameră pe nici una dintre aceste liste, observă Rehanne. Dacă ea e scutită de activitățile gospodărești, ar trebui să facem o reclamație.

Tria tocmai citea listele pentru a vedea dacă Rehanne are dreptate, când un țipăt asurzitor o făcu să se răsucească în loc. Se repezi spre sursa sunetului, intră în bucătărie și o zări pe Nubba ghemuită la perete, lângă ușă; pe fața ei lată se întipărise o expresie de groază. Cei din echipa de curățenie se holbau la ea, cu mutre buimace.

– Ce s-a întâmplat? întrebă Tria.

Nubba arătă spre mijlocul bucătăriei, unde nu se vedea nimic, decât un spațiu gol.

– Eu nu văd nimic. Ce-ai pățit?

Tria se apropie de locul cu pricina și nu zări altceva decât podeaua acoperită cu un linoleum vechi, crăpat și decolorat de vreme. Dezgustător, într-adevăr, dar nu chiar de speriat.

– Știe cineva ce vede ea acolo?

Cei din anul întâi clătinară din cap. Un elev din anul doi își duse un deget la tâmplă și începu să-l rotească în mod sugestiv, iar altul spuse cu dezgust:

– Așa face ea pentru a scăpa de muncă.

Nubba se târî pe lângă perete, spre ușă, și ieși din bucătărie.

– Ai grijă! îi strigă Triei. E Shalreg!

Tria se apropie de ea.

– Ce tot spui acolo? Ce e un Shalreg?

– Aia... Chestia aia. N-o vezi?

– Dar n-am ce să văd!

– Oooooh! hohoti Nubba, abia mai izbutind să vorbească. Nimeni nu-l poate vedea, niciodată. De ce mi se arată numai mie?

Și întrebarea ei se pierdu într-un vaiet prelung.

Doamna Dova se apropie de Nubba.

– Din nou, miss Balder?

Fata era însă prea afectată pentru a-i răspunde. Tria explică în locul ei:

– A speriat-o ceva. Zice că e Shalreg.

– Îl știm prea bine. E căpcăunul ei personal, replică doamna Dova, apoi puse o mână pe umărul Nubbei.

– Miss Balder, încetează imediat cu miorlăiala și ascultă-mă!

Hohotele se transformară în suspine și smiorcăieli ușoare.

– E acolo, spuse ea sfidător.

– Nimeni nu neagă acest lucru. Dar nu ți-a făcut nimic rău.

– Dar vrea să-mi facă. Își clănțăne cleștii fioroși la mine și-și arată colții. Uite atâta sunt de lungi!

Și Nubba își depărtă cât putu de mult arătătorul de degetul mare.

– Sunt sigură că înfăţişarea lui e cât se poate de fioroasă, dar în toţi anii aceştia de când te bântuie nu ţi-a făcut niciodată nici un rău fizic.

– Fiindcă fug mereu de el.

– Dacă ar fi atât de înfricoşător şi de puternic cum pretinzi tu, n-ai reuşi să scapi de el oricât de repede ai fugi şi oriunde te-ai ascunde. Presupun că ai fost programată la curăţenie în bucătărie. Îţi sugerez să treci imediat la treabă. Haideţi, insistă ea bătând din palme. Toţi, la treabă! Gata cu chiulul şi cu spectacolul.

Cu aceste cuvinte, doamna Dova se întoarse pe călcâie şi ieşi din bucătărie. Nubba începu iar să hohotească.

– Nu pot să intru acolo! Chestia aia mă aşteaptă. Nu *pot* să intru!

– Bine, Nubba, spuse Tria. Du-te sus. Fac eu de serviciu în locul tău. La grădină nu trebuie să mă duc decât peste o oră.

– Serios? Faci tu asta pentru mine?

Faţa grăsună a Nubbei se lumină printre lacrimi.

– Doar de data asta. Hai, acum du-te!

Fata nu avu nevoie de alte îndemnuri. O luă la fugă prin sala de mese şi dispăru. Acum Tria ştia de ce o tachinase Kress cu privire la Shalreg, deşi habar n-avea ce-o fi acela.

– N-ar fi trebuit să-i ţii locul, spuse puştiul care-şi exprimase gestic opinia cu privire la sănătatea mentală a Nubbei. Shal... ăla sau cum i-o spune e o invenţie a ei, pentru a scăpa de treburile care îi revin.

Dar pe faţa lată şi pistruiată a băiatului se întinse un zâmbet care atenuă duritatea cuvintelor rostite şi, când Tria îi surâse la rândul ei, el întinse mâna:

– Eu sunt Gray Becq.

Tria îi strânse degetele, conştientă de palmele ei bătătorite.

– Chiar nu mă deranjează, îi explică ea. Sunt obișnuită să muncesc toată ziua la fermă.

– Și toate țipetele acelea au fost doar prefăcătorie? se răsti la Gray o fată osoasă, punându-și în șolduri mâinile pline de detergent.

– Haide, Petra, replică băiatul pe un ton împăciuitor. Eu n-am spus așa ceva. Wilce zice că fata spune adevărul, că vede într-adevăr *ceva*, dar ceva-ul ăsta apare exact la momentul potrivit.

– Wilce?

Tria își aminti de tânărul prietenos care îi făcuse cu ochiul în sala de reuniuni.

– Wilce Riverman, colegul meu de cameră. E un cuvântător al adevărului.

În vreme ce vorbea, Gray luă o mână de spumă de detergent din chiuvetă și, dintr-o singură mișcare abilă, o sculptă dându-i trăsăturile lui Wilce. Portretul pluti în aer câteva secunde, înainte ca bulele fine să se spargă. Tria bătu din palme:

– Ce talent minunat!

– Dar nu-i de nici un folos și se pare că e singurul pe care-l am, replică Gray. Nu știu la ce-o să-mi ajute. Probabil că o să ajung înapoi acasă și o să lucrez în magazinul de fierărie al părinților mei. Figura lui pistruiată deveni roșie și, ca pentru a-și ascunde jena, adăugă: Haideți, amicilor, să trecem la treabă înainte ca dragonul să ne înhațe.

Și își trecu mâna pe deasupra tacâmurilor murdare împrăștiate pe o masă de oțel. Acestea prinseră viață și se aranjară sub forma unui dragon cu chipul directoarei, polonicele închipuind rotocoalele de fum ieșind din botul căscat al dihaniei. Toată lumera aplaudă când dragonul sări de pe masă și se aruncă în chiuveta plină de apă cu detergent.

Râzând, Tria se apropie de o masă pe care se afla o grămadă de vase murdare, luă o spatulă de cauciuc și răzui resturile de mâncare, aruncându-le în coșul de gunoi. Petra, râzând și ea, își afundă mâinile în chiuvetă și începu să spele dragonul fărâmițat.

Echipa de la bucătărie își continuă îndatoririle în viteză, iar Tria, care scăpase de durerea de cap, plecă să se achite de activitatea care îi revenea de drept. Buna-dispoziție căpătată recent i se accentuă când văzu că munca în grădină era condusă de Wilce.

– Am auzit ce ai făcut-o pentru Nubba, îi spuse el venindu-i în întâmpinare. A fost generos din partea ta. N-ar trebui să muncești de două ori.

– Nu face nimic. Îmi place grădinăritul.

Tria îi zâmbi la rândul ei, cucerită de expresia de prietenească preocupare din ochii lui căprui. Încercă să-și adune curajul pentru a-l întreba despre capacitatea lui de a citi adevărul și dacă o folosise pentru a verifica spusele directoarei, dar nu mai avu timp. Între doi elevi care culegeau fasole, câteva rânduri mai departe, izbucni o ceartă. Wilce își ceru scuze și se apropie de cei doi. În prezența lui băieții se liniștiră, iar nu peste mult timp râdeau și glumeau de parcă ar fi fost cei mai buni prieteni. Spre dezamăgirea Triei, Wilce rămase să ajute la culesul fasolei.

Ea începu să le arate celor mai puțin experimentați cum să-și dea seama dacă un morcov sau un nap era suficient de copt pentru a fi scos din pământ, cum să caute larvele și omizile și cum să le îndepărteze fără a rupe frunzele tinere de varză și salată. Nu mai avu ocazia să vorbească cu Wilce.

Grădina se întindea pe aproape un hectar și era plină de cele mai variate legume, sănătoase și gata de cules. Această bogăție de legume și verdețuri proaspete și bune

ar fi trebuit să ducă la prepararea unor mâncăruri mai gustoase. Poate că la mijloc era o proastă administrare sau niște bucătari nepricepuți, dar Tria nu se putea împiedica să nu suspecteze că recolta era vândută pe bani frumoși, cumpărându-se în schimb produse mai ieftine pentru masa elevilor. Sau poate că legumele luau în mare parte calea bucătăriei profesorilor. Probabuil că exista o sală de mese a cadrelor didactice, fiindcă – excepție făcând cel care avea datoria să prezideze fiecare masă, profesorii nu mâncau niciodată la un loc cu elevii. Nu erau pentru ei felurile de mâncare dezgustătoare servite bieților învățăcei!

Triei îi păru rău când ora de muncă în grădină se încheie, fiindcă asta însemna că trebuia să se întoarcă în camera ei. După ce se spălă la o cișmea din curte, urcă scările, se opri un moment în prag, trase adânc aer în piept și deschise ușa.

În clipa aceea, rămase cu gura căscată, văzând schimbările survenite.

Grămezile de cutii și valize dispăruseră. Un covor moale, de pluș, cu model geometric în verde și bej acoperea podeaua între paturi și cele două birouri. O veioză aurie, cu ornamente, trona pe biroul de lângă patul Linei. Suporturi de fildeș sculptat susțineau un șir de cărți scumpe. În fața lor, un stilou de aur aștepta într-un suport de aur masiv. Biroul însuși era altfel – mai mare, mai elegant, cu picioare ornate și tăblia din lemn de mahon.

Biroul Triei era la fel ca înainte, doar că acum nu mai tronau pe el lucrurile Linei.

În spațiul dintre biroul Linei și peretele din față se afla un șifonier de asemenea din mahon. Era larg, adânc și avea un compartiment înalt pentru umerașe plus câteva sertare deasupra cărora atârna o splendidă oglindă

ovală, al cărui cadru putea fi înclinat în față sau în spate. Bara pe care își așezase Tria o rochie, o fustă și o bluză părea și mai jalnică acum, prin comparație.

Simți cum fața i se înroșește de furie când văzu, în jumătatea ei de cameră, o măsuță de toaletă cu o altă oglindă. Sticluțele de parfum, borcănelele cu cremă, casetele de bijuterii și setul de toaletă din argint împrăștiate pe masă demonstrau clar că aparțineau tot colegei de cameră.

– Cât ai de gând să mai stai acolo cu gura căscată? Intră și închide ușa.

Lina ședea tolănită în pat, într-un capot alb din satin. În spatele ei, draperiile din mătase verde, asortate cu cuvertura de pe pat, fluturau ușor în bătaia vântului. O eșarfă, de asemenea verde, cu franjuri, întinsă pe valiza de sub fereastră, îi ascunse Triei la început faptul că valiza nu era a ei, ci a Linei.

– De unde ai luat mobilierul ăsta? întrebă ea arătând cu mâna spre birou și șifonier.

– L-am cerut. Doar nu credeai că am de gând să-mi țin lucrurile în cutii?!

– L-ai *cerut?* Tria nu-și putea crede urechilor. Cui l-ai cerut?

– Îngrijitoarei. Ți-am spus că s-a oferit să mă ajute. Și mi-a fost de mare ajutor.

Deci Veronica avea favoriții ei! Pe ea nu se oferise s-o ajute cu nimic.

– Și ce-ai făcut cu valiza mea?

– Am pus-o sub pat. E prea urâtă pentru a o lăsa așa, la vedere.

– Prea urâtă... Sub pat... bâigui Tria. Dar nu avea cum să încapă sub pat!

– I-am ajustat puțin dimensiunile. Nu cred că i-am provocat daune permanente.

Tria se aplecă și privi sub pat. Acolo, în întuneric, zăcea o versiune mai lungă și mai plată a ceea ce fusese valiza ei.

– Dar e nemaipomenit! Nu aveai dreptul să faci așa ceva! Cum rămâne cu lucrurile dinăuntru?

Lina căscă.

– Chiar trebuie să faci atâta tărăboi? Totul e la locul lui. Nu mă interesează pe mine hainele tale amărâte și țărănești. Și fiindcă vorbim de lucruri amărâte, ar trebui să faci ceva cu pătura aia roz oribilă. E cumplit de neasortată cu cuvertura mea.

Tria abia dacă-și mai putea stăpâni furia.

– Pătura rămâne. Iar valiza mea își reia locul, se răsti ea, scoțând de sub pat obiectul deformat. N-o fi atât de elegantă ca a ta, dar a fost prima aici. Poți s-o turtești pe a *ta* și s-o bagi sub pat!

– Pot, dar n-o s-o fac. Dacă ai puterea necesară, pune-o tu unde vrei.

Curba disprețuitoare a buzelor Linei îi alimenta și mai mult furia. Cu pumnii încleștați, se zgâi la valiza Linei. Privirea i se încețoșă. Geamantanul păru să se îndepărteze, să se micșoreze. Continuă să-și mențină ochii fixați asupra lui, până când clipi. Privirea îi deveni din nou limpede. Eșarfa de mătase zăcea acum pe podea, sub fereastră. O ridică și sub ea apăru o valiză în miniatură, ca pentru o casă de păpuși.

– Poftim! Mă îndoiesc că am provocat daune permanente chestiilor elegante pe care le ai înăuntru.

Cu un gest de satisfacție, trase un picior geamantanului miniatural și-l azvârli sub patul Linei, apoi își îndreptă atenția asupra valizei ei. O scurtă perioadă de intensă concentrare o readuse la forma și dimensiunile ei firești.

Luând-o de mâner, o așeză din nou sub fereastră. Cu un mârâit, o panteră se repezi spre ea. Tria făcu o

săritură înapoi, exact la timp pentru a nu fi zgâriată cu ghearele. Șuierând, cu spinarea arcuită și coada bâțâindu-se, felina o împiedică să se apropie și să pună mâna pe valiză.

Tria se trase înapoi, spre ușă, dar furia îi era mai mare decât frica.

– Hai să facem un compromis, spuse ea.

Înhăță un scaun și îl ridică în față, ca un dresor în fața unui animal sălbatic. Astfel protejată, îndrăzni să-și ia privirea de la panteră. Cu puterile ei magice, trase valiza Linei de sub pat, o așeză sub fereastră și o readuse la înălțimea normală, lăsându-i însă lățimea la jumătate.

Pantera țâșni spre ea. Împinse scaunul pentru a o opri. Animalul înhăță picioarele scaunului, se propti în ele și se aruncă asupra adversarului.

Tria abia dacă mai era conștientă de faptul că-și folosea puterile. Știa că altfel n-ar fi avut forța să țină scaunul în aer, cu pantera aceea grea pe el. Și totuși, nu numai că îl ținea, dar reuși să-l azvârle, cu animal cu tot, și să înhațe celălalt scaun în clipa în care, scuipând și urlând, felina se repezi spre ea.

– Am spus să facem un compromis! rosti Tria printre dinții încleștați, rotind scaunul pentru a ține dușmanul la distanță. Nu poți să faci numai cum vrei tu.

Pantera căscă botul pentru un alt răget. Tria îi îndesă între maxilare piciorul scaunului. Animalul mușcă, înfigându-și colții în lemn. Tria izbi scaunul, cu panteră cu tot, de marginea biroului. Cu un miorlăit de durere, animalul își descleștă dinții și căzu la podea. Apoi se ridică pe labele din spate și reveni la forma omenească.

Îmbufnată, frecându-și bărbia, Lina se retrase în pat.

– Bine, facem cum vrei tu, spuse ea aruncându-i o privire morocănoasă.

– Nu, facem *numai* cum vreau eu.

Fără a se clinti dintre cele două birouri, Tria își folosi puterile pentru a așeza cele două valize una lângă cealaltă în spațiul de sub fereastră, ridică eșarfa de mătase verde și o întinse pe cele două geamantane. Lina ridică din umeri.

– Dacă asta-i tot ce vrei, cred că n-am de ce să obiectez.

– Nu e asta tot ce vreau, replică Tria apropiindu-se de măsuța de toaletă ticsită de cosmeticalele Linei. Din moment ce măsuța e în jumătatea mea de cameră, am dreptul s-o folosesc. Am s-o împart însă cu tine; știu că ai nevoie de un loc în care să-ți ții toate prostiile astea.

Adună sticluțele, borcănelele și cutiile, împingându-le spre capătul măsuței.

– Jumătate pentru fiecare. Iar șifonierul e numai al tău. Eu pot să folosesc bara de umerașe. E mai mult decât echitabil așa și va trebui să te mulțumești cu asta.

Lina se întinse molatec, de parcă toată discuția ar fi plictisit-o.

– Deocamdată, răspunse cu un căscat. Doar deocamdată.

Tria nu-și putu ascunde un surâs de triumf. Totuși, își dădea seama că Lina nu era o persoană care să ierte ușor și că va căuta o modalitate de a se răzbuna. Prin urmare, trebuia să fie foarte atentă. Mai ales noaptea.

6

Lecții și învățături

Tria dormi iepurește toată noaptea, fără a uita o clipă de prezența Linei. Totuși, emoția primei zile de școală îi alungă oboseala. Coborî la etajul întâi, unde se aflau clasele plus o sală de seminarii, nu avu nevoie decât de câteva secunde pentru a găsi, într-un colț, clasa de teorie a metafizicii, cu patru rânduri de câte trei bănci înăuntru.

Își alese o bancă din primul rând și o șterse de praf cu batista înainte de a se așeza. În jur mirosea a cerneală, cretă și cărți vechi. Având ferestre pe doi pereți, sala ar fi trebuit să fie luminoasă, dar razele soarelui treceau cu greu prin stratul de murdărie de pe geamuri; pe pervaz zăceau muște moarte.

Nubba intră în clasă și se așeză în rândul al treilea.

– Psst, Tria, vino încoace! șopti ea. Moșu' Tumbă e miop și nu îi ascultă decât pe cei din primul rând.

Fiindcă nu voia să fie nepoliticoasă, Tria se trase înapoi exact în clipa în care intră, încetinel-încetinel, magistrul Tumberlis. Cele două rânduri din spate erau deja pline, primul rămânând liber pentru cei întârziați.

Profesorul se sprijini de catedră, își drese glasul și privi în sală, prin lentilele groase ale ochelarilor.

Apoi își salută elevii cu o voce tremurătoare și își începu lecția.

– Lumile s-au născut din praf și din lacrimile zeilor. Câte lumi sunt – mintea noastră nu poate cuprinde. Dimensiunile existenței sunt infinite, însă nici chiar cei mai dotați nu pot conștientiza mai multe de trei sau patru. Ceea ce omenirea numește magie este, de fapt, atingerea unei alte dimensiuni. Pentru neștiutori, cei care trăiesc în dimensiuni inaccesibile majorității sunt magicieni, magi, vrăjitori... sau chiar zei.

Spre surprinderea ei, subiectul i se păru Triei fascinant, în ciuda vorbăriei aride a bătrânului profesor. Își lua frenetic notițe în caiet, încercând să nu piardă nici un cuvânt, când următoarea frază a magistrului o uimi atât de tare, încât uită să mai scrie.

– Școala pentru cei cu talente magice este un microcosmos al universului multidimensional. Neinițiații nu pot vedea decât clădirea aceasta modestă, adăugă el, schițând un semn cu mâna în jur. Limitele sale aparente sunt înșelătoare. Unii o cred bântuită, fiindcă prind licăriri fugare ale unor încăperi splendide, în care însă nu pot intra. Poate că veți găsi uși deschise, în locuri neașteptate. Explorați fiecare astfel de intrare. Încercați să vedeți mai mult decât reușiți acum; străduiți-vă să vă extindeți simțurile. Niciodată nu veți putea cunoaște totul, întregul, dar nu ezitați să intrați pe acele uși care vi se deschid.

Tria își aminti sfatul mamei de a profita de orice ușă deschisă, dar ceea ce spunea acum magistrul Tumberlis părea a avea o semnificație mult mai profundă.

– Domnule profesor, îl întrerupse obraznic roșcovanul Fenton Rhoze, vreți să spuneți că pot să urc la etajul al treilea și să intru în orice cameră a fetelor care are ușa deschisă?

Ceilalți din clasă chicotiră. Magistrul își miji privirile într-o jalnică încercare de a-l identifica pe nepoftit.

– Cei care iau în râs chestiunile serioase nu vor depăși niciodată nivelurile inferioare, răspunse el.

Clasa tăcu, dar atmosfera de serioziotate fusese deja destrămată, iar restul lecției nu se mai dovedi la fel de inspirat.

Ar putea fi însă adevărat? se întrebă Tria. *E oare posibil ca școala asta să fie altceva decât văd eu, sau și asta e doar o altă afirmație mincinoasă? Aș vrea să pot vorbi cu Wilce despre asta.*

După sfârșitul orei, se întoarse spre Nubba:

– Ai văzut vreodată ceva din ce spunea magistrul Tumberlis? Pasaje secrete, încăperi ascunse, chestii de astea?

Cealaltă își feri privirile.

– Nu cred că s-a referit chiar la pasaje secrete și încăperi ascunse, replică ea evaziv. Sunt unele lucruri... pe care le-am văzut... Adică... mă rog, le-am întrezărit, cum a zis el. Cu colțul ochiului. Nimic clar. Nici o ușă prin care să pot intra.

Tria rumegă în minte răspunsul neconcludent în timp ce se îndrepta spre următoarea sală de curs și ajunse la concluzia că Nubba nu văzuse de fapt nimic și că-i fusese rușine să o recunoască pur și simplu.

Prima oră de etică pentru începători părea plictisitoare și inutilă, dar magistrul San Marté se dovedi amuzant dintr-un alt punct de vedere: omulețul purta o perucă prea mare, care i se plimba dintr-o parte a capului în alta, ca un mic animăluț, la fiecare gest sau mișcare. Curând, elevii începură să ghicească în ce direcție se va deplasa peruca la următoarul pas al profesorului.

După o pauză pe care, la fel ca majoritatea elevilor și a cadrelor didactice, Tria o petrecu în curtea interioară,

trăgând în piept aerul curat, urma o altă oră de curs: bazele riturilor oculte.

Oryon era și el în clasă, iar prezența lui îi dădu la început o senzație neplăcută, cu toate că nu înțelegea de ce. Poate că motivul era obiceiul lui de a se îmbrăca tot în negru – sau expresia sardonică din ochii lui negri. Doar alte două fete mai erau înscrise la acest curs, împreună cu șase băieți, însă nici unul dintre ei nu avu asupra Triei același efect ca Oryon. Davy, Britnor, Fenton, Jerrol și Emory nu păreau deloc diferiți față de colegii ei de la școala elementară de acasă. Își spuse că e o prostie să se lase astfel afectată de Oryon; la urma urmei, băiatul nu spusese și nu făcuse nimic care să justifice o asemenea reacție din partea ei. Iar interesul pe care i-l arătase Linei nu avea de ce s-o deranjeze.

Din fericire, modul interesant în care doamna Dova le descrise ceremoniile antice îi captă interesul și astfel uită de Oryon. Ritul de chemare a vântului și de interpretare a spuselor sale îi aminti de poveștile mamei despre cei care care călătoreau cu vântul. Doamna Dova le arătă că ritul datează de mai bine de o sută de ani, de când Lady Kyla reinstituise magia pe acele pământuri. Profesoara îi atenționă totodată că riturile străvechi nu pot sau nu trebuie să fie utilizate astăzi, însă Tria nu putea înțelege cum anume ar putea fi ele puse în aplicare și ce efecte ar avea acest lucru.

Prima oră după prânz Tria nu avea cursuri, așa că se duse în grădină să smulgă buruienile. Spera să aibă ocazia să vorbească puțin cu Wilce, dar îndatoririle lui de șef de echipă nu-i lăsară nici un răgaz. Abia dacă izbuti să schimbe cu el un salut.

Ultima oră pe care o avea în ziua aceea era logica. După-amiaza fierbinte și înăbușitoare o trăgea la somn

și moțăi în timpul lecției lungi și plictisitoare ținute de magistrul Tumberlis.

Încă temându-se că Lina își va duce amenințarea la îndeplinire, dormi cu un ochi deschis și în noaptea aceea și în cele care urmară, speriată că, dacă ar adormi profund, s-ar putea trezi cu o panteră la gâtul ei. Nu avea ore împreună cu Lina, astfel că în clasă putea lăsa în sfârșit garda jos. Numai că, pe măsură ce zilele treceau, îi era tot mai greu să rămână trează la ore – nu numai la logică, ci și la celelalte cursuri. În cea de-a doua săptămână de școală, într-o zi la amiază, nu mai rezistă și dormi la întreaga oră de teorie a metafizicii.

Poate că ar fi tras la aghioase și la cursul de baze ale eticii; peruca plimbăreață a magistrului San Marté deja n-o mai distra. Profesorul își fixă însă privirile asupra ei și se lansă într-un discurs cu privire la riscurile cu care se confruntă cei ce se lasă atrași într-o întrecere a puterilor.

Înseamnă că știe despre cearta mea cu Lina, își spuse ea.

Nu-și mai folosise puterile din ziua în care sosise colega ei de cameră, când se ciondăniseră pe tema valizelor, dar de atunci trăia cu teama că va fi iar dusă în fața directoarei și acuzată că încălcase nu doar regulile școlii, ci și restricțiile care-i fuseseră impuse ei în mod special. Era convinsă că evenimentul acela nu trecuse neobservat. Dar pe măsură ce zilele treceau fără repercusiuni, începuse să creadă că disputa lor rămăsese secretă. Iar acum, spusele magistrului San Marté îi redeșteptară spaima.

– Atunci când își concentrează puterile asupra altuia, deținătorul de forță trebuie să fie pe deplin conștient de limitele puterii lui – sau ale ei – și de cele ale adversarului său.

Această adăugare a pronumelui feminin o enervă; i se părea o afectare inutilă.

– Mai mult decât atât, deținătorul de forță trebuie să poată calcula energia generată de conflictul dintre cele două forțe opuse.

Profesorul se întrerupse pentru a-și aranja peruca, ajunsă peste urechea stângă, și continuă apoi fără a-și lua privirea de la Tria:

– Specialiștii în etică au păreri diferite cu privire la acceptabilitatea unui duel aranjat dinainte între două vrăjitoare, dacă ambele pot dovedi că au luat în considerare acești factori, dacă au forțe comparabile și dacă au convenit să mențină conflictul între limitele de siguranță determinate prin calcule. Magistrul își duse iar mâna la peruca recalcitrantă și reluă: Zoander este de părere că un asemenea duel este permis doar atunci când ambele părți sunt persoane onorabile și suficient de pregătite pentru a calcula cu exactitate consumul de putere. Pe de altă parte, Devis Saxon insistă că în practică nu există condițiile ideale stipulate de Zoander, iar dacă totuși ar exista, cele două vrăjitoare ar fi suficient de înțelepte pentru a-și rezolva diferendul fără a recurge la un duel al puterilor.

Profesorul își drese glasul, se ridică pe vârfurile picioarelor și începu să se legene înainte și înapoi, parcă pentru a-și accentua următoarele cuvinte.

– Zoander însuși este de acord că duelurile care au loc în focul mâniei sau între adversari prea tineri sau prea puțin pregătiți pentru a efectua calculele necesare sunt categoric lipsite de etică și trebuie deci aspru condamnate de Comunitatea celor Dotați.

Tria se fâțâi sub greutatea privirii lui.

– Poate vă întrebați de ce purtarea pe care am descris-o este atât de lipsită de etică. Magistrul făcu o pauză, iar Tria înclină capul în semn că da. Vă rog să vă amintiți ce am discutat la lecția de vinerea trecută. Care

am spus eu că este fundamentul utilizării etice a puterilor magice?

Sigură că întrebarea îi fusese adresată ei în mod particular, Tria încercă să-și scormonească memoria, dar nu reuși să-și amintească decât că dormise în timpul lecției. Deschise gura pentru a-și mărturisi neștiința, dar Coral Snow vorbi în locul ei:

– Să evităm să-i afectăm pe martorii nevinovați.

Spre imensa ei ușurare, magistrul își întoarse privirea spre Coral.

– Foare adevărat, *miss* Snow. Sau altfel spus, să evităm orice rău neintenționat. Sper că vă amintiți cu toții cum v-am explicat de ce etica noastră se bazează pe principiul negativ care impune să nu faci rău. Motivul este acesta: vătămările marginale care însoțesc actele de magie irresponsabilă dau apă la moară celor geloși pe abilitățile noastre și le oferă un motiv pentru a iniția campanii de persecuții. Dacă două persoane dotate se războiesc, chiar și pentru o cauză dreaptă, iar disputa lor duce la rănirea sau la uciderea unui spectator neimplicat, nu ne mai putem apăra împotriva acuzațiilor care ni se aduc și, astfel, siguranța întregii noastre Comunități este pusă în pericol.

Dar nimeni n-a fost rănit când m-am certat eu cu Lina.

În clipa următoare însă, Tria își răspuse singură: *Ar fi putut fi cineva rănit, fiindcă nu ne-am luat nici un fel de precauție. Eu nu cunosc limitele propriilor mele puteri și mă îndoiesc că Lina le știe pe ale ei.*

Se făcuse vinovată de o gravă încălcare a eticii. N-avea importanță că și Lina purta o responsabilitate egală, dacă nu chiar mai mare. Oare ce ar trebui să facă acum? Să-și mărturisească fapta în fața directoarei? Numai la acest gând o apucă tremuratul.

Poate că ar fi mai bine să vorbească cu magistrul San Marté. Dacă el știa deja ceea ce se întâmplase, lucrurile

nu aveau cum să se mai agraveze. Dar o va putea înțelege și ierta omulețul acesta caraghios? Mai degrabă o va acuza și o va pedepsi.

Clopoțelul sună și clasa se goli. Tria ieși în curte, iar Coral Snow o urmă.

– Martinică știe să te facă să te simți vinovat când își ține lecția vorbind doar spre tine, nu-i așa? Te-am văzut cum te fâțâiai în bancă. Ieri m-a ales pe mine, așa că știu ce înseamnă. Taner, colega mea de cameră, zice că în fiecare zi își alege un alt elev și câte unul se simte atât de vinovat pe urmă, încât face mărturisiri complete. Și ce-i mai place chestia asta lui Martinică!

Tria simți cum roșește; probabil că fata îi citise gândurile, iar acum o împiedica să facă o greșeală teribilă.

Dar era într-adevăr vinovată fiindcă încălcase regulile școlii și principiile de etică a magiei. O zări pe Lina stând lângă fântână, înconjurată de un alai de admiratori. Pe ea sigur n-o chinuia conștiința. Tria scrâșni din dinți când își văzu colega de cameră zâmbindu-i arătosului Kress, întinzând mâna și atingându-i obrazul, răsucindu-se apoi pentru ai-i arunca o ochiadă lui Oryon, întunecat și rezervat ca întotdeauna.

Kress își încleștă pumnii și se încruntă spre Oryon. Rivalul lui făcu o strâmbătură. Lina se întoarse spre Kress și, cu o mișcare fulgerătoare, Oryon schiță un semn în aer. Kress își arse o palmă pe ceafă, de parcă ar fi fost înțepat de o insectă, apoi se pălmui iar, pe obraz. Oryon rânji. Kress se încruntă, se aplecă spre fântână, luă o mână de apă și și-o aruncă pe ceafă și pe obraz. Apa din fântână țâșni; ca luată de o pală bruscă de vânt, se revărsă asupra lui Oryon, udându-i cămașa neagră.

Lina izbucni în râs, îi luă pe amândoi de braț și-i îndepărtă de fântână.

Coral își înfipse degetele în cotul Triei.

– Îi împiedică să se bată, spuse arătând cu bărbia spre Lina. Dar tensiunea... e atât de puternică... N-o pot ecrana.

Fata părea că abia mai poate respira. *Deci e o empatică*, își spuse Tria.

Îi desprinse cu greu degetele de pe brațul ei și, susținând-o, o conduse înăuntru. Pe măsură ce se depărtau de curte, răsuflarea fetei revenea la normal. Intrară într-o clasă goală și se așezară amândouă.

– Îmi pare rău! M-a cuprins atât de brusc! Lina o face intenționat – se joacă cu ei, atâțându-i unul împotriva celuilalt. Se opri, își scutură un fior, apoi continuă: Cred că se hrănește din astfel de antagonisme. Ai văzut-o asmuțindu-l intenționat pe Kress împotriva lui Oryon? Am simțit săgețile arzânde zburând între ei... aprinse... arzânde...

– Coral, gata! interveni Tria strângându-i mâna, speriată de privirile pierdute și vocea trenurătoare a fetei.

Ea clătină însă din cap.

– E atât de puternic! Chiar și aici pot simți antagonismul. Dar, gata, am ecranat. Sunt bine acum. *Ei* însă nu sunt. Lina îi duce spre o explozie.

– Crezi că își vor folosi puterile?

Coral încuviință.

– Un duel – ca acela despre care vorbea magistrul San Marté. Păcat că nici Kress și nici Oryon nu urmează cursul de etică. Sau Lina. De ce n-a trimis-o directoarea pe ea la orele de etică? Are mai multă nevoie decât oricine altcineva.

Tria se întreba și ea același lucru.

– Și de ce nu face nimeni nimic în privința ei? izbucni ea cu glas tare. De ce o lasă să încalce atât de multe reguli?

Coral izbi cu palma în tăblia băncii.

– Asta am vrea să știm cu toții. Ea nu e repartizată la nici o echipă de curățenie sau întreținere. E doar în anul întâi, dar urmează cursuri avansate. Și își folosește puterile pentru a-i atrage pe băieți. De ce n-o opresc oare?

– Poate că n-au cum s-o oprească, replică Tria. Poate că e prea puternică.

– Nu cred una ca asta.

Coral o studie pe Tria o clipă, ca și cum ar fi încercat să-și dea seama cât de multă încredere poate avea în ea, apoi continuă, pe un ton lent:

– În timpul orei lui San Marté, te-am simțit copleșită de vinovăție. Sunt convinsă că nu-i ușor să conviețuiești cu Lina. A trebuit să-ți folosești puterile împotriva ei, nu-i așa?

Prin urmare, nu mai putea ține totul ascuns. Ar fi vrut să-și mărturisească greșeala, dar nu unei colege. Coral însă sesizase adevărul. Pe scurt, în grabă, Tria îi povesti ce se întâmplase între ea și Lina. Când sfârși, după un moment de tăcere, Coral fluieră uimită.

– Poate să-și schimbe forma! Extraordinar! Mă întreb dacă a menționat asta în formularul de înscriere. Ai impresia că directoarea nu știe?

– Dacă ar ști, ar împiedica-o să mai facă așa ceva, nu crezi? Sau ar elimina-o.

– Așa ar fi normal. Dar cine știe de ce face directoarea lucrurile pe care le face? Mă bucur că tu ești cea care împarte camera cu ea. Nu știu nici o altă elevă din anul întâi care i-ar putea face față. Și nu sunt sigură nici cu privire la cei din anul doi sau trei.

Clopoțelul anunță sfârșitul pauzei și amândouă se ridicară pentru a se duce la clasele lor. Înainte de a se îndepărta, Coral prinse mâna Triei:

– Îmi pare bine că am avut ocazia să stăm de vorbă. Poate că tu ești singura capabilă s-o oprească pe Lina

înainte de a-i întărâta pe cei doi la o luptă cu consecințe tragice. Dacă își vor folosi puterile, totul s-ar putea transforma într-o baie de sânge.

Acest ultim cuvânt se tot învârti în mintea ei în timp ce încerca să asculte lecția doamnei Dova. Se pomeni de câteva ori aruncând priviri furișe spre Oryon, întrebându-se dacă îi va permite Linei să-l împingă într-un duel al puterilor cu Kress. Nu, Coral greșea, probabil; nu se putea ca ea să fie singura capabilă să oprească o asemenea luptă. Faptul că-și folosise forțele împotriva ei o pusese pe Lina în gardă, însă altcineva – directoarea, un profesor, un elev din anii mari – altcineva trebuia s-o potolească pe Lina.

Deși nu se simțea confortabil în prezența lui Oryon, abia dacă-l cunoștea, iar despre Kress știa chiar mai puține. Singurii băieți cu care se împrietenise erau Wilce și Gray. Pe nici unul dintre ei nu-l văzuse lângă Lina sau aruncându-i priviri furișe femeii-felină. Îi făcea plăcere să creadă că Wilce, mai cu seamă, avea prea multă minte pentru a se lăsa aiurit de Lina.

Iar acum ar trebui să fie atentă la lecție, nu să se gândească la Oryon sau la Wilce. Căscă, își puse cotul pe bancă, proptindu-și bărbia în pumn, și încercă să se concentreze.

– Riturile antice necesită adesea folosirea unui limbaj special, cunoscut doar inițiaților și niciodată rostit în prezența celorlalți. Se știe că au existat mai multe astfel de limbaje înainte ca magia să fie uitată, unele dintre ele fiind folosite mai des decât altele. Unii Experți le utilizează pentru consemnarea misterelor; alții, pentru a scrie farmece și vrăji. Din nefericire, prea puține dintre aceste cărți au ajuns până la noi, unele dintre ele sfidând orice încercare de a le traduce. Magul Alair, de exemplu, ne-a lăsat o carte intitulată *Breyadon*, despre care se

crede că ar conține atât observațiile sale cosmologice, cât și vrăjile pe care le-a utilizat și date despre cele mai mari descoperiri ale sale.

Profesoara deschise o cutie mare și plată de pe catedră, luând din ea, cu gesturi ușoare, o carte legată în piele, ce semăna cu un registru.

– Aceasta este o copie exactă a volumului *Breyadon*, spuse ea, ridicând-o în aer astfel încât toți elevii s-o poată vedea. Originalul se află, desigur, într-un loc secret și bine păzit. A fost păstrat de Lady Kyla, dar din păcate ea nu ne-a oferit o traducere, deși se spune că putea citi textul.

Prea somnoroasă pentru a fi impresionată, Tria privi cartea printre pleoapele grele.

– Mulți înțelepți și-au dedicat întreaga viață studierii acestei cărți, dar nimeni n-a reușit s-o descifreze. Vorbind despre ea în limbaj obișnuit, Alair ne-a dezvăluit semnificația titlului. *Breyadon* înseamnă „Uși". Asta e tot ce știm. Suntem siguri că această carte constituie ușa către un vast rezervor de cunoștințe uitate; trebuie doar să-i găsim cheia.

Punând cartea pe catedră, doamna Dova o deschise. Fiindcă din banca ei nu putea vedea paginile, Tria se lăsă cuprinsă de somn în vreme ce profesoara își continuă explicațiile.

– De mult timp se crede că persoana magului este atât de strâns legată de cuvintele din Breyadon, încât cel care va izbuti să traducă limbajul necunoscut și să-i pătrundă secretele va putea intra în legătură cu spiritul marelui Alair însuși. Nu știu dacă acest lucru e adevărat, dar dacă e, înseamnă că volumul oferă atât putere, cât și riscuri. Cel care îl va descifra va avea acces nu numai la înțelepciunea conținută în cuvintele lui, ci și la puterile magului în sine. Dar aceste puteri nu pot fi folosite

decât în conformitate cu principiile lui. Orice încercare de a le folosi în opoziție cu respectivele principii l-ar distruge pe cel ce le utilizează. Din păcate, prea puține lucruri se cunosc despre magul Alair, iar convingerile sale constituie subiect de controversă academică. Cea mai scumpă dorință a mea este să reușim traducerea textului, dar dacă eu aș fi cea care aș avea acest noroc, n-aș îndrăzni să pun în aplicare cunoștințele astfel dobândite.

Doamna Dova se întrerupse pentru a-și drege glasul.

– Iar asta arată cât de fraieră e, șopti Oryon spre Davy.

Tria auzi și ea remarca lui, ca și Taner de altfel, care se încruntă brusc la el.

Profesoara însă părea că n-a auzit nimic, continuându-și lecția.

– Vă voi citi un scurt fragment din *Breyadon,* ca să-i puteți auzi armonia. Desigur, nu sunt sigură în privința pronunției corecte și n-am să fac decât să reproduc presupunerile specialiștilor în domeniu. Dați-mi voie să vă asigur că acest fragment a fost recitat de experimentatori precauți în diverse circumstanțe și în cele mai variate locuri, fără a produce vreun efect de orice fel. Prin urmare, nu riscăm nimic dacă-l voi citi, dar vă rog fierbinte ca voi să nu încercați acest lucru. Textele vechilor înțelepți nu sunt niciodată potrivite pentru experimentele elevilor.

Pentru a rămâne trează, Tria se strădui să fie atentă la cuvintele doamnei Dova, repetându-le încetișor, în șoaptă. Cu o voce ascuțită, diferită de cea cu care vorbea în mod obișnuit, profesoara începu să recite:

Bororave Anthrillosor
Laysa Grilden Madramor
Vernee Shushar Okravor
Reven Simi Ith Shathor.

Moțăind, Tria îndrugă și ultimul vers, dar pe jumtate adormită fiind, încurcă silabele, schimbându-le ordinea:

Renev Misi Ish Thathor.

Cu viteza unui fulger într-o zi de vară, mintea i se limpezi pe dată și ochii i se deschiseră larg.

Pereții clasei, tabla, băncile, elevii, profesoara – toate dispărură brusc și Tria se pomeni în fața a ceea ce părea un uriaș cristal. O lumină vie strălucea pe numeroasele lui fațete, creând în jurul ei o sumedenie de curcubee tremurânde. Era un loc al grației și al liniștii absolute, în care curcubeele dansând înlocuiau orice sunet.

Și totuși, de necrezut, nu-i era frică deloc. Ridică brațele într-un gest de încântare, zâmbind la vederea irizărilor care-i colorau pielea. Se răsuci în loc, întrerupând formele de lumină și le privi reapărând, ca într-un caleidoscop. O voce îi vorbi în minte: *Bine ai venit, fiică! Multe ere s-au scurs de când n-a mai avut omul acesta singuratic vreun vizitator.*

Tria deschise gura pentru a răspunde, dar o închise din nou, temându-se că rostirea unui cuvânt aici ar fi un sacrilegiu. În loc să vorbească, își formulă cu grijă replica în gând: *Cum am ajuns în locul acesta minunat?*

Luminile ce dansau încetiniră, curcubeele colorate păliră. *Nu știi, fiica mea? Sau doar ai urmat o cale deschisă de un altul?*

Eu... doar am repetat un vers dintr-o carte veche. Dar cred că am greșit un cuvânt sau două.

Vocea din mintea ei păru să chicotească: *Le-ai încurcat? Eu aș zice că le-ai descurcat! Deschide-ți mintea către mine, fiica mea. Dă-mi voie să văd de unde ai venit, cum și de ce. Lasă-mă să-ți simt puterile.*

I se părea atât de firesc să se afle aici, să discute cu nevăzutul locatar al acestui palat de cristal, încât acceptă fără nici o teamă. Curcubeele începură să se rotească, licărind și învăluind-o în culori tangibile. O scânteie se născu în mijlocul ființei ei, îi explodă prin brațe și picioare și se revărsă în afara ei într-o izbucnire orbitoare de lumină albă, care înghiți toate celelalte culori.

Văd, fiica mea. Ai multă putere, dar e risipită, neconcentrată, difuză. Te afli într-un loc al învățării, unde poți găsi înțelepciunea pe care o cauți. Dar poți găsi de asemenea falși îndrumători, care te vor ghida pe căile întunecimii. Nu te lăsa dusă în derivă. Adună-ți încet și cu grijă firele de putere și trimite-le acolo unde vrei tu, nu unde vor alții.

Lumina păli și curcubeele reveniră.

Tu nu mă poți îndruma, părinte? strigă Tria în gând.

În lumea oamenilor, eu n-am glas.

Dar pot veni aici, insistă ea.

Acest loc ți se va deschide iar în vreme de pericol cumplit, dar dacă vei hotărî să vii aici, vei risca să nu mai poți pleca. Trebuie să găsești alte locuri de putere, alte căi de a te dezvolta. Caută acele căi care creează, nu pe cele care distrug; intră pe ușile ce duc către viață, nu către moarte, către o mai mare cunoaștere prin responsabilitate, nu către o mai mare putere prin cunoaștere. Întoarce-te, fiică, și nu vorbi nimănui despre această întâlnire, decât celor care îmi cunosc numele.

Dar eu nu-ți știu numele!

În clipa în care își formulă aceste cuvinte în gând, curcubeele se stinseră și cristalul se evaporă.

Cineva o scutura, strigându-i numele:

– Miss Tesserell! Miss Tesserell! Ce s-a întâmplat cu tine? Te simți rău?

Tria clătină din cap.

– Nu. Îmi pare rău! Am... am adormit. N-am dormit bine azi-noapte. Îmi cer scuze. Voi copia notițele de la un coleg. Și nu se va mai întâmpla.

Cutele se adânciră pe fruntea doameni Dova.

– Figura ta... Păreai... transportată. Ești sigură că n-a fost altceva decât un somn?

– Visam, explică ea închizându-și caietul și strângându-și cărțile. Am avut un vis intens, atâta tot.

Și se ridică, astfel că doamna Dova se văzu nevoită să se tragă înapoi.

Ieși din clasă și-l văzu pe Oryon rezemat de perete, așteptând-o parcă. Era sigură că voia s-o întrebe ce i s-a întâmplat, dar nu mai avea chef de alte întrebări. Privind drept în față, se prefăcu că nu-l vede, trecu pe lângă el și intră în sala de mese.

Spusese că visase, însă era sigură că nu fusese vorba despre un vis. Iar dacă vizita ei în palatul de cristal fusese reală, înseamnă că aflase calea către una dintre acele dimensiuni despre care le vorbise magistrul Tumberlis.

Acum nu mai avea nevoie să-l întrebe pe Wilce despre autenticitatea școlii; se convinsese singură.

7

ÎNCERCAREA FOCULUI

Tria ședea la biroul ei, încercând să învețe la logică, dar mai mult se străduia să nu adoarmă. Pentru a zecea oară probabil, citi fragmentul pe care trebuia să-l susțină: „Utilizarea responsabilă a puterii creează mult bine. Utilizarea iresponsabilă a puterii creează mult rău. Puterea poate fi utilizată responsabil sau iresponsabil. Prin urmare, orice utilizare a puterii va crea ori mult bine, ori mult rău."

Afirmațiile nu i se păreau adevărate și, cu toate că nu avea argumente pentru a le combate, nici nu le putea susține. Lecția susținută de Moșu' Tumbă – sau cel puțin partea la care nu dormise – n-o lămurea cu nimic. Înainte crezuse că logica nu e altceva decât bun-simț rațional, dar acum își spuse că între cele două nu exista nici o legătură.

Lina ședea pe pat făcându-și unghiile și citind o revistă care avea pe copertă o imagine lugubră. Sări când răsună o ușoară ciocănitură, privi spre ceas și se repezi la ușă. Tria o auzi spunând dezgustată „Ah, tu erai!" și, când se întoarse, o văzu pe Nubba în prag.

Pe cine aștepta Lina oare?

– Intră!

În loc să răspundă la invitația Triei, Nubba aruncă o privire speriată spre Lina și întrebă la rândul ei:

– Poți veni tu în camera mea pentru câteva minute? Aș avea nevoie de ajutor la teoria metafizicii. Nu înțeleg ceva din notițe.

– Păi, intră, o îndemnă Tria din nou. Îți pot arăta notițele mele, deși nu știu cât îți vor fi de ajutor.

Lina se întoarse în pat și își reluă revista, dar Nubba nu se clinti.

– Nu mi-am adus notițele și trebuie să văd ceva în ele.

Știind cât de încăpățânată putea fi Nubba, Tria se resemnă și se ridică de la birou, bucuroasă că găsise o scuză pentru a abandona cursul de logică. O urmă pe Nubba pe coridor, până în camera pe care aceasta o împărțea cu Irel.

Uimită, văzu alte câteva fete înghesuite în mica încăpere: Coral, Verin, Kathyn și Taner. Nubba o împinse înăuntru și închise ușa.

– M-am folosit de notițe ca scuză ca să te aduc aici, îi explică ea. Nu puteam spune nimic de față cu Lina.

Simțindu-se prinsă în cursă, Tria se strecură și se așeză pe un colț al patului, lângă Coral și Kathyn. Abia atunci o zări pe Irel ghemuită pe podea, într-un colț. Se ridică pentru a se duce la ea, dar Nubba clătină din cap și-i făcu semn să rămână acolo unde era, șoptindu-i:

– E bine. Nu-i da atenție.

Înainte ca ea să poată întreba ceva, Coral se aplecă în față:

– Dacă încă n-ai ghicit, ținem aici un consiliu de război.

Ghicise, din clipa în care o văzuse pe Kathyn. Verin se afla aici probabil fiindcă era colega ei de cameră, așa cum Coral era colegă cu Taner. Părul lung și blond al

lui Kathyn i se revărsa liber pe umeri, iar ochii aveau nuanța verde a mării furioase.

– Lina l-a prostit de tot pe fratele meu, spuse ea. Nici nu mai e el însuși. A devenit morocănos și mai tot timpul e nervos; își neglijează lecțiile și e secretos. Și nu mai vrea să aibă nimic de-a face cu mine, deși toată viața am fost apropiați și mereu am avut încredere unul în celălalt. Își șterse lacrimile cu o batistă dantelată, apoi continuă: Nu mai pot discuta rațional cu el.

– Și Oryon e la fel, interveni Taner. Nu înțeleg cum de a căzut pradă farmecelor Linei.

Degetele ei băteau darabana pe teaca ornată a pumnalului care-i atârna la cingătoarea de piele.

Tria auzise că Taner venise de pe o insulă din nordul îndepărtat, unde oamenii formau clanuri strâns unite, vânând și pescuind pentru a-și asigura hrana. La vârsta pubertății, fiecare copil era trimis în sălbăticie, pentru a se descurca și a supraviețui singur timp de două luni. Mulți nu se mai întorceau niciodată. Celor care rezistau li se oferea un pumnal special, pe al cărui mâner de os erau gravate numele lor și faptele întreprinse. Din acel moment, pumnalul rămânea mereu cât mai aproape de mâna posesorului.

Cum și de ce călătorise Taner atât de departe de casă pentru a veni la Școala Simonton, Tria nu știa, dar fata era deja în anul doi și ajunsese la nivelul al doilea.

– Eu și Oryon aveam o înțelegere, continuă Taner, mijindu-și ochii. Și totuși, când ne întâlnim, privește drept prin mine, de parcă aș fi invizibilă. L-a vrăjit! Iar eu nu mai tolerez una ca asta. Am tot așteptat, sperând că Oryon se va elibera singur, prin propriile-i puteri. Dar n-a făcut-o, cu toate că nu puterea îi lipsește. Cred că în scurt timp îl va provoca pe Kress și mi-e teamă că îl va ucide.

– Nu-l subestima pe fratele meu! izbucni Kathyn. Oryon va fi cel care va muri.

– Ne-am adunat aici ca să nu moară nimeni, interveni Verin rapid. Trebuie să-i scoatem pe toţi de sub vraja ei.

Tria se stăpâni să întrebe ce puseseră la cale; nu voia să ia parte la nici un complot. Coral se îndoi brusc de la mijloc şi gemu.

– Nubba! strigă ea chinuit. Irel... Scoateţi-o de aici. Nu-i pot suporta durerea.

– Dar avem nevoie de ajutorul ei, obiectă Kathyn.

– Ea a fost de acord să ni se alăture? întrebă Taner, vorbind ca şi când Irel nici nu s-ar fi aflat în cameră.

Nubba înclină din cap, dar Tria se întrebă dacă ele chiar discutaseră despre asta, sau Irel acceptase solicitarea Nubbei doar pentru a-i închide gura.

– Du-o în camera mea şi a lui Kathyn, ceru Verin. Poate rămâne acolo până ce vom încropi un plan. După aceea îi vom povesti ce am hotărât, iar ea ne va spune dacă avem sorţi de izbândă.

– Iar dacă ea zice nu, va trebui s-o luăm de la capăt? întrebă Taner. N-aş vrea să pierdem timpul astfel.

Coral se ridică.

– Durerea ei mă termină. Dacă rămâne aici, o să vomit.

Nubba se apropie de Irel şi-i şopti ceva la ureche. Fata încuviinţă şi o lăsă pe colega ei s-o ridice şi s-o scoată din cameră.

– Nu e bine că a resimţit atâtea păreri de rău, spuse Taner.

– Poate că n-are legătură cu planul nostru, interveni Kathyn. Poate că e vorba despre ceva din viitorul îndepărtat al uneia dintre noi.

– Şi asta e mai puţin deranjant?!

Nimeni nu răspunse și, de fapt, Taner părea că nici nu așteaptă vreun răspuns.

– Irel citește viitorul fiecărei persoane pe care o întâlnește, îi explică Verin Triei. Nu se poate feri de asemenea informații și, când vede suferință sau tragedie, se simte rău. A venit aici, la școală, sperând să învețe cum să blocheze calea acestor imagini.

Vrei să spui că știe ce i se va întâmpla fiecăreia dintre noi? Vede întregul nostru viitor?

– Da, însă directoarea i-a interzis să dezvăluie ceva cuiva, răspunse Coral, stând foarte dreaptă și masându-și tâmplele. Suferă groaznic fiindcă e nevoită să țină toate informațiile astea în ea.

Tria se cutremură. Biata Irel! Nu era de mirare că se comporta atât de ciudat.

– Dar dacă nu are voie să spună nimănui ce vede, cum se poate implica în planul vostru?

– Nu are voie să spună nimănui ce i se va întâmpla lui sau altcuiva, dar poate să ne dezvăluie dacă planul pe care îl concepem va reuși sau nu. Asta nu înseamnă că divulgă viitorul cuiva. Tot ce trebuie să facă e să spună da sau nu.

Tria se încruntă, nefiind convinsă de etica acestui procedeu, dar știind că le va fi de ajutor să cunoască verdictul ei.

Ușa se deschise și Nubba se repezi înăuntru, gâfâind.

– E deja prea târziu! anunță ea. L-am văzut pe Kress intrând în camera Linei. Iar Oryon tocmai coboară scările.

Toate săriră îm picioare. Taner își smulse pumnalul din teacă și se îndreptă spre ușă. Verin o prinse de braț.

– Așteaptă!

Coral și Kathyn se uitară spre Tria.

– E și camera ta, îi spuse Kathyn. Trebuie să faci ceva.

– Băieții n-au ce căuta la etajul ăsta. Directoarea sau Veronica îi vor opri.

– Scările ar trebui să fie supravegheate, se văită Nubba.

– Pierdem timpul.

Taner se smulse din strânsoarea lui Verin și se năpusti pe culoar. Celelalte o urmară, Tria rămânând în spate.

Nu, își spuse, *nu îndrăznesc să-mi folosesc puterile.*

Taner ajunse la camera Linei și apăsă clanța. Încuiată. Înconjurată de celelalte, strecură lama pumnalului între ușă și toc, împinse, o hâțână într-o parte și-n alta, bombăni ceva despre o vrajă, răsuci cuțitul și împinse din nou în ușă. De această dată se deschise. Toate cele șase fete se înghesuiră în cameră.

Lina ședea pe pat cu picioarele încrucișate și având în poală manualul de studii ale mandalei. Ridică ochii spre intruse, pe figura ei frumoasă citindu-se uluire și surprindere.

Tria nu se lăsă păcălită; cartea era doar un obiect de recuzită, iar uimirea – teatru. Lina nu învăța niciodată. Dar unde erau Kress și Oryon? Greșise oare Nubba?

– Sunt aici, spuse Coral răspunzând la întrebarea ei nerostită. Îi simt.

Vocea îi era sugrumată, iar trăsăturile contorsionate.

– Dar unde sunt? strigă Kathyn.

Nubba se apropie de Tria.

– Ce tot spun acolo? șopti ea. Oare nu-i vede toată lumea? Oryon stă lângă fereastră, în fața valizelor. Iar Kress, uite-l, încearcă să se ascundă după hainele tale.

Și arătă spre colțul din față al camerei, lângă măsuța de toaletă.

Tria privi acolo unde indicase Nubba, amintindu-și de Shalreg, monstrul pe care numai ea îl putea vedea.

Toată lumea credea că e doar imaginația ei, dar poate că fata putea percepe ceea ce alții nu reușeau.

Fetele din față îi blocau vederea spre fereastră, așa că privi spre măsuța de toaletă. Da, într-adevăr, părea că hainele ei fuseseră înghesuite pe bară, între ele rămânând suficient loc pentru ca cineva să se poată ascunde acolo.

Lina începu să țipe:

– Ce înseamnă deranjul ăsta? Ieșiți din camera mea! Cum îndrăzniți să dați buzna aici așa?!

– Sunt cu mine, interveni Tria. E și camera mea, îți amintești?

Lina se ridică și privi peste capetele celorlalte, aruncând săgeți din ochi spre Tria.

– N-ai dreptul să le aduci aici fără să mă întrebi și pe mine înainte. Eu cum să învăț?

Și își agită manualul voluminos pe lângă capul lui Kathyn, care îl dădu într-o parte cu mâna.

– Unde e Kress? întrebă ea.

– Fratele tău? făcu Lina cu inocență. De unde să știu eu? Ce, nu poți să vezi singură de el?

– Și Oryon unde e? interveni Taner, agitând pumnalul.

– Dar asta-i chiar ridicol! își dădu Lina ochii peste cap. Doar nu credeți că i-am ascuns aici!

– Ba știm că ai făcut-o, spuse Coral. Îi simt.

Lina o privi cu o strâmbătură disprețuitoare a buzelor.

– Căutați-i, poate c-or fi sub pat. Sau în șifonier. Ori poate că i-am înghesuit sub vreun birou.

– Kres, unde te ascunzi? strigă Kathyn deschizând ușa șifonierului și scormonind printre lucrurile Linei.

– Încearcă să se ascundă, șopti Nubba, însă n-au unde să se ducă. Sunt la vedere.

– Sigur că sunt, la fel ca monstrul tău invizibil, se răți Lina la ea. Cred că tu ești capul răutăților aici. Tu

le-ai convins pe celelalte că ai văzut ceva ce n-a fost decât produsul imaginației tale infantile.

Nubba se bosumflă.

– Ba îi văd.

Taner se aplecă să caute sub pat, apoi se ridică și își puse pumnalul în teacă.

– Nu sunt aici, spuse în cele din urmă printre dinți.

Dar Tria trecu pe lângă Coral, Verin și Nubba, strecurându-se între măsuța de toaletă și biroul ei, și întinse mâna spre ceea ce părea spațiu gol în colțul de sub bara de haine. Palma ei atinse piele caldă; deși cel ascuns acolo încercă să se ferească, degetele Triei înhățară un braț.

– Sunt aici, într-adevăr, strigă ea. L-am găsit pe unul dintre ei!

La cuvintele ei, Taner o împinse pe Lina într-o parte, se apropie de fereastră, se opri brusc în fața valizelor și bâjbâi cu mâinile prin aer. Eșarfa verde se încreți și alunecă de pe o valiză, iar fata își întinse o mână deasupra ei.

– Aha! S-a urcat pe valize! L-am găsit și pe celălalt.

La atingerea Triei, scutul de invizibilitate al lui Kres dispăru; băiatul avu cel puțin decența de a se arăta jenat. Chiar era caraghios ghemuit așa, printre rochiile ei. Tria se dădu la o parte ca să-l lasă să treacă.

Îmbrăcat în negru ca de obicei, Oryon izbuti să-și păstreze demnitatea când coborî de pe valize. Se încruntă spre Taner și își lovi palma cu o baghetă subțire și elastică. Cele două bucle care i se formară de o parte și de alta a frunții, cu restul părului umflat între ele, îi dădură un aspect demonic.

O panteră mârâi. Nubba țipă. Coral leșină.

Kress trecu pe lângă Tria și se îndreptă spre Oryon. Lina, în chip de panteră, le ținu la distanță pe celelalte fete. Verin încercă s-o liniștească pe Nubba. Pantera se repezi la ele, în vreme ce Kathyn se aplecă spre Coral.

Fără a ține seama de felină și de fetele isterizate, Kress se apropie de Oryon. Taner se mișcă pentru a-l opri, cu pumnalul gata să lovească.

Tria privi în jur, căutând ceva cu care să se apere – pe ea și pe celelalte. Cartea de logică încă deschisă pe biroul ei îi atrase atenția și o ridică ținând-o cu ambele mâini. Privirea îi alunecă pe pagină. Pasajul pe care încercase să-l înțeleagă îi deveni dintr-odată clar. „Puterea poate fi utilizată responsabil sau iresponsabil. Prin urmare, orice utilizare a puterii va crea ori mult bine, ori mult rău."

Le poate crea pe amândouă deodată, își spuse ea. *Nu am voie să-mi folosesc puterile, dar dacă n-o fac, Oryon și Kress îmi vor răni prietenele. Ei poate că au intenții rele, dar ale mele sunt bune, iar ceea ce facem poate duce la consecințe deopotrivă pozitive și negative. N-am timp acum de griji pentru aceste consecințe; nu pot decât să sper că totul va fi bine.*

Și își folosi puterea pentru a azvârli cartea grea și voluminoasă spre Kress, lovindu-l în cap. Genunchii lui se îndoiră, iar pumnalul lui Taner își rată ținta, zgâriindu-i doar umărul. Tria se concentră pe suporturile grele de cărți ale Linei și trimise unul în zbor spre panteră, iar pe celălalt spre Oryon. Acesta își ridică bagheta. Suportul de cărți se spulberă în fărâme de marmură și aur, care căzură pe podea.

Celălalt suport lovi pantera, care schelălăi și-i dădu drumul Nubbei. Taner se repezi pe lângă Kress, spre panteră. Oryon își îndreptă bagheta spre ea. Taner se prăbuși inconștientă, dar în cădere pumnalul se înfipse în coapsa animalului. Cu un răget, acesta se răsuci, iar ghearele sale se întinseră spre fața lui Taner. Tria înhăță scaunul de la birou, pentru a-l arunca spre felină, dar îl așeză la loc când Lina își reluă aspectul uman.

– Coapsa mea, gemu ea, încleștându-și mâna pe halatul de casă îmbibat în sânge. Ajutați-mă! Sângerez de moarte!

Tria o ignoră și se concentră asupra lui Oryon. Kathyn și Verin îngenunchează lângă Nubba și Coral, În spatele lui Oryon, Kress sări în picioare, se retrase spre valize și se așeză pe ele. Oryon înaintă spre singura țintă care se mai afla în picioare.

– N-ar fi trebuit să te amesteci, spuse ațintindu-și bagheta spre Tria. Vom vedea acum dacă puterea ta o egalează pe a mea.

La numai câțiva centimetri de fața ei, vârful negru al baghetei izbucni în flăcări. Dintr-un impuls, dădu să se tragă înapoi, dar celelalte fete nu-i mai lăsaseră loc, așa că rămase perfect nemișcată și își adună toate puterile.

Fața furioasă a lui Oryon se înceţoșă. Flacăra se înteți, devenind o perdea de foc, pe care o împinse între ea și adversarul ei, o modelă și o întinse în față, ca pe un scut. Prin ea, Oryon se mai zărea doar ca o umbră vagă.

Umbra se mișcă; brațele ei schițau simboluri întunecate. Scutul înflăcărat deveni o sabie. Mâna în mănușă neagră a lui Oryon îi înhăță mânerul și o îndreptă spre Tria.

Ea transformă lama într-un evantai subțire, o roti departe de ea, o răsuci într-o panglică strălucitoare, o înfășură în jurul lui Oryon și o strânse, silindu-l să-și aducă brațele pe lângă corp.

În mâna lui, bagheta se ridică și atinse cercul incandescent, care explodă în mii de scântei, se înălță spre tavan și căzu apoi asupra Triei, ca o ploaie de foc. Ea își ridică mâinile deasupra capului, iar cu gândul dirijă avalanșa de scântei în căușul palmelor. Strânse din dinți, pentru a nu țipa din cauza durerii, și își înclină palmele pentru a trimite dușul de foc înapoi spre cel care îl provocase.

Oryon ridică bagheta și trase scânteile spre vârful ei. Cu ajutorul celeilalte mâini, modelă un dragon de foc, mare cât o pisică, pe care îl trimise în zbor spre Tria.

Cu mâinile pârjolite, secătuită de puteri, Tria își dădu seama că lupta se apropia de sfârșit. Știuse instinctiv cum să modeleze focul, dar când dragonul începu să i se rotească în jurul capului, instinctele ei dădură greș. Forța se scurgea din ea precum apa dintr-o chiuvetă. Aripile de foc ale dragonului îi fâlfâiră pe față. Flăcările îi alunecară pe umeri. Ghearele dihaniei i se înfipseră în carne. Răsuflarea lui incandescentă îi aprinse părul.

În spatele ei cineva – Taner, poate – înjură. Auzea zgomotele înăbușit. Niște mâini se repeziră din spate pentru a stinge flăcările. Puterile ei încetară să se mai scurgă, revenindu-și; nu total, dar suficient.

Se concentră asupra dragonului. Acesta se micșoră până la dimensiunile unui șoim. O vrabie. Apoi o libelulă. Fără a slăbi insecta de foc, o reduse până când ajunse cât un licurici. O mică scânteie, pe care o azvârli de pe umăr și o strivi sub talpă.

Apoi privi spre Oryon. Kress se ridicase și stătea acum în spatele rivalului său. Îi prinse brațele, lipindu-i-le de corp. Părea să-și folosească doar forța fizică, nu și puterile; poate că lovitura încasată cu cartea de logică îi readusese mințile în cap.

Încet, Tria se întoarse spre celelalte fete. Taner ședea pe podea, chiar în spatele ei; pe față i se vedeau zgârieturi însângerate. Ținea pumnalul la gâtul Linei. Verin o sprijinea pe Coral, care tremura, iar Nubba se agățase, îngrozită, de Kathyn.

În spatele lor, în pragul ușii deschise, stăteau Veronica și directoarea. Tria icni, surprinsă. Oare de cât timp stăteau acolo și priveau? Oare văzuseră întreaga

luptă? Dar, dacă ar fi văzut-o, cu siguranță că directoarea ar fi intervenit.

În vreme ce ea se zgâia prostește la cele două femei, una înaltă și cealaltă bondoacă, directoarea păși în cameră, care păru să se mărească pentru a-i face loc.

– Domnule Klemmer, dă-i drumul domnului Brew, ceru ea. Nu va mai face nici un rău.

Fără tragere de inimă, Kress îl eliberă pe Oryon. Directoarea se întoarse apoi spre Verin.

– Tămăduitoare, ai permisiunea de a-ți folosi puterile pentru a vindeca toate rănile, mai puțin zgârieturile de pe fața domnișoarei Mayclan. Ea va purta aceste cicatrici pentru a-și aminti că nu are voie să-și folosească pumnalul.

Taner înălță capul cu mândrie.

– Clanul meu obișnuiește să-și poarte cicatricile cu mândrie.

Verin își puse palmele pe rănile de pe brațele Nubbei și apăsă până ce tăieturile se închiseră și dispărură. Apoi se apropie de Lina. Cu o expresie dezgustată, întinse palma și o așeză pe coapsa ei. Directoarea o privi o clipă, după care se întoarse spre Nubba.

– Miss Balder, te vei întoarce în camera ta și deocamdată îți este interzis s-o părăsești. Poți ieși doar pentru a participa la cursuri, pentru a mânca și a-ți îndeplini îndatoririle gospodărești.

Nubba înclină capul, supusă.

– Miss Snow, cred că ai suferit destul pentru a nu mai intra de bunăvoie în astfel de situații. Te poți duce în camera ta.

Coral încuviință, plecând odată cu Nubba. Verin își puse apoi palmele pe arsurile de pe față și umărul Triei. Atingerea ei rece alungă fierbințeala și netezi pielea

băşicată. Durerea dispăru. În numai câteva clipe, orice urmă a arsurilor se evaporă.

Când Verin termină, directoarea o trimise în camera ei şi apoi se întoarse spre Taner.

– Poţi pleca şi tu, *miss* Mayclan, dar ţine minte: o a doua utilizare a pumnalului îţi va atrage exmatricularea.

Taner îşi azvârli capul pe spate, sfidătoare, şi ieşi pe coridor. Directoarea aruncă o privire lungă şi îngheţată spre cei care mai rămăseseră în cameră.

– Cu voi trebuie să discut pe îndelete. Mă veţi însoţi în biroul meu.

Zicând acestea, se întoarse şi ieşi din cameră. Unul câte unul, o urmară ceilalţi, mânaţi parcă din spate de Veronica. În alte circumstanţe, o asemenea paradă i s-ar fi părut Triei caraghioasă; acum însă îi amintea de o procesiune funerară şi se simţi cuprinsă de presimţiri negre.

8

Dileme

Grupul se opri în faţa biroului. Directoarea o invită pe Kathyn înăuntru şi închise uşa, lăsându-i pe ceilalţi să aştepte sub supravegherea Veronicăi.

Stăteau cu toţii adânciţi într-o tăcere jenată, cu excepţia Linei, care îi făcu lui Kress cu ochiul, se bosumflă când acesta îi întoarse spatele şi se lipi apoi de Oryon, care se trase imediat într-o parte. Vraja sub care îi ţinuse părea destrămată; dacă aşa era, înseamnă că totuşi ieşise ceva bun din toată nebunia asta. Tria îi aruncă o privire băiatului în negru. El îşi ridică ochii spre tavan, unde un păianjen îşi ţesea pânza. Oare chiar încercase s-o omoare? Întregul episod începuse să-i pară deja un vis.

Nu avea idee de unde ştiuse cum să riposteze şi de unde-i venise puterea; o simţise doar revărsându-se în ea, parcă dintr-o sursă externă.

Când îi va veni rândul să intre la directoare, va trebui s-o determine într-un fel să-i asculte explicaţiile; altfel ar risca să fie eliminată imediat pentru că a încălcat regulile şcolii. Ideea de a se întoarce acasă şi a-l auzi pe tatăl ei replicând „Ţi-am spus eu!" era suficient de

neplăcută, dar gândul la dezamăgirea pe care o va resimți mama îi îngheța inima. *Trebuie* să-și respecte promisiunea făcută mamei! Își apărase prietenele și pe ea însăși; era neapărat necesar s-o facă pe directoare să înțeleagă.

Ah, dacă ar ști ce-i spune acum – și ce-i face – lui Kathyn! Dura atât de mult! Așteptarea asta era atât de grea, încât parcă ședea pe un mușuroi de furnici. Și, cu toate că se străduia să audă ceva, nici un sunet nu răzbătea din birou.

Deodată, ușa se deschise. Kathyn se repezi afară, plângând. Kres dădu s-o prindă de braț, dar ea îl împinse și o luă la fugă pe scări în sus. Băiatul porni după ea, dar strigătul Veronicăi îl opri.

– Domnule Klemmer! Dumneata și domnul Brew puteți intra în birou.

Tria gemu; iar trebuia să aștepte. Și nu avea cum să știe ce-i vor spune cei doi directoarei. Își adună curajul și spuse:

– Ar trebui să ne primească pe toți trei în același timp.

– Nu e nevoie, răspunse Veronica.

– De ce nu?

Însă îngrijitoarea refuză să mai deschidă gura. Oryon și Kress intrară și ușa se închise în urma lor. Din nou încercă Tria să audă ce se vorbea înăuntru, sperând că vocile băieților sunt mai răsunătoare, mai cu seamă dacă s-ar răsti. Dar nu prinse nici măcar un sunet.

Timpul trecea greu. Lina dădea un adevărat spectacol, străduindu-se să arate plictisită și sigură pe ea însăși, dar strica orzul pe gâște, fiindcă Veronica se mulțumea să privească în gol și să fredoneze o melodie enervant de veselă.

În sfârșit, ușa se deschise. Oryon o zbughi afară cu fața roșie de furie, urmat de Kress, palid și tremurând.

Ambii se îndreptară în viteză spre camerele băieților, fără a scoate un cuvânt.

– Doamnelor, spuse Veronica, doamna Vedreaux vă va primi acum pe amândouă.

Le făcu semn să intre și, spre surprinderea Triei, le urmă imediat, închise ușa și se rezemă de ea, așteptând. Două scaune erau așezate în fața biroului. Tria se așeză pe unul, iar Lina pe celălalt.

La fel ca data trecută, chipul directoarei nu intra în conul de lumină al lămpii de pe birou. Doar mâinile i se vedeau, cu degetele încrucișate. Femeia nu vorbi; poate că aștepta o mărturisire. Sau o explicație.

Lina nu avea de gând să înceapă, așa că Tria va trebui să-și ia inima în dinți, să bâlmâjească în apărarea ei niște cuvinte care îi vor fi probabil ridiculizate. Iar Lina va fi martoră la umilirea ei. Și chiar dacă i se va permite să spună întreaga poveste, cealaltă va putea nega bine mersi. Și pe cine va crede directoarea? Tocmai se gândea de unde să înceapă, când directoarea vorbi:

– Doamnelor, m-ați pus într-o adevărată dilemă – de fapt, în două dileme.

Tria tresări, uimită. Urma o altă lecție de logică? Ascultă cu atenție cuvintele directoarei:

– Școala Simonton a fost fondată pentru a-i învăța pe cei dotați cum să-și folosească puterile în mod responsabil. Abuzul necugetat de putere – ca în acest caz – îi întoarce adesea împotriva noastră pe cei normali. Obiectivul școlii noastre este acela de a-i ajuta pe cei normali să conștientizeze forța pozitivă pe care o reprezintă pe continent absolvenții noștri. Pentru aceasta, ne străduim să atragem un eșantion reprezentativ de tineri dotați din întregul Arucadi, preocupându-ne îndeosebi să-i alegem pe cei mai talentați și pe cei dăruiți cu cele mai neobișnuite și mai rare puteri.

Parcă citea din broșura de prezentare. Se întrerupse pentru o clipă și își răsuci pe deget inelul cu piatră portocalie, care trimise irizări colorate pe pereți și pe tavan.

– Amândouă, continuă ea rostind lent cuvintele, de parcă le-ar fi cântărit cu atenție, aveți puteri excepționale. Ați fost alese pentru a împărți aceeași cameră fiindcă forțele voastre sunt aproximativ egale și nici una n-o poate domina pe cealaltă, așa cum s-ar întâmpla în cazul cuiva cu talente mai slabe. Eram siguri că, în ciuda restricțiilor care v-au fost impuse, veți ajunge în cele din urmă să vă încercați reciproc puterile. Ne-am străduit să vă ajutăm să conștientizați posibilele consecințe ale unei asemenea acțiuni. Miss Mueller, ai încercat să modifici echilibrul de putere atrăgându-i pe Oryon Brew și Kress Klemmer într-o luptă a puterilor, știind că le poți transfera energia psihică în tine însăți. Ai mers chiar mai departe, ispitindu-i, făcându-le farmece pentru a fi mai atrăgătoare în ochii lor, deși nu ești interesată romantic de nici unul dintre ei și nici de ceilalți băieți pe care i-ai fermecat la fel, doar pentru a-ți exersa talentele și a-ți ascunde adevăratul țel urmărit. Doar n-ai crezut că Școala Simonton va tolera un asemenea comportament!

Dar tu însăți l-ai tolerat, replică Tria în sinea ei. *L-ai lăsat să continue până când a explodat. De ce?*

– Te-ai așteptat ca lupta să se dea între domnii Brew și Klemmer, nu între domnul Brew și domnișoara Tesserell. Dar nu mă îndoiesc că ai fost încântată de noua turnură a lucrurilor, fiindcă astfel puteai nu numai să absorbi întreaga putere, ci să și asiguri astfel înfrângerea rivalei tale.

Tria își aminti de brusca ei slăbiciune, care aproape că o costase viața. Deci Lina fusese resposabilă pentru asta! Dar cineva – Taner, poate – o oprise, ori printr-o fericită întâmplare, ori știind foarte bine ce face adversara ei.

Tria aruncă o privire spre Lina, curioasă să vadă cum reacționează și așteptându-se să-i vadă obișnuita expresie sfidătoare. Dar Lina ședea aplecată în față, cu gura deschisă și ochii măriți. Asculta cu atenția unui elev absorbit de o lecție fascinantă. Pe figura ei nu se zărea nici urmă de regret.

– Miss Tesserell!

Privirea îi zbură din nou la chipul învăluit în umbră, din spatele biroului.

– Miss Tesserell, ai dat dovadă de o anume reținere în fața tentației. Ai rezistat până ce te-ai lăsat manipulată și împinsă într-o situație în care propria putere părea unica resursă disponibilă. Deși ți-ai folosit puterea în autoapărare, din cauza ignoranței ai fost aproape de un veritabil dezastru. Aș vrea să nu mai apelezi la ea înainte de a învăța s-o controlezi mai bine și s-o utilizezi în siguranță. Nu ai învățat încă acest lucru, și totuși nu-ți mai pot aplica restricții. Aceasta este una dintre dilemele despre care v-am vorbit. Aș greși dacă ți-aș interzice să te aperi. Și totuși, știu bine că, de fiecare dată când recurgi la putere, riști să ți-o compromiți.

Directoarea făcu din nou o pauză, jucându-se cu inelul de pe deget. Apoi, vocea ei deveni mai blândă, mai meditativă, de parcă ar fi vorbit pentru ea însăși.

– Când cei dotați își îndreaptă puterile unii împotriva altora, întreaga comunitate are de suferit. Talentele sunt irosite. Reputația noastră este afectată. O energie care ar putea fi îndreptată în direcții pozitive este irosită și folosită pentru distrugere. Și mult prea des se întâmplă să pierdem un talent deosebit. Îmi doresc ca voi două să învățați să fiți prietene, să colaborați, să vă utilizați talentele pentru binele comun. Dar nu vă pot ordona să faceți asta. Nu pot decât să sper. Și pentru a vă încuraja în acest sens, pentru a vă supraveghea mai îndeaproape, vă

scutesc de activitățile gospodărești – da, știu, miss Mueller, că ți-ai folosit talentele pentru a te elimina singură de pe listele respective. Veți lucra amândouă împreună cu Veronica timp de două ore în fiecare zi, ducând la îndeplinire tot ceea ce vă va cere ea.

– Eu n-am de gând să fac pe servitoarea! declară Lina.

– Vei face așa cum ți se spune, sau vei părăsi școala.

– Foarte bine! Am să plec. Am greșit venind aici. Orele voastre prostești mă plictisesc, iar din cauza regulamentelor stupide, locul ăsta e o adevărată închisoare.

Directoarea oftă din nou.

– Poți pleca, dacă vrei, dar această decizie mă aduce în fața celei de-a doua dileme. Ai venit aici de bunăvoie, pentru a-ți dezvolta puterile. Plecând, renunți la ocazia de a-ți rafina talentele în conformitate cu standardele etice. Eu am autoritatea de a ți le anihila, pentru a preîntâmpina alte eventuale daune la adresa comunității. Mi se pare un abuz de putere să-mi folosesc această autoritate; și totuși, dacă n-o fac, îți permit ție să abuzezi de propria ta putere. Dacă nu-ți limitez libertatea în acest sens, pun în pericol libertatea întregii comunități.

– Nu poți să faci așa ceva! exclamă Lina.

– Am să-ți arăt – am să vă arăt amândurora – că pot.

Tria simți o bruscă întunecare, ca și cum o lumină interioară se stinsese. Ceva, ca un vânt, flutura în mintea ei, părând să zboare spre Veronica, nu spre directoare. Încercă să-și dea seama ce înseamnă acest zbor, dar gândurile îi erau încețoșate. Se simțea dezorientată, derutată, năucă. Lumea deveni un loc tern și mohorât.

Lina oftă adânc și se prăbuși în scaun.

– Veronica vă va conduce în camera voastră, spuse directoarea. Mâine, la această oră, puterile vă vor fi revenit. Atunci veți putea hotărî dacă vreți să plecați sau să rămâneți. Dacă preferați prima variantă, nimeni nu vă

va sta în cale, dar talentele vă vor dispărea definitiv și veți trăi tot restul vieții ca două persoane normale.

Lina nu renunță la școală. Dacă pentru ea cele douăzeci și patru de ore petrecute ca om normal fuseseră la fel de rele cum fuseseră pentru Tria, nici n-ar fi putut să renunțe. Amintirea acelei zile de coșmar îi dădea Triei fiori și acum. Se simțise pierdută. Golită pe dinăuntru. Neajutorată. Încarcerată. Cu toate că tata îi interzisese mereu să le folosească, puterile îi fuseseră la îndemână – un prieten familiar, ce-i conferea un sentiment de forță și de împlinire. Când puterile îi fuseseră luate însă, resimțise un val de compasiune pentru cei ce se născuseră fără un asemenea dar. Cum de suportau să-și trăiască viața așa? Acum înțelegea invidia și frustrarea care îl determinase pe tatăl ei să nege și să înăbușe talentele mamei – și apoi pe ale ei. Datorită acestei noi înțelegeri începu să învețe mai bine, hotărâtă să devină mai bună, să clădească o punte peste prăpastia care-i despărțea pe cei dotați de cei normali.

N-avea cum să știe dacă Lina simțea la fel sau nu. Fără a spune mai nimic, se ținea după Veronica două ore în fiecare după-amiază, neobișnuit de umilă. Tria își dădu seama că, înainte de a primi această însărcinare, n-o văzuse niciodată pe îngrijitoare făcând alte treburi gospodărești decât servirea meselor, deși acum femeia era un adevărat exemplu de conștiinciozitate.

La instrucțiunile ei, ștergeau amândouă praful în salonul de la etajul întâi, măturau și făceau ordine în clase, goleau coșurile de gunoi. Lina muncea din greu, fără a apela vreodată la puterile ei. Și cu toate că în cea mai mare parte a timpului roboteau în tăcere, era o tăcere comună, împărtășită, care înfiripa între ele un sentiment nou, de camaraderie; Tria îl putea simți și era sigură că

şi Lina îl conştientiza. Acum dormea bine nopţile, fără a se mai teme de ameninţarea colegei de cameră.

Pe măsură ce zilele treceau, Tria remarcă o schimbare în aspectul general al şcolii. Praful dispăruse, pânzele de păianjen la fel, iar duşumelele, ceruite şi lustruite, străluceau de curăţenie. După ce spălară ferestrele pe diunăuntru şi pe dinafară, lumina şi căldura învăluiră întreaga clădire, conferindu-i parcă o nouă demnitate. În salon, portretul lui Lesley Simonton era şi el mai strălucitor, mai puţin mohorât, ca şi cum tânărul ar fi fost încântat de schimbările pe care le suferise şcoala lui.

Şi cu fiecare zi care trecea, Tria era tot mai convinsă că spălatul şi curăţenia nu făceau parte dintre activităţile obişnuite ale Veronicăi, îngrijitoarea îndeplinindu-le acum doar pentru binele celor două ajutoare ale ei.

– Nu e drept, bombăni Nubba într-o seară, când învăţau la teoria metafizicii în camera ei. Lina aproape că ne-a ucis, tu ne-ai salvat vieţile, şi amândouă aţi primit aceeaşi pedeapsă. Nu e drept!

Tria ridică din umeri.

– Nu mă deranjează să muncesc. Nici nu e atât de greu cum era munca pe care o făceam acasă în fiecare zi.

– Asta nu contează. N-ar trebui să fii obligată s-o faci. Iar pedeapsa Linei ar fi trebuit să fie mult mai aspră. A scăpat prea uşor.

– Dar acum se poartă cum trebuie. Şi ăsta-i lucrul cel mai important, nu? Ieri i-am văzut în curte pe Kress şi pe Oryon râzând şi vorbind împreună, ca doi buni prieteni. Au şi uitat de cearta lor. Nu ţi se pare că asta-i ceea ce contează?

Nubba se încruntă.

– Dar ei ce pedeapsă au primit? Uite ce aş vrea eu să ştiu! Kress n-a vrut să-i spună nici măcar surorii lui ce le-a zis directoarea.

– Dar Kathyn ți-a spus ce i-a zis ei?

– Păi, nu prea. Doar că puterile ei nu mai sunt conectate cu cele ale lui Kress și că trebuie să-l lase să-și urmeze propria cale. Ea urmează să-și dezvolte talentele independent de el. Chestia asta a deranjat-o, dar cred că a mai fost ceva – ceva despre care nu mi-a vorbit nici mie, nici altcuiva.

Și de ce ar fi trebuit să vorbească? se întrebă Tria; probabil că o râcâia rău pe Nubba să știe că există unele secrete pe care ea nu le poate deslușì.

Aruncă o privire spre Irel, care stătea la biroul ei și învăța tăcută, de parcă era singură în cameră. Cât de greu trebuie să-i fie Nubbei să stea împreună cu fata asta atât de liniștită și de retrasă, fără a putea afla măcar un crâmpei din secretele pe care le cunoștea ea! Era oare posibil ca directoarea să le fi grupat astfel pentru a-i reaminti mereu băgăreței că nu-și putea satisface întotdeauna orice curiozitate?

Nubba îi întrerupse gândurile:

– Și mai e ceva important. Faptul că Oryon și Kress sunt prieteni atât de buni nu cred că e tocmai bine, fiindcă astfel își unesc forțele. Împotriva ta. Taner mi-a spus că amândoi dau vina pe tine pentru că i-ai umilit și le-ai făcut probleme cu directoarea. Și fiindcă din cauza ta par niște netoți.

– Taner ți-a spus una ca asta?

– Da. Ea și Oryon sunt din nou prieteni, deși cred că doar atât: prieteni. Niciodată n-am înghițit gogoșile ei cum că ar fi iubiți. Iar eu...

– Lasă asta! izbucni Tria. Spune-mi ce înseamnă că își unesc forțele împotriva mea. Ce au de gând?

– Eu nu știu decât ce ți-am spus deja. Oh, și uneltesc totodată împotriva Linei, dar firește că ea merită așa ceva. Atâta știe Taner. Mi-a zis doar să te previn să fii atentă.

Tria își închise manualul cu un bufnet.

– M-am săturat de toată aiureala asta! Credeam că s-a terminat. Acum are de gând să înceapă din nou?

Se ridică în picioare, lăsându-și caietul și creionul să cadă pe jos. Mânată de un impuls brusc, se apropie de biroul lui Irel.

– Spune-mi Irel, sunt într-adevăr în pericol?

Fata își plecă fruntea și își încleștă degetele pe marginea cărții, de parcă ar fi fost un colac de salvare.

– Haide, Irel! Spune-mi doar da sau nu. Poți să faci atâta lucru!

– Da, șopti ea.

– Da? Sunt în pericol?

Fata încuviință. Mâinile îi tremurau.

– Și ce pot să fac?

Întrebarea îi scăpase fără voia ei și nici măcar nu aștepta vreun răspuns. Dar Irel, privind drept în față, în gol, răspunse cu o voce limpede:

– Vorbește cu Veronica.

A doua zi, spăla scările împreună cu Lina, sub supravegherea îngrijitoarei. Aștepta o ocazie de a vorbi cu ea fără ca Lina să le audă, dar cele două ore de muncă aproape că se sfârșiseră fără a prinde vreun moment favorabil. În cele din urmă, Veronica o trimise pe Lina să golească și să spele găleata, în vreme ce Tria trebuia să termine de lustruit balustrada.

– Veronica, începu ea imediat ce rămaseră singure, am aflat că am dușmani care încearcă să-și îndrepte puterile asupra mea și mi s-a spus să-ți cer ție sfatul, să mă înveți cum să-i opresc.

Îngrijitoarea încuviință, ca și cum ar fi fost obișnuită cu astfel de cereri.

– Amenințarea e numai la adresa ta, sau o vizează și pe Lina?

Prin urmare, se obosise degeaba să ascundă numele celor doi complotiști; întrebarea demonstra că Veronica știa clar la cine se referise. Îi mărturisi deci că amenințarea o includea și pe colega ei de cameră și preciză că încă nu vorbise cu ea despre asta.

– Vorbește! replică îngrijitoarea și cuvântul sună mai mult ca un ordin decât ca un simplu sfat. Nu va fi ușor să cooperezi cu Lina, dar dacă o vei convinge să colaborați, vei câștiga un aliat puternic și poate că așa îi vei mai potoli caracterul rebel.

Tria continua să lustruiască balustrada scărilor de la etajul al treilea și, încruntată, replică:

– Dar dacă nu va vrea să coopereze? Sau dacă insistă să folosească metode cu care eu nu sunt de acord? Ce voi face atunci?

– În acest caz, îți recomand să cauți siguranța și înțelepciunea ui când treptele spre următorul nivel.

Tria se opri din lustruit și privi spre Veronica, nedumerită. Glumea oare? Totuși, expresia de pe figura ei părea serioasă.

– Nu înțeleg, răspunse. Suntem la ultimul etaj, nu? Unde să mai urc? Sau există și mansardă?

– Ţţţ-ţţţ! Dar ce-ai făcut la orele de teorie a metafizicii, ai dormit?

– A! exclamă ea roșind. Îmi amintesc că Moșu' Tum... magistrul Tumberlis a spus că mintea noastră poate cuprinde șapte niveluri, deși majoritatea oamenilor nu descoperă decât două sau trei dintre ele. Și a mai spus că dimensiunile existenței sunt infinite. Dar nu cred că asta are vreo legătură cu ce mi-ai spus tu mie.

Veronica părea amuzată.

– Nu v-a spus și că Școala Simonton este un microcosmos al universului multidimensional?

Tria se încruntă, întrebându-se cum de știa îngrijitoarea toate astea.

– Ba da, replică ea, dar tot nu pricep. Ce înseamnă asta?

Drept răspuns, Veronica făcu un semn cu mâna spre culoar. Lina se întorcea, trecând pe lângă camera Nubbei. Îngrijitoarea îi dădea astfel de înțeles, probabil, că discuția se încheiase.

– Privește mai atentă, îi mai șopti.

Tria se zgâi în lungul culoarului. Timp de o secundă, zări o scară lungă, cotită, ce urca în întuneric. Clipi însă și viziunea se destrămă. Oare chiar o văzuse cu adevărat?

Lina ajunse lângă ele și-i întinse Veronicăi găleata goală. Femeia o luă și spuse:

– V-ați îndeplinit îndatoririle pe care le aveați față de mine. De mâine vă veți relua activitățile gospodărești obișnuite.

Tria nu reuși să-și stăpânească un strigăt de dezamăgire, dar Lina își zvârli capul pe spate.

– Era și timpul, replică ea.

– Și de data aceasta, ți le vei îndeplini, miss Mueller.

– Bănuiesc că da, răspunse Lina nepăsătoare, după care se întoarse și se îndreptă spre camera ei.

– Nu, nu-ți va fi ușor să colaborezi cu ea, îi șopti Veronica Triei. Dar trebuie măcar să încerci.

Legănând găleata într-o mână, începu să coboare treptele, iar Tria rămase locului, cu o mie de întrebări fără răspuns, frământată de îndoieli și de temeri.

9

Invitația

Tria stătea lângă arteziana din curte, care fusese închisă și secată pentru iarnă. Wilce o oprise în drum spre prima oară și o rugase să vină în pauză la fântână. Acolo aveau să poată vorbi în liniște; puțini elevi mai ieșeau în pauză în curte, de când vremea se răcise. Majoritatea rămâneau în clasele încălzite și învățau pentru examenele de sfârșit de semestru, până la care mai era o săptămână.

Și ea ar fi trebuit să învețe. Pentru materiile predate de doamna Dova și de magistrul San Marté nu-și făcea griji. La etică și la ritualuri oculte avea de asemenea note foarte bune, dar la cele două cursuri ale lui Tumbă situația era cu totul alta. Va trebui să tragă tare pentru a lua examenul la logică, iar la teoria metafizicii era nevoită să învețe pe dinafară o sumedenie de pagini de notițe.

Își alungă însă gândul la examene când Wilce se apropie de ea, cu mâinile în buzunarele jachetei de lână și un zâmbet larg pe figura plăcută.

– Bun, Tria! Îți mulțumesc că ai venit.

– Cu plăcere, Wilce. Care-i problema?

– Nu cine știe ce, răspunse el scoțând o mână din buzunar și trecându-și degetele prin părul blond.

Voiam... ăăă... voiam să te întreb dacă vrei să mergi cu mine la Balul de Iarnă.

Simțind brusc cum i se înmoaie genunchii, Tria se așeză pe marginea fântânii. Wilce îi urmă exemplul, cu o privire îngrijorată în ochii căprui.

Crede că am să-l refuz, își spuse ea. *Trebuie să răspund ceva.*

Dar nu reuși să scoată nici un cuvânt. Ar fi vrut să accepte bucuroasă, însă rămase mută.

El își puse palmele peste mâinile ei cu un gest cald, liniștitor.

– Înțeleg dacă ți-ai făcut alte planuri. Trebuia să te întreb acum câteva săptămâni. Totdeauna am tărăgănat lucrurile. Mi-am tot spus că o să picăm amândoi în aceeași echipă de lucru, din nou, și că îți voi vorbi atunci, dar n-a fost să fie.

Tria trase adânc aer în piept și-i surâse.

– Nu mi-am făcut alte planuri. Mi-ar plăcea să merg cu tine.

El zâmbi, iar degetele i le strânseră pe ale ei.

– Minunat! Deci avem o întâlnire!

O întâlnire! Cu Wilce! Abia dacă-i venea să creadă. La sfârșitul pauzei, pluti până la ora de etică și nu auzi nici măcar un cuvânt din lecție; era pradă unei plăcute visări, gândindu-se la Wilce, la dans, la cât de fericită era, la cât de bine mergeau lucrurile pentru ea și cât de mult se înșelase la început cu privire la școală.

Din seara luptei cu Oryon nu mai avusese alte întrevederi dezagreabile cu directoarea, care bălmăjea amabilă un salut când se întâlneau, iar uneori chiar îi zâmbea. Spre uimirea ei, Lina acceptase să contribuie la o defensivă comună față de Oryon și Kress, dar temutul atac nu venise niciodată. Băieții se purtau rece cu ele, dar

nu dădeau semne că ar pune la cale cine știe ce plan sinistru împotriva lor.

Tria le evita intenționat pe fetele care o atrăseseră în conflict. Avea ore împreună cu Nubba și Coral, deci le vedea și vorbea cu amândouă, dar nu le făcea niciodată confidențe. Cu Taner, Karhyn și Verin se întâlnea rar, în general atunci când erau programate împreună la vreo activitate gospodărească, iar asta nu se mai întâmplase de câteva săptămâni.

Își petrecea timpul împreună cu colegi care se concentrau mai degrabă asupra învățăturii și a prieteniei decât asupra conspirațiilor și a conflictelor. Rehanne Zalos îi devenise cea mai apropiată prietenă.

Când ora se încheie în sfârșit, dădu fuga s-o găsească pe Rehanne, o opri în drum spre sala de mese, o trase la o parte în salon și-i luă mâinile într-ale ei.

– Wilce m-a invitat să merg cu el la bal!

Vestea parcă ieși singură din gura ei, refuzând să aștepte pentru a fi comunicată într-un mod mai demn. Tria țopăia, mânată de bucurie și de dorința de a-și împărtăși fericirea. Rehanne îi răspunse cu un zâmbet larg și o îmbrățișare caldă.

– E minunat, Tria! Mai grozav decât cred că îți dai seama.

Desprinzându-se din brațele prietenei, Tria o privi uimită:

– Ce vrei să spui?

– Puțini sunt cei care, anul ăsta, merg la bal în doi. Cei mai mulți dintre noi merg pur si simplu. Anul trecut, majoritatea băieților au invitat câte o fată; acum însă, nu. Oh, cei din anul trei merg în cupluri, continuă Rehanne rostind cuvintele într-o grabă care, în mod evident, ascundea o anume durere. Evyar și Adeen au de gând să se căsătorească după absolvire, iar Helena și Cleance sunt

tot timpul împreună. Toată lumea se așteaptă ca ei să fie desemnați Regele și Regina Iernii. Dar cei din anul întâi și doi stau în expectativă. Taner e furioasă fiindcă Oryon nu i-a pomenit nimic despre dans, iar ea e prea mândră pentru a face primul pas. Elspeth l-a invitat pe Palmer, iar el a răspuns că sigur va dansa cu ea, dar că „bărbații au hotărât să meargă în grup anul acesta." *Bărbații!* Ce caragios! Zâmbetul i se transformă în încruntare și Tria sesiză durerea din glasul ei când Rehanne adăugă: Tot sper că Gray mă va invita, dar încă n-a făcut-o, așa că bănuiesc că voi merge și eu împreună cu celelalte fete.

– Ți-ai putea folosi talentul de constrângere pentru a-i da un mic impuls mental, o tachină Tria.

– Știi că n-aș face niciodată așa ceva! Ar fi foarte ușor, dar incorect, și dacă el ar afla sau ar bănui ceva, ar termina-o cu mine pentru totdeauna.

– Oh, mă îndoiesc de asta. Dar te va invita; încă mai e timp. Wilce zicea că a vrut să mă invite mai înainte, dar că nu a îndrăznit. Probabil că în aceeași situație se află și Gray, și ceilalți. Așteaptă și-o să vezi. O să dea toți buzna să invite fete, acum că Wilce a spart gheața.

Și își îmbrățișă din nou prietena, dorind să-i spulbere îndoielile și s-o determine să-i împărtășească bucuria. Dar nesiguranța ascunsă dincolo de zâmbetul ei era vizibilă și Rehanne se mulțumi doar să replice:

– Să mergem, s nu întârziem la masă.

În vreme ce se grăbeau spre sala de mese, Tria hotărî să se ducă la Wilce și să-l roage să vorbească cu Gray. Poate că un cuvânt din partea lui ar fi imboldul de care are Gray nevoie, iar Rehanne nici nu va ști de mica lor intervenție.

Din nou fericită grație acestei hotărâri, abia observă că singura masă la care rămăseseră două locuri libere era cea la care stăteau Lina și Petra. Se așeză împreună cu

Rehanne, după ce le salutară pe amândouă, dar se ridicară din nou pentru binecuvântarea de la amiază, rostită azi de magistrul Hawke. Cuvintele de mulţumire răsunau în inima Triei şi tocmai începuse să rostească şi ea formula de recunoştinţă, când magistrul încheie rugăciunea.

Veronica servi mâncarea şi Tria văzu cu uimire cum în faţa ei este aşezat un platou cu friptură de porc într-un sos gros şi apetisant. Bucătarii probabil că sărbătoreau astfel norocul ei! La fel de uluită, se zgâi la bolurile cu legume care însoţeau friptura. Uite că, o dată cel puţin, recolta din grădina pe care o îngrijeau elevii ajunsese şi pe mesele lor.

– Dar ce, azi e vreo sărbătoare? întrebă ea, îngrămădindu-şi în farfurie bucatele delicioase. Drept răspuns, cei din jur îi aruncară priviri nedumerite şi clătinară din cap.

– La mâncare mă refer, adăugă ea. Azi e atât de... altfel!

Petra privi în farfuria ei.

– Altfel? Cum? Sunt aceleaşi lături pe care ni le-au dat întotdeauna.

Rehanne ridică şi ea din umeri.

– Cred că sunt generoşi cu legumele proaspete atât timp cât mai rezistă. Toată iarna o să avem doar mâncare conservată şi congelată.

– Mâncarea nu s-a schimbat, interveni Lina. Doar percepţia ta e diferită acum.

Strâmbătura de pe figura colegei ei de cameră o convinse pe Tria să nu mai insiste cu întrebările; n-avea de gând să-i dea ocazia să facă pe deşteapta, aşa că o lăsă pe Rehanne să îndrepte conversaţia spre alte subiecte. Dar mai târziu, în camera lor, o întrebă ce voise să spună.

Lina şedea pe pat turceşte, cu halatul ei alb de casă răsfirat în jur.

– Atât de multe sunt aici învăluite în iluzie, explică ea. Cred că intenţia lor e să ne testeze pentru a vedea cât

timp îi ia fiecăruia dintre noi să perceapă realitatea din spatele iluziei. Eu am sesizat imediat înșelătoria. E doar o joacă de copii!

– Adică mâncarea delicioasă pe care am avut-o azi nu e diferită de tot ce ni s-a dat până acum? Vrei să spui că înainte nu ni s-a servit varză afumată și fără gust, orez lipicios, pește uscat, pui ațoși, cartofi pe jumătate nefăcuți și...

– Puah! Adică ai acceptat până acum asemenea lături drept mâncare? exclamă Lina încrețindu-și nasul obraznic. Ce proastă ai fost! N-ai învățat încă să vezi dincolo de suprafața lucrurilor? Nu știi cum să testezi prezența iluziei?

Tonul disprețuitor al Linei o scoase din sărite și răspunse doar printr-o ridicare din umeri, fiindcă nu voia să-și recunoască ignoranța.

– Cred că va trebui să te învăț!

Expresia de dezgust de pe figura Linei nu-i putea ascunde scânteia de triumf din ochi și zâmbetul din colțul gurii.

– Nu, mulțumesc! O să-mi dau seama și singură. Dacă tu ai învățat, sunt sigură că nu poate fi prea greu.

Lina se bosumflă și se adânci într-o tăcere morocănoasă. Tria se simțea oarecum vinovată. Ar fi trebuit să-și ceară scuze, dar era prea furioasă fiindcă Lina îi alungase starea euforică de mai înainte, așa că își strânse cărțile și plecă să învețe împreună cu Rehanne.

Seara îl găsi pe Wilce în bibliotecă, pregătindu-se pentru examene. Se așeză alături de el și, în șoaptă, îl rugă să discute cu Gray despre bal. Wilce împinse într-o parte cartea din care citea.

– Nu-mi cere să mă amestec în treburile altcuiva, îi ceru el pe un ton iritat și parcă puțin vinovat – o reacție la care Tria nu se așteptase. Unii dintre băieți insistă pe

lângă noi, ceilalți, să mergem singuri la bal anul ăsta. Și chiar mi se pare firesc. Voi, fetele, nici măcar nu aveți nevoie să fiți conduse; trebuie doar să coborâți scările până la sala de mese. Vom fi cu toții acolo, indiferent dacă mergem cu cineva sau nu. Și mulți dintre băieți nu-și pot permite să cumpere un buchet de flori sau un dar de întâlnire.

– Un dar de întâlnire?!

– E o tradiție la Simonton. Când un băiat invită o fată la Balul de Iarnă, trebuie să-i cumpere un cadou special, pe care să i-l dea chiar înainte de sfârșitul balului, când orchestra cântă ultima melodie.

– Wilce, eu n-am nevoie de buchet sau de vreun dar de întâlnire, și nici Rehanne n-are nevoie. Dar Balul de Iarnă e cea mai importantă serbare a anului și o altă tradiție a Școlii Simonton cere ca elevii să meagă câte doi, în cupluri.

– Ei bine, e o tradiție ce va fi încălcată anul ăsta. Mulți băieți consideră că a venit vremea să instituim alte tradiții.

– Dar dacă așa simți și tu, de ce m-ai invitat? De ce n-ai respectat hotărârea celorlalți băieți?

Wilce ezită o clipă, cu o expresie stânjenită. Tria își ținu răsuflarea. Oare mersese prea departe? Oare el se va... se va răzgândi? Dar Wilce îi luă mâna și spuse:

– Tu ești o fată deosebită. Niciodată nu faci paradă de puterile tale și încerci întotdeauna să-i ajuți pe ceilalți. Ești singura care are răbdare cu Nubba când se fofilează de la treabă țipând că o hăituiește monstrul ei. Și felul în care ai îmblânzit-o pe Lina...

– E n-aș numi-o îmblânzită, râse ea. Nu sunt foarte sigură că nu e doar o schimbare de tactică din partea ei.

– Mă rog! Tu știi cum s-o iei. Bine, am să vorbesc cu Gray. Știu că ar fi vrut s-o invite pe Rehanne. O să-l conving să nu se lase influențat de ceilalți.

10

Excursia

Excursia la Millville fusese ideea Linei.

– Mâine e Zi Liberă, spuse ea. Putem lua autobuzul de dimineaţă spre Millville. Avem nevoie de o pauză de la învăţat pentru examene.

– Dar tu n-ai învăţat nimic, replică Tria, ridicându-şi privirea din cărţile împrăştiate pe birou. Tu nu înveţi niciodată.

– Şi ce dacă? Tu înveţi.

– Dar ai spus „*avem* nevoie".

Proptindu-şi mânile în şolduri, Lina îi aruncă o privire exasperată.

– Bine, dacă insişti atâta pentru exactitate... Tu ai nevoie de o pauză, iar eu vreau una, indiferent dacă am nevoie sau nu. N-am mai fost la Millville de săptămâni bune.

– N-ai fost în Ziua Liberă trecută, dar în cea dinainte ai fost. Asta nu înseamnă „săptămâni bune"!

– Ba înseamnă. Sunt două săptămâni. Suficient de mult pentru mine. Iar tu n-ai mers acolo niciodată. Stai mereu închisă aici, ca un bursuc.

– Lina, nu văd pentru ce aş merge. Ştii că n-am bani de cumpărături.

– Păi, te duci la bal și n-ai nimic potrivit de îmbrăcat. Pot să-ți împrumut eu o rochie, dar tot îți trebuie niște accesorii ca lumea.

– Nu ți-am cerut să-mi împrumuți nimic. Acum lasă-mă în pace să învăț, replică ea și, luând creionul, se întoarse la notițele ei.

Lina i-l smulse din mână și-l azvârli în celălalt colț al camerei.

– Tria Tesserell, ești cea mai încăpățânată ființă pe care am întâlnit-o vreodată. Uite-mă pe mine aici, încercând să fiu drăguță cu tine, iar tu nici nu te sinchisești. Lasă prostiile alea de notițe și ascultă-mă! O să mergi cu noi la Millville mâine.

– Cu noi? Care „noi"?

– Eu, Kathyn, Elspeth, Bettina, Petra, Norietta și probabil Eula, Coral și Verin.

– Dar știu că o să fie o excursie mare! Și cum rămâne cu Rehanne? Sau cu Nubba?

Ochii Linei licăriră malițioși.

– A, da, am uitat să-ți spun și de Rehanne. Acum, că Gray a invitat-o la bal, va fi nerăbdătoare să meargă la cumpărături. Cât despre Nubba, poți s-o chemi și pe ea, dacă vrei.

Căzuse drept în plasa întinsă de Lina. Va trebui să meargă, pentru ca biata Nubba să nu fie lăsată pe dinafară. S-ar simți tare neplăcut dacă n-ar fi și ea invitată acolo unde se duceau toate fetele din anul întâi și al doilea, cu excepția lui Irel și a lui Taner. Irel nu ieșea niciodată împreună cu celelalte, iar refuzul lui Taner de a avea ceva de-a face cu balul includea în mod cert și cumpărăturile în vederea lui. Toată lumea știa însă că Nubba ar prefera să moară decât să rateze balul.

– Bine, acceptă Tria. O s-o întreb dacă vrea să meargă și, dacă da, o să merg și eu.

Lina se întoarse fără a mai spune nimic, dar oglinda îi reflectă zâmbetul triumfător; firește că se știa deja ce va răspunde Nubba.

Vântul le izbi din față, obligându-le să-și țină fustele lungi pe lângă corp când coborâră din autobuz. Deși afară era rece, Tria se simțea bine și confortabil în mijlocul prietenelor ei. Acum îi părea bine că Lina insistase să vină și ea. Sporovăind și râzând, mergerau pe strada din Millville în vreme ce localnicii se uitau după ele.

Firește, nu era nimic neobișnuit ca elevii de la Simonton să vină în Millville, dar probabil că oamenii din oraș nu mai văzuseră atât de mulți odată. Câțiva dintre cei pe lângă care trecură păreau chiar alarmați. Mamele își prinseră copiii de mână sau îi luară în brațe.

– Ar trebui să mergem câte două sau câte trei, sugeră Tria. Oamenii sunt speriați văzând atât de mulți dotați la un loc. Își spun probabil că punem ceva la cale.

– Păi, chiar punem. Să facem cumpărături, precizâ Lina cu un zâmbet răutăcios.

Celelalte se declarară de acord cu Tria și se despărțiră, convenind să se întâlnească pentru masa de prânz la cafeneaua Sunshine. Tria rămase cu Rehanne și Nubba, Lina plecă împreună cu Eula și Kathyn, iar celelalte șase se împărțiră în grupuri de câte două. Millville nu era un oraș mare; probabil că aveau să dea unele peste altele de câteva ori, dar deocamdată plecară în direcții diferite.

Copaci cu crengile goale se înșirau pe marginea trotuarului, frunzele căzute formând un covor gros printre ei. Clădirile de pe Strada Principală erau vechi, multe din cărămidă roșie, câteva din lemn tocit. Dar toate magazinele avea vitrine vesel luminate, decorate ca pentru iarnă. Nubba alerga de colo-colo, în culmea încântării. Rehanne mergea încet pe lângă Tria, oprindu-se la

fiecare vitrină. Triei îi plăcea și ei să admire vitrinele pe îndelete, dar Nubba o tot lua înainte, iar ea nu știa ce să facă – să se grăbească pentru a n-o lăsa singură sau să rămână lângă Rehanne, ignorând chemările nerăbdătoare ale Nubbei.

Nubba era mult înaintea lor, când dintr-odată scoase un strigăt și dispăru într-un magazin. Tria o luă la picior, dar înainte chiar de a ajunge la ușa magazinului, aromele de aluat proaspăt, scorțișoară, ciocolată și alte mirodenii îi dăduriș de știre că Nubba găsise o patiserie.

Și ce patiserie! În vitrină se afla un orășel în miniatură, cu case din turtă dulce și ferestrele acoperite cu glazură galbenă, pentru a imita lumina din interior. Pământul era acoperit cu zăpadă din zahăr pudră, copaci din caramel era presărați printre case, iar felinare din jeleu mărgineau străzile din ciocolată. Iar în orășel se aflau chiar și oameni minusculi!

– E minunat! exclamă Tria încântată, când Rehanne ajunse lângă ea. Uite, omuleții aceia par a fi făcuți dintr-un fel de bomboană.

– Sunt din marțipan. E o pastă preparată din migdale pisate, zahăr și... și albuș de ou, cred. E delicios! Și ia te uită la oamenii de zăpadă din bezea!

Încă mai priveau, minunându-se, când Nubba ieși din magazin cu brațele încărcate de pachete.

– Poftim, spuse ea veselă, îndesând un pachet în mâinile Triei și întinzând altul spre Rehanne. Fac eu cinste. Așa vă mulțumesc pentru că sunteți prietenele mele.

Surprinsă, Tria desfăcu pachetul și văzu un rulou pufos, umplut cu cremă, o brioșă cu scorțișoară învelită într-o glazură groasă și câteva fursecuri delicat decorate.

– Nubba, nu trebuia! O să ne stricăm pofta de mâncare cu toate astea.

Grăsuna izbucni în râs.

– Sunt mai bune decât mâncarea de la cafenea și, oricum, de atâta mers o să ni se facă foame din nou.

Desfăcându-și pachetul, scoase brioșa cu scorțișoară și mușcă zdravăn din ea.

– Mulțumesc, Nubba, spuse Rehanne cu o ușoară grimasă spre Tria, și gustă dintr-un fursec.

Ruloul cu cremă era delicios, dar Tria era convinsă că nu va putea mânca toate dulciurile acelea. Când își reluară plimbarea, rămase iar în urmă cu Rehanne, lăsând-o pe Nubba s-o ia mult înainte. La un moment dat, ajunseră lângă doi băieței care priveau cu jind în vitrina unui magazin cu jucării. Tria întinse pachetul cu dulciuri unuia dintre copii, iar Rehanne i-l dădu pe al ei celuilalt, ducând un deget la buze pentru a-i face semn să păstreze secretul.

Puștii înhățară veseli bunătățile și o luară la fugă. Fetele își zâmbiră una alteia și porniră în pas grăbit pe urmele Nubbei; nu aveau nevoie de cuvinte pentru a ști că prietena lor nu va afla niciodată ce cale luase generozitatea ei.

Cu excepția dulciurilor, nici una dintre ele nu cumpără nimic, mulțumindu-se doar să admire vitrinele. Când ajunseră în capătul stăzii, unde magazinele se sfârșeau și începea o zonă cu birouri și locuințe, se întoarseră și porniră spre cafenea. Nu peste mult timp, o zăriră pe Kathyn alergând spre ele și făcându-le semne, toată numai zâmbete.

– Ia ghiciți pe cine am văzut și ce făceau!

Tria și Rehanne ridicară din umeri.

– Wilce și Gray tocmai au intrat într-un magazin de bijuterii. Nu ne-au văzut, fiindcă ne-am ferit, dar pe urmă ne-am uitat pe furiș înăuntru. N-am observat ce au cumpărat, dar sunt sigură că e vorba despre cadouri pentru voi două. Dacă vă grăbiți, puteți trage și voi cu ochiul, ca să vedeți ce au luat.

– Dar le-am spus că nu vrem daruri de întâlnire! Probabil cumpără cadouri pentru cineva din familie.

– Ba nu, sunt sigură că nu v-ar invita la bal fără a vă pregăti un dar de întâlnire!

– Hai să ne grăbim, spuse Nubba, ţopăind în loc de nerăbdare. Pariez că Wilce cumpără ceva deosebit pentru tine.

– Nu! exclamă Rehanne punând o mână pe braţul Nubbei. Nu vreau să ştiu ce-mi ia Gray. Îmi plac surprizele. Ţie nu, Tria?

– Ba da, şi mie îmi plac surprizele. Kathyn, du-te imediat la Eula şi Lina. Spune-le să nu îndrăznească să-i spioneze.

Kathyn părea dezamăgită, dar acceptă:

– O să le spun. Lina voia să intre în magazin... Să cumpere ceva pentru ea! adăugă repede, văzând privirea încruntată a Triei.

– Vin şi eu cu voi, spuse Nubba, pornind grăbită.

Tria o prinse de braţ şi o trase înapoi.

– Ba nu te duci! Ştiu că ai încerca să vezi ce ne-au cumpărat. Am vorbit serios când am spus că nu vreau să ştiu. Vreau să am o surpriză. Şi nu mi-ar plăcea nici ca voi, celelalte, să aflaţi.

Kathyn se îndepărtă, iar Tria şi Rehanne rămaseră locului împreună cu Nubba, foarte dezumflată. După câteva minute, Kathyn se întoarse însoţită de Lina şi Eula, ambele cu sacoşe în mâini. Tria se aşteptase ca Lina să fie furioasă, dar văzu că râdea.

– Eram sigură că asta o să spui, o anunţă când ajunse lângă ele. Chiar am pus pariu cu Eula. Şi nu-ţi face griji, nu ştiu ce au cumpărat, deşi aş fi putut afla foarte uşor. Un lucru ştiu, totuşi: magazinul acela nu vinde bijuterii ieftine. Sunteţi amândouă norocoase, mai cu seamă că noi, restul, nu vom primi nici un cadou.

Lina se purta de parcă nici nu-i păsa, dar în ochii ei lucea o urmă de gelozie.

– N-ar trebui să ne dea nici un cadou, spuse Tria. Nu-mi pasă dacă așa e tradiția. Cum anul ăsta atât de puțini sunt băieții care au invitat o fată, nu e drept ca noi, câteva, să avem parte de un tratament special.

– Dacă într-adevăr crezi asta, n-ar fi trebuit să-i accepți invitația, replică Lina pisicește. Dar ai acceptat, așa că trebuie să mergi până la capăt. Așa, și ce ați cumpărat până acum?

Tria ezită; Lina știa bine că ea nu are bani pentru cumpărături. Bănuind că intenția celeilalte era doar s-o facă să se simtă prost, abia se stăpâni să nu-i răspundă ceva mușcător; dar era o zi prea frumoasă pentru a o irosi ciorovăindu-se cu Lina.

– Doar ne-am uitat, spuse. N-am găsit nimic de cumpărat.

– Atunci, bine că ne-am întâlnit. Pot să te ajut eu să alegi ceva.

Spre ușurarea Triei, Rehanne interveni:

– Nu acum. Mai e puțin și trebuie să ne întâlnim cu celalalte pentru masa de prânz. Să mergem spre cafenea.

Lina acceptă fără prea mare tragere de inimă și porniră toate la drum. Ajunseseră suficient de aproape de local pentru a le vedea pe Coral, Verin, Petra și Elspeth așteptând afară, când auziră o serie de strigăte și țipete venind de pe o străduță laterală. Aruncând o privire rapidă spre celelalte, Tria o luă la fugă, sigură că prietenele ei o vor urma.

Când dădu colțul, văzu un câine mare în mijlocul străzii, cu blana gălbuie zburlită, urechile lăsate pe spate, colții la vedere și mușchii încordați, gata de atac. Dădea din cap în dreapta și în stânga, de parcă nu s-ar fi putut hotărî încotro să se repeadă. Deschise botul și scoase un urlet furios; doar nehotărârea îl mai ținea în loc.

Într-o parte, doi băieți îngroziți – cei cărora le dăduseră ea și Rehanne dulciurile – se ghemuiseră lângă trunchiul unui copac prea înalt pentru ca ei să poată ajunge la ramuri. De cealaltă parte, Oryon și Kress râdeau, asmuțind câinele cu un băț. În spatele lor, Davy, Jerrol și Fenton stăteau rezemați de zidul unei clădiri și așteptau.

Triei îi trecu prin minte fulgerător gândul că întreaga școală venise probabil în Millville și apoi își dădu seama că animalul n-ar trebui să aibă dubii în privința celor pe care să-i atace; era evident cine îl zădăra. Dar când își luă avânt pentru a se repezi spre Oryon și Kress, ceva anume îl derută, îl făcu să clatine din cap și să se îndrepte spre cei doi copii.

Deci Oryon și Kress își foloseau puterile; Tria simțea deja curenții de energie. Sâcâiseră animalul și acum îi dirijau furia spre cei doi băieței.

Lumea începuse să se adune și un bărbat fugi spre copii să-i apere, în vreme ce altul luă un pietroi și se apropie de câine. Animalul sări.Bărbatul îl trase pe unul dintre copii din calea lui, dar câinele îl ajunse pe celălalt și-l mușcă de umăr.

Tria se repezi spre Oryon și Kress.

– Opriți-vă! Cum îndrăzniți?

Oryon ridică din sprâncene, mimând surprinderea.

– Să oprim ce? Dar ce-ți închipui tu că facem noi aici?

Kress nu-i dădu nici o atenție, focalizat mai departe asupra câinelui. Deci el era cel care folosea magia; iar ea trebuia să-i destrame concentrarea. Rehanne se apropie.

– Te ajut și eu, îi șopti.

Lina se furișase în dosul unor tufișuri dese. Tria adună o minge de lumină și o aruncă spre fața lui Kress. Din mulțime se auziră icnete de surpriză, dar Kress nici nu clipi.

– Vrăjitoarelor! strigă cineva.

Kathyn le împinse pe Tria și Rehanne din drum și se repezi la fratele ei, lovindu-l în piept și împingându-l spre Davy și ceilalți.

– Directoarea ți-a spus să nu mai iei putere de la alții, iar mie mi-a interzis să te mai las. Ei de ce au voie?

Și aruncă o privire furioasă spre Davy, Jerrol și Fenton, care o priviră nedumeriți. Kathyn se întoarse imediat spre fratele ei.

– Deci ei nu-și dau seama ce faci! Nici măcar nu mai catadicsești să ceri voie acum!

Poate că i-ar mai fi zis și altele fratelui ei, dar o panteră neagră se repezi din spatele tufișurilor și, mârâind, izbi câinele, depărtându-l de prada lui. Acesta schelălăi și se zvârcoli sub greutatea felinei. După ce pantera îl eliberă și se retrase dincolo de tufușuri, câinele o zbughi. O clipă mai târziu, Lina își făcu apariția, venind lângă Tria și Rehanne. Eula și Elspeth fugiră după câine, iar Tria își aminti că cea dintâi avea darul de a liniști animalele.

Oryon ridică din umeri și se apropie de Kress, apoi spuse cu glas tare:

– Nu încercam decât să ținem câinele departe de noi. N-am vrut să-l asmuțim spre copii.

Era clar că localnicii nu-l credeau, oricât de nevinovată îi suna vocea. Cei care fuseseră acolo de la început văzuseră clar că nici unul dintre ei nu făcuse nimic pentru a-i ajuta pe băieții amenințați.

– Acum chiar am dat de necaz, îi spuse Kathyn lui Kress. Când directoarea va auzi ce s-a întâmplat, ne va pedepsi pe toți. Probabil că va anula balul.

– Și? făcu Kress sfidător.

Dar Oryon se adresă și el mulțimii:

– Uitați-vă! Copilul e bine. Nimeni n-a fost rănit.

Tria se întoarse odată cu ceilalți pentru a privi; văzuse cum câinele mușcase băiatul de umăr. Verin îl ținea acum în brațe, apăsând cu mâna locul rănit.

– E bine, spuse ea. Doar cămașa e ruptă.

Și ridică palma pentru a se vedea pielea nevătămată a copilului. Ea îl vindecase, desigur.

– Cunosc câinele acela! anunță un bărbat. Întotdeauna a fost un animal blând. Nu l-am mai văzut niciodată așa. Ce l-o fi apucat?

– Și ce-o fi fost creatura aceea care l-a atacat? întrebă o femeie.

– Ce mai contează? replică Lina. L-a salvat pe copil, nu-i așa?

Eula și Elspeth se întoarseră împreună cu câinele, care era liniștit acum și dădea vesel din coadă, în ciuda zgârieturilor de pe spate. Verin dădu copilul unui bărbat care era probabil tatăl lui, apoi se apropie de câine și îl mângâie pe spinare. Când se depărtă de el, zgârieturile sângerii dispăruseră. Din nou din mulțime se auziră strigăte de „vrăjitorie".

– Nimic nu-i mulțumește, nu-i așa? șopti Oryon la urechea Triei. Nu ne plac nici când facem fapte bune, nici când facem rău. Așa că n-are rost să te porți frumos.

Ea îi întoarse o privire ucigătoare.

– Nimeni n-a avut nimic cu noi până când ați început voi doi să le faceți necazuri. Ce aveați de gând, să asmuțiți câinele să ucidă copilul?

– Sigur că nu! L-am fi oprit dacă n-ați fi apărut voi. Tu ești cea care a atras atenția tuturor. Tu și Lina, cu trucurile ei inutile.

– Inutile! I-a salvat viața băiatului!

– Care n-ar fi fost în pericol dacă draga mea soră nu mi-ar fi destrămat concentrarea, interveni Kress.

Tria pufni și începu să studieze mulțimea. Păreau a se fi adunat cam douăzeci și cinci de persoane și, cu toate că nimeni nu schițase încă nici un gest amenințător la adresa lor, știa că e doar o problemă de timp înainte de a se întâmpla ceva. Și celelalte fete erau conștiente de pericolul crescând. Lina mârâi.

– Nu te schimba! o preveni Tria.

Rehanne stătea cu ochii închiși, profund concentrată. Sigur își pusese în funcțiune talentul de constrângere în încercarea de a controla mulțimea, dar aceasta era prea numeroasă. Davy și Fenton păreau speriați, însă Jerrol făcu un pas în față. Un bărbat ridică pumnul spre ei, dar îngheță cu el în aer. Talentul lui Jerrol îl imobilizase, însă acest lucru înfurie gloata și mai tare, iar băiatul nu era suficient de puternic pentru a-i împietri pe toți. Oamenii strigau acum și se apropiau tot mai mult. Tria văzu câțiva agenți de ordine venind spre ei din mulțime. Era clar, din înfățișarea lor aspră și din direcția în care se mișcau, că nu se aflau aici pentru a liniști gloata, ci pentru a-i atenționa și poate chiar pentru a-i aresta pe cei care stârniseră furia oamenilor.

Tria privi spre Oryon, care sătea încă lângă ea. Respira adânc, iar ochii lui negri scânteiau. *Îi face plăcere toată chestia asta,* își spuse Tria.

Apoi, în mod inexplicabil, strigătele se rărira, localnicii încetară să se mai apropie de ei și mulți începură chiar să se îndepărteze. Agenții de ordine se retraseră și ei. La început Tria crezu că toți reacționează la vreun gest al lui Oryon, dar chipul acestuia se întunecă și sprâncenele i se încruntară de enervare.

– Băgăcioșii! exclamă el. Strică distracția omului!

Era mai înalt decât ea și deci vedea peste capetele mulțimii. Tria se ridică pe vârfuri, dar tot nu zări ce anume distrăsese atenția localnicilor și stârnise furia lui

Oryon. Ca și fratele ei, Kathyn era înaltă – cea mai înaltă dintre fete – și Tria se liniști auzind-o că râde.

– Sunt Wilce și Gray, spuse ea. Suntem salvați.

Mulțimea le făcu loc și Tria îi putu zări. Wilce mergea liniștit printre oameni, vorbindu-le încet. Nu era nevoie să audă ce le spune pentru a ști că, odată cu cuvintele, el răspândea în jur o influență liniștitoare, folosindu-și talentul de pacificator pentru a calma spiritele. Iar Gray se oprise în dreptul unei grămezi de frunze uscate și își folosea puterile pentru a le ridica în aer și a le modela după chipurile celor din mulțime. Oamenii strigau din nou, dar de această dată nu de furie, ci încântați să vadă figura unuia dintre ei plutind scurt timp în aer, pentru a se dezintegra apoi și a lua altă formă.

În vreme ce toată lumea, inclusiv agenții de ordine, era atentă la Gray și la sculpturile lui efemere, Wilce ajunse lângă colegii săi. Zâmbi și Tria își simți inima caldă, sigură că surâsul îi fusese destinat ei în mod special.

– Plecați cât timp sunt atenți la Gray, le spuse tuturor. Duceți-vă în stație și luați primul autobuz spre școală. Agenții de ordine nu se vor lăsa distrași mult timp.

– Cu ce drept ne dai tu ordine? ripostă Kress.

Dar Oryon interveni:

– Ba nu, are dreptate. E vremea să mergem. Apoi, rânjind, adăugă: O să terminăm disputa asta altă dată.

11

Balul de iarnă

– Stai locului sau plec și te las așa! se răsti Lina cu gura plină de ace.

– Îmi pare rău.

Tria stătu dreaptă și ridică brațele pentru ca Lina să se poată răsuci în jurul ei, prinzând în ace tivul fustei albastre.

– Ar fi mult mai ușor dacă ți-ai folosi puterile ca să faci asta!

– Da, și aș arăta drăguț când mi s-ar destrăma fusta în mijlocul ringului de dans! Hai, că aproape ai terminat!

Mai am încă o treime de prins și dacă te tot fâțâi așa n-o să termin niciodată. Nu știu de ce m-am oferit să fac chestia asta.

Nici Tria nu știa. În ciuda insistențelor Linei că nu putea veni la bal cu haine „țărănești", era hotărâtă să nu accepte nici una dintre rochiile scumpe oferite de colega ei de cameră, însă hotărârea începuse să i se zdruncine când văzuse respectiva rochie. Era splendidă, mătasea fină umflându-se ca un nor în jurul ei.

Fiindcă era mai înaltă și mai solidă decât Lina, rochia trebuia modificată. Din nefericire și cu totul neașteptat,

colega ei de cameră dovedi că știe să mânuiască acul și așa, reușind să descoasă cutele generoase și să refacă tivul. Acceptase să facă toate retușurile necesare după ce Tria refuzase categoric să-și folosească puterile pentru a modifica rochia pe măsura ei.

– Materialul îți subliniază albastrul ochilor. Rochia e a ta.

– Mulțumesc, Lina! E minunată. Dar n-o pot păstra. E mult prea scumpă.

Lina ridică din umeri.

– Mai am o sumedenie. Iar culoarea nu-mi vine atât de bine cum îți vine ție. Și, în plus, nu fac toată munca asta doar ca s-o stric mai târziu și să cos totul la loc cum a fost!

– Nici n-ar trebui s-o faci, răspunse Tria cu un zâmbet viclean. Ți-ai putea folosi puterile.

Ziua balului începu cu frig și zăpadă. Soarele ieși pe la mijlocul dimineții și zăpada se transformă în lapoviță. Norii se îngrămădiră însă, tot mai negri, și până seara lapovița deveni din nou ninsoare. O vreme perfectă pentru Balul de Iarnă.

Într-un vălătuc de șifon albastru, Tria coborî scările, sprijinindu-și mâna pe brațul lui Wilce. Cât de bine arăta el în cămașa albă și smochingul negru! În spatele lor, spre adânca ei satisfacție, Gray o însoțea pe Rehanne, iar chipul ei radia de fericire, îmbujorarea din obraji reflectând rozul rochiei de organdi.

Tria își duse degetele la bucheţelul de trandafiri și garoafe prins la umăr; parfumul său delicat adia asemenea unei făgăduieli. Se gândi la cadoul pe care avea să i-l dea Wilce înaintea ultimului dans al serii; era sigură că va fi încântată, indiferent ce-ar fi fost. Nerăbdătoare, se simțea plină de încredere, grațioasă, nicidecum mica țărăncuță neștiutoare de până acum.

Când intră în sala de bal cu Wilce, remarcă privirile invidioase ale fetelor care veniseră fără însoţitori şi simpatia pe care o resimţea pentru ele nu-i înăbuşi un val de mândrie.

Era atât de absorbită de propria ei transformare, încât nu observă de la bun început cât de mult se schimbase sala de mese. Devenise o vastă sală de bal, bogat decorată cu nămeţi de zăpadă sclipitoare; peretele din spate părea un gheţar albastru ca sticla şi roiuri de steluţe cădeau din plafonul înalt, învăluind încăperea într-o lumină argintie scânteietoare.

Abia dacă îşi aminti răspunsurile politicoase pe care trebuia să le dea la saluturile profesorilor care îi întâmpinau aliniaţi într-un şir lung, de la uşă până spre mijlocul sălii.

Fracul magistrului Tumberlis era lucios la coate şi reverele îi erau uzate, dar bătrânul se aplecă şi-i sărută mâna cu o demnitate care îi aduse Triei lacrimi în ochi. Îmbrăcat într-un smoching mov cu manşete de dantelă roz şi pieptar în aceeaşi nuanţă, magistrul San Marté le adresă un amabil bun-venit. Doamna Dova purta o rochie elegantă din lamé, iar doamna Blake era minunată în liliachiu. Magistrul Hawkeera era înveşmântat într-o capă neagră, impunătoare, cu o cravată de mătase roşie. Aletheia părea mai eterică decât oricând, în rochia sa de un alb diafan. La capătul şirului stătea directoarea, îmbrăcată cu o rochie neagră simplă, ale cărei linii severe erau îndulcite de un şirag strălucitor de mărgele. O întâmpină pe Tria călduros, cu o expresie de aprobare pentru asocierea ei cu Wilce. În sfârşit, simţea că greşelile ei din trecut fuseseră iertate.

Apoi îşi îndreptă atenţia spre muzicanţi. Trăgându-l pe Wilce după ea, traversă încăperea pentru a-i privi mai de aproape. Înghesuiţi pe o mică scenă la baza

„gheţarului", cei şapte membri ai orchestrei purtau costume de pinguin din pene adevărate; măştile şi ciocurile desăvârşeau iluzia.

Tria bătu din palme de încântare. Ca şi când ar fi aşteptat exact acel semnal, muzicanţii îşi luară instrumentele şi începură să cânte. Wilce o conduse pe ringul de dans.

– Nu sunt o bună dansatoare, spuse ea, sperând să nu se facă de râs.

– Nu-ţi face probleme. Urmează-mi paşii.

Cu o mână pe mijlocul ei, Wilce o îndrumă în mişcările simple ale valsului. La început, Tria îşi privea tot timpul picioarele şi număra în gând, „unu – doi – trei; unu – doi – trei". Curând însă, învăţă să anticipeze mişcările partenerului din mişcările umărului pe care îşi sprijinea ea mâna. Ridică ochii şi întâlni surâsul lui aprobator. Gray şi Rehanne plutiră pe lângă ei; în ochii ei albaştri se citea fericirea.

– Mă bucur că m-ai convins să vorbesc cu Gray despre Rehanne, spuse Wilce în şoaptă, cu buzele lângă urechea ei. Băieţii care au insistat să vină singuri sunt fraieri; nici nu ştiu ce pierd.

– Aş vrea să vină şi ei aici.

Ocheadele invidioase ale fetelor neînsoţite îi diminuau bucuria. În afară de ei doi şi Gray cu Rehanne, doar patru cupluri se mai aflau pe ringul de dans. Palmer se răzgândise şi o invitase pe Elspeth după ce Gray vorbise cu Rehanne. Văzându-i acum cum dansau obraz lângă obraz, Tria se întrebă de ce ezitase Palmer atât de mult. Celelalte cupluri erau formate din elevi din anul al treilea.

– Cred că restul băieţilor aşteaptă să-şi facă o intrare triumfală.

Pentru moment, explicaţia lui Wilce o mulţumi. Îmbătată de bucurie şi de căldura braţelor lui, închise ochii

și se lăsă pradă muzicii care o purtă printre roiuri de stele și galaxii, în care planete pustii izbucneau frenetic la viață la apropierea ei.

Într-un târziu, muzica încetă, iar visul i se spulberă. Ceilalți băieți nu se apropiaseră încă. Toate fetele erau în sală, mai puțin Irel și Taner, care declarase că balul e „un obicei prostesc". Mai bine de jumătate însă dintre băieți lipseau.

Orchestra dădu semnalul unui foxtrot vioi. Tria îl îndemnă pe Wilce s-o invite pe Nubba la dans. De pe margine, privi cu admirație ușurința cu care el evita să fie călcat de picioarele greoaie ale Nubbei, fără a pierde totuși ritmul. Gray dansa acum cu Coral, iar Palmer cu Kathyn. Elevii din anul trei schimbau partenerele doar între ei. Lina, într-o rochie de un verde sclipitor, dădea târcoale pe margini ca o pisică în urmărirea prăzii.

Șirul de profesori se destrămase. Moșu' Tumbă se apropiase de masa cu gustări, magistrul San Marté dansa cu Aletheia, iar magistrul Hawke o avea ca primă parteneră pe doamna Blake. Directoarea și doamna Dova rezistaseră tentației muzicii și stăteau lângă ușă, așteptându-i, desigur, pe eventualii întârziați.

Dar unde erau aceștia? Pretutindeni în jur, Tria auzea șoapte ferite: „Oare nu vin?" „Doar n-ar fi în stare să strice farmecul Balului de Iarnă, nu-i așa?" „De ce întârzie atât de mult?"

Muzica încetă din nou, dansatorii eliberară ringul, iar în tăcerea care urmă cineva spuse:

– Uite-i că vin!

Jerrol și Davy intrară în urma altor patru băieți, la distanță de ei, adresând câte un salut directoarei și doamnei Dova. Prea departe pentru a auzi ce vorbeau, Tria văzu alarmată cum cele două femei se retrag încet spre perete și rămân încremenite, țepene ca două statui.

Kress intră și el, strălucitor în frac. O femeie mascată, într-o rochie argintie fără spate, cu o croială îndrăzneață, se sprijinea de brațul lui. Oryon, în smoching negru și cămașă din mătase de asemenea neagră, însoțea o femeie cu o rochie roșie mulată pe corp și foarte decoltată; și ea purta o mască.

În spatele celor două cupluri veneau Reece și Fenton. Ultimul intră Britnor, care închise ușile în urma sa. Orchestra începu o melodie veselă, iar Oryon și Kress își conduseră partenerele pe ringul de dans. Nici un alt cuplu nu li se alătură.

Wilce se apropie de Tria și o prinse de cot.

– Femeile acelea nu sunt elevele școlii. O să avem probleme. Haide, te iau de aici!

Tria clătină însă din cap.

– N-au dreptul să ne strice nouă, tuturor, balul.

– Însă o vor face. Asta au de gând. Așa, se răzbună pe directoare fiindcă i-a pedepsit, și pe voi, fetele, pentru că i-ați umilit și le-ați distrus distracția în Millville.

– Dar părea că le-a trecut supărarea!

– Nu, n-au uitat, răspunse Wilce, fără a-și lua privirile îngrijorate de la conspiratori. Trebuia să-mi fi dat seama că au pus la cale ceva mai mult decât o simplă glumă, însă n-am vorbit deloc nici cu Oryon, nici cu Kress. Iar ceilalți probabil își închipuie că e o glumă. Jerrol e coleg de cameră cu Oryon, așa că se lasă manevrat de el. Fenton nu ia niciodată nimic în serios. Davy îi calcă mereu pe urme lui Fenton, iar Reece și Britnor încearcă să-și extindă puterile. Poate își închipuie că așa trebuie să procedeze pentru a reuși, dar s-au băgat în chestia asta până peste cap. O să fie o veritabilă explozie, adăugă el trăgând-o de braț. Să mergem înainte ca situația să se înrăutățească.

– Nu putem pleca, replică ea. Le-au făcut ceva directoarei și doamnei Dova!

– Lasă-mă să te scot de aici și pe urmă am să mă întorc să văd ce pot face.

– Nu plec. Indiferent ce au pus la cale, trebuie să le facem față.

Privind în jur, o văzu pe Lina apropiindu-se de ea prin mulțime și îi ieși în întâmpinare, trăgându-l pe Wilce după ea.

– Asta e, spuse Lina. Atacul cu care ne-au amenințat. Ești pregătită?

Tria clătină din cap.

– Nu mă așteptam să aibă loc aici, în fața tuturor. Va fi greu să ne apărăm, dar va trebui să facem tot posibilul pentru a-i opri.

Dansul se încheie. Kress și Oryon schițară câte o plecăciune adâncă; partenerele lor făcură o reverență. Apoi, cu un gest elaborat, își scoaseră măștile, arătându-și tuturor chipurile de mort, cu dinții rânjiți.

12

PROVOCAREA

Lina icni scurt și apoi șopti, nevenindu-i să-și creadă ochilor:

– Femeile Teribile! Au invocat Femeile Teribile!

Tonul ei părea mult prea admirativ și Tria îi aruncă o privire rapidă. Colega ei de cameră pălise și nu-și dezlipea ochii de la cele două femei înspăimântătoare.

Cu un sunet ca un plesnet de bici, aripi de piele țâșniră de pe umerii acestora. Creaturile se înălțară în aer și începură să zboare de colo-colo ca niște molii hidoase, distrugând întregul decor care o încântase pe Tria atât de mult. Kress, Oryon, Davy, Jerrol și Fenton intrară pe ringul de dans acum gol și, cu fața spre mulțimea tremurândă, se așezară astfel încât să formeze între ei o pentagramă invizibilă. Britnor și Reece păzeau ușile, ca nimeni să nu poată intra.

– Și-au pierdut mințile, spuse Wilce, amintindu-i astfel Triei că se afla încă lângă ea. Vocea îi era încordată, seacă, și părea că vorbise mai degrabă pentru sine. Trebuia să-mi fi dat seama ce pun la cale. Poate dacă am să reușesc să ajung la ei, să-mi folosesc darul...

– Nu, e prea târziu pentru asta! izbucni Tria încleștându-și mâinile în vreme ce panica se instala printre elevi. Stai aici și încearcă să-i liniștești pe cei din jurul nostru.

Dar țipetele fetelor erau tot mai răsunătoare și nimeni, nici măcar profesorii, nu păreau să știe ce anume să facă. Magistrul San Marté se retrăsese într-un colț și flutura o batistă de mătase, ca pentru a îndepărta răul. Magistrul Tumberlis se prăbuși la podea, ținându-se de piept. Verin îngenunche lângă el și-i făcu semn altui tămăduitor, Salor Tribane, care venise odată cu ceilalți băieți. Cu o privire rușinată, se apropie de ea și își puseră amândoi palmele peste mâinile bătrânului.

Doamna Dova se cățără pe un troian de zăpadă artificială și strigă ceva într-o limbă necunoscută – o vrajă, probabil, dar fără nici un efect. Aletheia, cu privirea fixată asupra Femeilor Teribile, stătea pe vârfurile picioarelor, gata parcă să le urmeze într-o altă dimensiune. Magistrul Hawke trasa în aer simboluri cu bastonul. Acestea zăboviră o clipă ca niște ornamente drăguțe, apoi se risipiră încet, fără a produce vreun efect vizibil. Directoarea încremenise ca o stană din piatră.

Peste întregul tumult se auzea Nubba țipând ceva despre Shalreg. Tria gemu:

– Doar n-a apărut și ăsta aici!

O zări pe Rehanne lângă masa cu gustări, agățată de brațul lui Gray. Trăgându-l pe Wilce, porni spre prietena ei. Femeia Teribilă în rochie roșie plutea în zbor deasupra mesei. Brusc, plonjă, înhățându-l pe Gray. Rehanne încercă să-l elibereze, dar creatura i-l smulse din mâini și-l ridică în aer așa cum bufnița ridică un biet șoricel. Deasupra urletelor de groază se auzea fâlfâitul aripilor. Femeia în rochie argintie se repezi spre Wilce.

– Oh, nu, în nici un caz! strigă Tria sărind în fața lui și începu să dea din mâini pentru a goni monstrul.

– Folosește-ți puterile, Tria, o îndemnă cineva.

Dar nu putea. Acum, când avea cea mai mare nevoie de ea, puterea o părăsise. În mijlocul strigătelor și al panicii, nu se putea concentra, nu putea face nimic. O aripă ca de liliac o plesni peste față și peste brațe și, cu o singură lovitură, o azvârli într-o parte, de parcă ar fi fost un fulg. Până ce-și regăsi ea echilibrul, Femeia Teribilă îl înhăță pe Wilce și îl ridică spre tavan.

Îngrozită și neajutorată, Tria privea creaturile cum zburau în tpate părțile. Apoi se apropiară una de alta și se opriră în aer, în mijlocul sălii. Wilce și Gray atârnau inerți în ghearele lor, iar ea nu putea spune dacă erau doar leșinați... sau morți.

Sub privirile înmărmurite ale tuturor, cele două Femei Teribile dispărură împreună cu prada lor. Aripile oribile fâlfâiră scurt, tigvele rânjiră și, în clipa următoare, în aer nu se mai afla nimic, decât plafonul alb și tăcerea încremenită a celor din sală.

– Unde au dispărut? răsună strigătul îngrozit al lui Rehanne.

Ca și când o vrajă fusese destrămată, sala se umplu din nou de zgomote. Cei cinci care formaseră pentagrama își relaxară pozițiile și se apropiară unii de alții. Lina făcu un pas înainte. În mișcare, trupul ei se metamorfoză, luând înfățișarea unei pantere, și țâșni spre Jerrol, aflat cel mai aproape dintre cei cinci. Cu un răget, se repezi la gâtul lui. Kathyn alergă spre Kress, iar Tria porni spre Oryon.

În încăpere se încrucișau vrăji, farmece și contravrăji, elevii și profesorii deopotrivă scuturându-se de împietrirea care îi cuprinsese. Eliberarea concomitentă a unei forțe atât de intense formă curenți de aer. Luminile licăriră, în sală deveni insuportabil de cald și mirosuri de sulf și petale de trandafiri se combinară într-o duhoare grețoasă.

Tria simţi cum i se face pielea de găină, iar părul i se ridică pe braţe. Înaintarea ei încetini; se chinuia să meargă, de parcă păşea printr-un strat de nămol gros şi adânc.

Lina se rostogoli pe podea, din nou cu înfăţişare umană. Jerrol rămase o clipă nemişcat, cu sângele şiroindu-i printre degetele încleştate pe gât, şi apoi se prăbuşi. Furtuna de vrăji care se intersectau atinse forţa unui uragan, împingând-o pe Tria în spate şi împiedicând-o să ajungă la Oryon.

– Opriţi-vă! se auzi glasul directoarei. Retrageţi-vă puterile!

Murmurele încetară; strălucirile multicolore păliră. Pe fondul liniştii, răsună vocea mânioasă a lui Kathyn:

– Directoarea a avut dreptate în privinţa ta, Kress. Mi-a spus că eşti slab, dar eu n-am vrut să cred. M-a prevenit să nu te mai las să extragi putere din mine, fiindcă altfel o să mă tragi în jos, odată cu tine. Ar fi trebuit să le spună însă asta tuturor prietenilor tăi.

Se întrerupse şi privi în jur, conştientă parcă dintr-odată de liniştea care se aşternuse. Când întoarse capul, Kress o plesni peste faţă şi zgomotul ascuţit reverberă în întreaga sală. Kathyn scuipă înspre el şi se îndepărtă.

Directoarea înaintă până în mijlocul încăperii. Se opri lângă Jerrol, se aplecă şi puse o mână pe gâtul lui sfâşiat. Răsuflarea lui gâfâită, sacadată, se linişti sub atingerea ei şi, când femeia se ridică, rana deja dispăruse. Lina se încruntă şi, încă şezând pe podea, porni spre Tria. Directoarea îi măsură din ochi pe ceilalţi rebeli.

– Îi veţi aduce înapoi imediat pe Wilce Riverman şi Gray Becq, le ceru ea.

Davy se tot fâţâia de pe un picior pe altul. Fenton se trase înapoi câţiva paşi, ca pentru a se distanţa de colegii lui. Reece îşi şterse sudoarea de pe frunte. Toţi trei

priviră agitați spre Oryon și Kress. Britnor schiță în aer un semn de autoprotecție.

Kress o privi pe sora lui, roșu la față de furie, cu pumnii încleștați, fără a se uita măcar o clipă la doamna Vedreaux, parcă inconștient de prezența ei.

Spre deosebire de colegii lui, Oryon susținu neclintit privirea directoarei. Se apropie de ea pășind în fața celorlalți, cu buzele schimonosite într-un rânjet sfidător.

– Tu ești mai puternică decât mine, spuse el. Adu-i tu înapoi!

Un tic nervos se zbătu pe unul dintre obrajii directoarei; femeia îi răspunse însă pe un ton ferm:

– După cum știi, am autoritatea și capacitatea de a vă anihila puterile. Dacă nu-i aduceți imediat înapoi pe domnii Riverman și Becq, veți fi, toți – sublinie ea fulgerându-i pe conspiratori cu o privire înghețată – privați de puterile voastre și trimiși acasă, dezonorați.

La această amenințare, Kress se întoarse spre Oryon cu o expresie îngrijorată în ochi. Mâinile lui Britnor începură să tremure vizibil. Cu o urmă de zâmbet pe figură, Oryon replică pe un ton potolit:

– Ah, dar în acest caz nu-i vom mai putea reduce pe Wilce și Gray, nu-i așa? Și va trebui să-i găsești singură.

– Și crezi că nu pot?

Doamna Vedreaux se punea la mintea lui! Tria scrâșni din dinți. *Haide*, spuse în sinea ei, *adu-i înapoi pe Wilce și Gray și pedepsește-i cum se cuvine pe crimilalii ăștia!* Dar directoarea se mulțumi să răspundă:

– Greșiți dacă vă închipuiți că istețimea asta o să vă salveze. Gândiți-vă bine la ce faceți.

– M-am gândit, replică Oryon cu o ridicare arogantă a bărbiei, care o făcu pe Tria să spumege. Eu n-am să fac ceea ce-mi ceri, și nici Kress.

Tria aproape că sughiță de surprindere auzind atâta îndrăzneală. Deci tipul era convins că nu avea niciun motiv să se teamă de directoare și, în vreme ce ea aștepta să audă replica acesteia, Oryon continuă:

– Ce s-a întâmplat aici, în seara asta, a fost opera noastră, a mea și a lui Kress. Ceilalți, după cum bine știi, nu au puterea necesară; ei doar ne-au ajutat în ceea ce au crezut a fi o simplă farsă.

Reece dădu din cap cu putere în semn că da. Jerrol își freca gâtul vindecat, fără a-și ridica ochii din podea, iar Davy părea dintr-odată bolnav. Directoarea se întoarse spre Kress:

– Domnule Klemmer, ești de acord să împarți responsabilitatea cu domnul Brew pentru ceea ce s-a întâmplat și să-i absolvi pe ceilalți de orice vină?

Kress ezită, privi spre Oryon, își drese glasul și răspunse:

– Da, sunt de acord.

– Atunci, așa să fie! Pe capul vostru să cadă consecințele acestei fapte. Vă mai cer o dată, adândurora: readuceți-i aici pe cei care au fost răpiți din cauza acțiunilor voastre nelegitime.

Oryon pufni:

– Resping ideea de nelegitim. Fiecare are dreptul să facă tot ce-l țin puterile, indiferent de bolboroselile magistrului San Marté despre etică.

Șoapte consternate și icnete șocate se ridicară din mulțime. Oryon ridică o mână, cerând să se facă tăcere.

– Acum îți voi da *eu* ordine, doamnă. Nu-i voi readuce eu... Nu-i vom readuce noi pe Wilce și Gray. Te provoc însă pe tine să-i readuci pe *domnul* Becq și pe *domnul* Riverman. Îți acord pentru asta răstimpul generos de un an. Dacă reușești înainte de scurgerea acestei perioade, eu și domnul Klemmer vom accepta pedeapsa

pe care ai hotărât-o. Dar că nu reușești, domnii Becq și Riverman vor pieri, iar noi vom reorganiza această școală conform propriilor noastre reguli și sub administrarea noastră. Iar *tu*, stimată directoare, vei fi privată de puterile tale!

Oryon făcu un pas înapoi și privi drept spre ea, cu brațele încrucișate la piept. Ușile sălii de bal se deschiseră și Veronica își făcu apariția. Tria remarcă reacția directoarei: răsufla în mod cert ușurată.

– Vom rezolva această problemă în particular. Toți elevii, cu excepția domnilor Brew și Klemmer și a domnișoarelor Mueller și Tesserell, se vor retrage în camerele lor. Regret că acest eveniment deosebit a fost compromis. Domnilor profesori, vă rog să-i conduceți pe membri orchestrei la autobuz și să aveți grijă ca toți elevii să ajungă în camere fără alte incidente și fără ca vreunul dintre ei să-și utilizeze puterile fără permisiune.

Profesorii se puseră în mișcare pentru a-i duce ordinele la îndeplinire. Aletheia nu se afla însă printre ei și Tria se întrebă dacă le urmase cumva pe Femeile Teribile. Poate că îi va recupera ea pe Wilce și Gray, deși nu părea să aibă forța necesară.

Elevii se mișcau încet; în mod clar, voiau să vadă deznodământul îndrăzneței provocări lansate de Oryon, iar cei cinci profesori reușiră cu greu, după îmboldeli și îndemnuri repetate, să-i scoată din sală. Cei cinci acoliți ai lui Oryon și Kress ieșiră odată cu ceilalți.

Rehanne se desprinse din șir și alergă spre directoare.

– Eu nu plec, spuse ea. Vreau să știu mai întâi ce veți face în privința lui Gray. Am venit la bal împreună cu el, așa că sunt și eu implicată.

Directoarea se încruntă și clătină din cap, dar Veronica se apropie și o prinse ușor de cot. După ce schimbară rapid o privire, directoarea se întoarse iar spre Rehanne:

– Foarte bine, dacă așa dorești.

Tria se întrebă ce mesaj schimbaseră cele două în secret.

– Mie nu-mi place asta, îi șopti Lina, aflată lângă ea.

Oryon continua s-o privească pe directoare cu un rânjet trufaș, în vreme ce Kress se încrunta la ea. Femeia se trase cu un pas înapoi. Privirea ei scrută fețele celor cinci elevi, zăbovi asupra Triei și apoi se opri pe chipul lui Oryon.

– Domnule Brew, etica profesională mă împiedică să refuz pur și simplu provocarea ta. Sunt obligată să-i răspund, deși nu e necesar s-o accept. În primul rând, trebuie să-ți ofer posibilitatea de a o retrage. Dacă n-o faci acum, nu vei mai avea dreptul să te răzgândești. Atunci când vei fi înfrânt, puterile îți vor fi anihilate și ți se va interzice accesul în această școală. De asemenea, vei fi răspunzător din punct de vedere legal pentru orice suferințe provocate domnilor Becq și Riverman, astfel că riști pedeapsa cu închisoarea. Înțelegi ce îți spun?

– Desigur că înțeleg! Dar tragi de timp.

– Deloc! Respect însă codul de conduită pe care tu l-ai încălcat. Ai afirmat, de față cu martori, că ești pe deplin conștient de consecințele acțiunii tale. Cum rămâne însă cu domnul Klemmer? Și tu ai înțeles asta? întrebă directoarea întorcându-se spre el.

Broboane de sudoare îi luceau pe frunte și Kress răspunse puțin cam prea tare:

– Da. Am înțeles perfect. Să mergem mai departe.

– Bine, deși problema nefericită cu care ne confruntăm nu este una peste care să trecem cu repeziciune.

După ce spuse aceste cuvinte, directoarea oftă și privi spre Veronica; îngrijitoarea înclină din cap, ca și când un alt semnal fusese schimbat între ele.

– Domnule Brew, nu-ți pot accepta provocarea. Deși ție nu-ți vine să crezi, eu am acces la puteri mult

mai mari decât ale tale. Orice competiție între noi ar fi cât se poate de nedreaptă.

Cu genunchii tremurându-i, de această dată de ușurare, Tria aștepta nerăbdătoare ca directoarea să-i readucă pe Wilce și Gray și să le aplice lui Oryon și Kress pedeapsa promisă. Dar... degeaba. După o clipă, femeia continuă:

– Însă nu refuz complet provocarea voastră, ci o transmit domnișoarelor Mueller și Tesserell. Și domnișoarei Zalos, adăugă ea, cu o mișcare din cap către Rehanne. Ele sunt de-o seamă cu voi și au motive puternice pentru a dori înfrângerea voastră. Acceptați provocarea? le întrebă pe cele trei fete.

– Și ce s-ar întâmpla dacă n-am accepta? ceru Tria să știe, indignată. Îi veți abandona pe Wilce și Gray?

Înainte însă ca directoarea să poată răspunde, Lina interveni:

– Acceptăm.

– Eu nu-i pot aduce înapoi pe prietenii voștri, explică doamna Vedreaux. Nu pot decât să-i pedepsesc pe vinovați. Dacă îi vreți înapoi, trebuie să-i readuceți voi înșivă.

Așa deci! Directoarea își recunoștea neputința. Cel puțin într-o anumită măsură, *era* într-adevăr o impostoare. Dacă ea nu accepta această încercare periculoasă și, posibil, nerodnică, Wilce și Gray erau pierduți. Lina acceptase nu din grijă pentru ei – Tria era sigură de acest lucru – ci din pură mândrie. Triei nu-i păsa deloc de mândria ei, însă nu-i putea abandona pe Wilce și Gray.

– Accept, spuse ea în cele din urmă, cu fermitate.

– Dar tu, miss Zalos?

Rehanne trase adânc aer în piept.

– Accept și eu.

13

Furtul

Fără a mai ține seama de minunata rochie de bal, Tria se rezemă de marginea biroului și se încruntă spre colega ei de cameră care, cocoțată pe marginea valizei, răpăia cu unghiile ei lungi pe închizătoarea de metal a acesteia.

– În seara asta nu putem face nimic, spuse Lina pe un ton calm. Puterea noastră e diminuată; suntem istovite și nu avem nimic cu care să putem lucra aici.

– Putem însă pune la punct un plan, insistă Tria, refuzând – în ciuda oboselii – să admită că Lina avea dreptate.

– Ce fel de plan crezi că putem concepe acum, când suntem amândouă prea obosite pentru a mai gândi rațional?

– Eu una n-aș putea să dorm. Tu ai putea?

– Firește! Este singurul lucru logic pe care-l putem face. Suntem obligate să rămânem în cameră; Rehanne nu poate veni la noi, dar ar trebui să ia și ea parte la orice plan pe care l-am face. Avem la dispoziție un an întreg; ne putem permite un somn bun de o noapte înainte de a porni la atac.

– E o căutare, nu un atac, ripostă Tria. Și nu suport să mă gândesc că Wilce și Gray sunt în ghearele acelor creaturi teribile, fie chiar și pentru o noapte. Sigur că ție nu-ți pasă; Wilce nu înseamnă nimic pentru tine.

Lina se ridică de pe valiză.

– Tocmai de asta pot gândi mai limpede decât tine, spuse ea descheindu-și rochia elegantă, scuturându-și-o de pe umeri și pășind afară din ea ca dintr-o băltoacă de pe podea. Ești nebună dacă-ți închipui că salvarea lor e atât de ușoară încât o s-o putem face într-o noapte.

În lenjeria de corp, trecu pe lângă Tria, se așeză la măsuța de toaletă și începu să-și perie părul negru și des. Tria se întoarse și se încruntă la imaginea ei reflectată în oglindă.

– Trebuie să încerc. Trebuie să fac *ceva!*

– Tria, gândește-te! insistă Lina trecându-și peria cu forță prin păr. Oryon e un tip deștept și foarte, foarte talentat. Trebuie să fi fost extrem de sigur pe sine dacă a făcut ceea ce a făcut – s-o provoace pe directoare și să ne dea un an întreg pentru a-i găsi pe Wilce și pe Gray. E convins, probabil, că planul lui e perfect. Eu sunt sigură că se înșeală. E mult prea încrezător în sine și, indiferent care o fi ritualul secret pe care l-a utilizat, nu mă îndoiesc că noi îl vom putea descoperi. Dar nu cred că va fi simplu și nici că trebuie să trecem la treabă imediat. Lăsă peria din mână și se întoarse spre Tria, adăugând: Cred că va dura săptămâni, poate chiar luni. Și după atât timp petrecut pe Tărâmul Teribil, dacă vor mai fi în viață, mă tem că Wilce și Gray se vor fi transformat în ceva ce s-ar putea să nu mai vrei înapoi.

Tria își scutură un fior, simțind cum o podidesc lacrimile.

– Nu pot lăsa să se întâmple una ca asta! De aia nu vreau să aștept. Știi – adăugă ea ridicându-se și venind în spatele Linei – nici Wilce și nici Gray nu au vreun talent

care să-i ajute să lupte împotriva acelor creaturi. La ce îi folosește acum lui Wilce darul de a citi adevărul sau cel de a aduce pacea? Iar Gray...! El își folosește puterile doar pentru a crea opere de artă efemere. Poate că de asta i-au și ales Femeile Teribile; știau că ei doi nu pot riposta. Lina, noi suntem singura lor speranță!

– Ei bine, dă-mi voie să-ți spun eu un lucru, dacă tu nu ți-ai dat seama de el până acum. Kress este veriga slabă din planul lui Oryon, așa cum a subliniat Kathyn atât de dramatic. Eu am de gând să-mi axez eforturile asupra lui, să aflu ce anume știe, să-l determin să treacă de partea noastră. Ridicându-se de pe scaun, Lina se întinse și adăugă: Ți-am spus deci care e planul meu. Altceva nu mai scoți de la mine în seara asta.

Tăcută și înnegurată, Tria o privi cum se pregătește de culcare. Lina stinse lampa din plafon și veioza de lângă patul ei, astfel că rămase aprinsă numai cea de pe noptiera Triei. Apoi se ghemui în pat, sub pătură, și se întoarse pe o parte, cu spatele spre Tria. Câteva minute mai târziu, răsuflarea ei egală și adâncă lăsa de înțeles că a adormit deja.

Cu gesturi lente, Tria își scoase rochia albastră de șifon. Dezgustată, o atârnă în șifonierul Linei, își puse cămașa de noapte, se așeză în pat, peste pătură, și încercă să cugete. Gândurile îi zburau ca un stol de vrăbii speriate, adunându-se, risipindu-se, aruncându-se asupra unei idei, pentru ca în clipa următoare să se repeadă spre alta.

Brusc, un cuvânt îi apăru în minte și gândurile rătăcitoare se adunară în jurul lui.

– *Breyadon,* exclamă cu glas tare, ceea ce-i atrase un mormăit somnoros din partea Linei.

Cartea magului, își spuse. *Versurile acelea. Trebuie să mi le reamintesc. Dacă am să pot ajunge din nou la palatul de cristal, înțeleptul îmi va arăta ce să fac.*

Se ridică în capul oaselor și încercă să-și aducă aminte de cuvintele pe care le repetase în clasă, după cele ale doamnei Dova, rostindu-le în șoaptă, pentru a nu o trezi pe Lina. *Bororave Anthrillosor.* Da, primul vers și-l amintea clar. *Laysa Grilden Madramor.* Își spuse că acesta era al doilea vers, dar nu era sigură. *Vernee...* Din cel de-al treilea nu-și mai amintea decât atât. Încercă mai multe combinații de silabe, dar nici una nu părea corectă. Și oare avea vreo importanță? Nu cumva doar ultimul vers, cel pe care-l încurcase în clasă, constituia cheia?

Îl repetă și pe acesta: *Reven Misi Ish Shathor.* Nu, nu așa suna. *Renev Simi Shath Isthor.* Nu, nici așa. *Vener Simi Ish Thator.* Greșit.

Încercă astfel toate combinațiile posibile. *Una dintre ele trebuie să fie cea corectă,* își spuse, dar nimic nu se întâmplă. Și fiecare eșec o aducea mai aproape de o criză de plâns.

În cele din urmă, tremurând înghețată, hohotind de frustrare și oboseală, își trase pătura peste ea și se ghemui în așternuturi, incapabilă să adoarmă. Un singur gând o consola. *Mâine o voi găsi pe doamna Dova, îi voi spune adevărul despre ceea ce s-a întâmplat atunci, în clasă, și o voi convinge să-mi arate cartea. Ea mă va ajuta; sunt sigură că o va face.*

Ziua de după Balul de Iarnă marca începutul celor trei săptămâni de vacanță. Mai mult de jumătate dintre elevii din anul întâi și doi plecaseră acasă și patru dintre ei anunțaseră că, din cauza dezastrului de la bal, nu se vor mai întoarce pentru semestrul al doilea. Cei din anul trei se comportau de parcă nimic deosebit nu se întâmplase. *Și de ce nu?* se întrebă Tria cu amărăciune. La urma urmei, ei își vor încheia studiile și vor absolvi înainte de a se scurge perioada de un an fixată de Oryon.

Câțiva elevi rămaseseră la școală pe timpul vacanței, printre ei fiind Tria, care nu avea bani de drum, și Taner, fiindcă locuia prea departe și ar fi trebuit să facă o călătorie foarte lungă. Lina și Rehanne își anulaseră planurile de a pleca acasă. Oryon și Kress rămaseseră și ei, iar Kathyn decise să facă la fel, spunând că îi era prea rușine pentru comportamentul lui Kress și nu voia să dea ochii cu părinții ei.

Unii dintre profesori își petreceau de asemenea vacanța departe de școală. Dimineață, când Tria intră în clădirea cadrelor didactice pentru a stabili o întrevedere cu doamna Dova, află că aceasta plecase deja. După vacanță, aveau să revină și magistrul Hawke și doamna Blake, cei despre care Tria credea că ar putea-o ajuta cel mai mult în eforturile ei. N-o găsi nici pe Aletheia și nimeni nu părea să știe dacă plecase acasă sau nici măcar nu revenise după ce dispăruse, în seara balului. Tria lăsă un mesaj prin care solicita o întrevedere cu ea, în cazul în care se va întoarce.

Neștiind ce altceva să facă, se duse la directoare. După o așteptare de numai câteva minute, i se permise să intre în biroul de la etajul al doilea. Doamna Vedreaux ședea la biroul ei aglomerat și, la fel ca înainte, piatra de la inel era cel mai vizibil element din ființa ei. Glasul îi răsună din penumbră:

– Sper, miss Tesserell, că nu ai venit pentru a-mi spune că nu mai accepți provocarea lansată de domnul Brew.

Luată prin surprindere de această bănuială nefondată, Tria neagă cu indignare.

Directoarea o întrerupse însă cu o mișcare hotărâtă a mâinii.

– Foarte bine. Loialitatea ta față de domnul Riverman este admirabilă; n-ar fi trebuit să-ți pun la îndoială

fermitatea. Dar e bine să știi că nu am cum să te ajut în căutarea în care ai pornit. Oricât de mult aș vrea să reușești, am convenit să nu intervin în nici un fel în competiția dintre cele două facțiuni.

Tria își înfipse unghiile în palme pentru a-și stăpâni furia. Directoarea vorbea de parcă aveau de-a face cu o banală întrecere sportivă.

– Am venit doar pentru o informație, replică ea, încercând să nu ridice glasul. Aș vrea să știu unde pot găsi un exemplar din *Breyadon*. Am fost în această dimineață să-i cer doamnei Dova permisiunea de a consulta exemplarul ei, dar plecase deja.

– Pot să întreb cum anume te va ajuta *Breyadon*? În nici un caz n-ai să-l poți citi.

Tonul rece al directoarei nu făcu decât să-i alimenteze furia; femeia asta ar trebui să-și dea seama că ea făcea tot ce-i stătea în puteri pentru a-i salva pe Wilce și Gray și că, dacă va da greș, Oryon și Kress și-ar putea duce la îndeplinire amenințarea de a distruge atât școala, cât și pe conducătoarea ei. Tria își spuse că nu se poate încrede într-o persoană cu o atitudine atât de arogantă și răspunse scurt:

– Am nevoie de el. Asta e tot ce trebuie să știți dacă tot nu puteți interveni în competiție.

– Ai dreptate, miss Tesserell. Îmi pare rău că trebuie să mă comport așa. Ți-ai asumat o sarcină dificilă și ai pornit pe o cale singuratică. Am trecut și eu odată printr-o astfel de misiune, așa că înțeleg bine. Dar nu-ți pot oferi nici un ajutor. Nu am acces la un exemplar din *Breyadon*. Cel al doamnei Dova este singurul pe care-l știu aici și e cel mai de preț bun al ei. Originalul este păstrat într-un seif sub Altarul Doamnei Kyla de la Hillcross, unde numai rectorul are acces. Va trebui deci să aștepți întoarcerea doamnei Dova.

– Dar va reveni abia peste trei săptămâni! obiectă Tria deznădăjduită. Și nu vreau decât să mă uit în carte; n-aș lua-o nicăieri! Nu-mi puteți permite să intru în apartamentul doamnei Dova? Trebuie să aveți o cheie de rezervă!

Directoarea se ridică și-i aruncă o privire încruntată.

– Nu am dreptul să-ți dau voie să intri în apartamentul altcuiva. Și n-ar trebui să-mi ceri un asemenea lucru, miss Tesserell. Puterile tale sunt aproximativ egale cu cele ale domnului Brew, dar confruntarea aceasta este mai degrabă o problemă de morală decât de putere. Speranța ta de victorie se bazează pe menținerea unui avantaj de ordin etic. Te rog să nu uiți niciodată acest lucru.

Tria nu era deloc convinsă că neapărat cei buni vor câștiga, dar nu contestă spusele directoarei, mulțumindu-se să întrebe:

– Cum puteți spune că avem puteri aproximativ egale, când eu sunt doar la nivelul întâi, iar el a trecut probabil de al doilea?

– Nivelurile nu sunt determinate exclusiv de putere. Tu ai atins nivelul doi, iar domnul Brew, în ciuda afirmațiilor sale arogante, nu a trecut încă de el.

Nivelul al doilea! Asta era ceva, într-adevăr. *Dar nu suficient*, își spuse ea părăsind biroul directoarei. *Nicidecum suficient!*

Tria încercă să găsească o poziție comodă pe podeaua rece și dură. Se rezemă cu spatele de cadrul de metal al patului și privi cu jind spre covorul Linei, rulat între cele două birouri; i-ar fi oferit ceva mai multă căldură și moliciune, dar confortul avea acum prea puțină importanță. Cu toate că ar putea deveni o prioritate, dacă vor trebui să stea astfel timp de câteva ore bune, așa cum bănuia ea. Nici una dintre ele nu mai făcuse vraja

aceasta înainte – de fapt, Tria nu încercase niciodată nici un fel de vrajă – dar Rehanne insistase că ştie ea cum se procedează.

Pe lângă picioarele lor întinse, podeaua era acoperită cu un strat gros de pământ scos în secret, în cursul după-amiezii, de sub stratul de zăpadă din grădină şi adus pe furiş în cameră cu găleţile, graţie puterilor combinate ale Linei şi Triei. Celelalte materiale necesare fuseseră mai uşor de obţinut. În bucătărie găsiseră lumânările şi bolul de porţelan. Pentru a avea apă de ploaie, topiseră ţurţurii formaţi pe trei ramuri de copac. Lina oferise un cercel cu rubin în locul pietrei preţioase necesare. Rehanne descoperise o provizie de tămâie în sala de reuniuni. Ramura de vâsc provenea de la decoraţiunile de vacanţă din salon. Tria se întrebase la un moment dat dacă materialele adunate din astfel de surse banale vor fi eficiente, însă Rehanne o asigurase că da.

– Vraja nu necesită ingrediente exotice. Elementul esenţial este răsuflarea noastră. Şi apa de ploaie. Nu vom avea probleme, veţi vedea.

Vraja fusese ideea lui Rehanne şi îi venise atunci când Tria le spusese că are nevoie de *Breyadon* şi le descrisese discuţia infructuoasă cu directoarea. Lina sugerase să se furişeze în clădirea rezervată cadrelor didactice şi să fure cartea, dar Tria îi amintise ce spusese doamna Vedreaux despre etică şi, când colega ei de cameră o luase în râs, Rehanne se declarase de acord cu Tria. Dar – adăugase Rehanne – exista o modalitate de a pătrunde în apartamentul doamnei Dova, de a găsi exemplarul din *Breyadon* şi a citi incantaţia. Pentru asta era necesară o „căutare spirituală", o vrajă care îi va permite uneia dintre ele să intre – în formă spirituală – în apartamentul profesoarei, să găsească volumul şi să citească versurile, revenind apoi în propriul ei trup.

Tria pusese la îndoială caracterul moral al unei astfel de încercări, dar dorința de a-i recupera pe cei doi și entuziasmul dovedit de Rehanne și Lina o convinseseră în cele din urmă să accepte, cu toate că nu avea încredere în vrăji.

Ușa era acum încuiată și camera păzită. Oglinda de pe dosul ușii fusese acoperită cu unul dintre fularele groase ale Triei, o pelerină neagră a Linei o ascundea pe cea de pe măsuța de toaletă și o pătură o învelea pe cea a șifonierului. Rehanne le explicase mai devreme cât era de important ca oglinzile să fie acoperite:

– Imaginea reflectată în oglindă a componentelor unei vrăji îi poate modifica rezultatul, dublându-i efectul sau, dimpotrivă, inversându-l.

Întinseseră pământul pe podea și îl neteziseră, îndepărtând cu răbdare toate pietricelele, bețișoarele și frunzele moarte. Apoi Rehanne desenase simbolurile mistice ale unor rune în stratul de pământ curat.

Pregătirile duraseră toată după-amiaza, întinzându-se și pe timpul orei de masă. În cele din urmă însă, totul era gata; venise momentul să înceapă.

Rehanne dădu foc tămâiei, care își împrăștie în aer mirosul dulceag, apoi aprinse lumânarea și o așeză în mijlocul cercului. În fața ei puse bolul de porțelan umplut cu apă de ploaie. Alături erau pregătite cercelul cu rubin și rămurica de vâsc. După ce stinse becul din plafon, singura sursă de lumină rămânând lumânarea, Rehanne începu incantația. Vocea ei urca și cobora într-un ritm hipnotic.

Hoos Husaroo Ushiu,
Hoos Husaroo Avial,
Koosh Illom Chucanel,
Chitálcat, Shroocané.

Inima Triei bubuia; mâinile îi transpiraseră și le șterse agitată pe rochia albă. Din puținul pe care îl știa despre vrăji, nu putea să nu se teamă că nervozitatea pe care o resimțea și dubiile cu privire la etică ar putea afecta vraja în mod negativ. Încercă să se liniștească și să-și golească mintea, lăsând sunetul incantației să-i înlocuiască orice gând, dar un cârcel în picior n-o lăsa în pace. Se fâțâi în loc, schimbându-și greutatea de pe o parte pe alta. Rehanne se întrerupse și-i aruncă o privire mustrătoare.

Știu, își spuse Tria. *Mă port ca o persoană care n-a meditat niciodată. Ar trebui să mă pot concentra, mai cu seamă când este vorba despre ceva atât de important.*

Dar exact asta era problema. Acum nu mai aveau de-a face cu un simplu exercițiu sau cu un experiment școlar. De data aceasta situația era reală și de ea depindeau foarte multe. Dacă vraja eșua, în primul rând ea va fi răspunzătoare, fiindcă ideea cu *Breyadon* îi aparținuse și fiindcă nu mai avusese răbdare să aștepte întoarcerea doamnei Dova. Își îndoi piciorul gol, întinzându-și degetele pentru a permite mușchilor să se relaxeze, și ascultă mai departe incantația.

Chitálcat, Chucoomakwic
U-lu Mucamob, Shroocané.

Cuvintele erau rostite într-una dintre limbile „ascunse" create de magii din vechime. Două sau trei dintre cele mai bine cunoscute erau predate elevilor de nivel superior de doamna Dova sau de magistrul Hawke, dar Tria nu credea că Rehanne urmase un astfel de curs; probabil că învățase limba de la bunica ei, și ea dotată. Tria era puțin invidioasă pe prietena ei fiindcă fusese mereu încurajată și ajutată de cineva din familie, în loc

să i se interzică să-şi folosească puterile, aşa cum i se întâmplase ei. Acum se străduia să se gândească numai la vraja pe care o făceau.

Rehanne îşi încheie incantaţia, luă cercelul şi făcu un semn din cap spre Tria şi Lina. Înmuie rubinul în apă şi apoi atinse cu el fruntea Triei, pe cea a Linei şi în final fruntea ei. După aceea trecu ramura de vâsc prin apă şi stropi cu ea runele desenate în pământ, începând din nou să intoneze:

Pezon Garal, Chitálcat.
Sa-kitok, Chucoomakwic,
Pes Al U-cu Mucamob
Pes Al Shpayalol Agab.

Când termină, ridică bolul şi-l ţinu câteva clipe deasupra lumânării aprinse, apoi îl puse la loc. La semnalul ei, Tria şi Lina se aplecară în faţă şi suflară toate trei, uşor, deasupra apei, până ce pe suprafaţa ei se formară mici vălurele. După aceea, în vreme ce ele rămaseră nemişcate, privind în bol, Rehanne îşi reluă incantaţia.

Brusc, Tria se simţi prinsă de ritm. Totul în jurul ei păru să dispară, lăsând-o suspendată în gol, învăluită într-o pâclă argintie şi susţinută de cuvintele incantaţiei ce o duceau cu ele ca pânza umflată de vânt a unei corăbii.

Hoos Kamé, Shroocané, Shibaltá.

Umbre se conturară în jur, dar ea plutea printre ele fără a le lăsa timp să capete forme distincte. Vag conştientă de prezenţa Linei şi a lui Rehanne alături de ea, pierdu complet contactul cu ele când trecu printr-o zonă extrem de rece. Deşi îndură frigul doar câteva secunde

înainte de a fi purtată dincolo de el, se pomeni tremurând, simțind că traversase bariera dintre viață și moarte.

Acum nu mai auzea vocea prietenei ei; era înconjurată de o liniște intensă, înspăimântătoare. Avea impresia că a ajuns dincolo de timp și spațiu, într-o stare de nonființă, în care nimic nu exista, dar totul era posibil. Tensiunea acestui uriaș potențial părea că o dilată, o extinde ca pe un fragil balon de săpun.

Balonul plesni. Zidurile, covorul, mobilierul, sunetele, mirosurile – totul reveni la viață în jurul ei. Se afla într-un salon mic și confortabil. Nicio lumină nu era aprinsă, și totuși putea vedea – la fel de limpede ca și când ar fi fost zi – un divan cu flori albastre și mov aflat lângă un perete, un birou scund din mahon în fața lui, balansoarul din lemn de trandafir lângă raftul cu cărți și lampadarul cu picior alături. Era o cameră plăcută, primitoare, mirosind a flori, a lac de mobilă și a cărți vechi. Acorduri stinse de vioară se auzeau dintr-un alt apartament.

Scoase o carte din raft și o deschise la pagina de titlu. Semnătura doamnei Dova îi spulberă orice dubiu că ajunsese la destinația dorită. Citi în treacăt titlurile celorlalte volume de pe raft, fără a pierde vremea; fără îndoială că doamna Dova păstra exemplarul ei din *Breyadon* într-un loc special, nu împreună cu celelalte cărți.

Curând se convinse că volumul căutat nu se afla în salon. Un hol scurt ducea spre un dormitor și un birou; în acesta din urmă probabil că va găsi cartea. Aici, alte rafturi se înșiruiau pe un perete. Datorită dispunerii ordonate a volumelor, Tria își dădu seama rapid că printre ele nu se afla nici unul de magie. Biroul cu capac-rulou părea a oferi mai multe șanse; era închis și încuiat, dar acest lucru nu constituia o piedică. Deși părea că și-a păstrat încă o formă fizică, pereții și celelalte obstacole nu-i opuneau Triei rezistență. Mâinile ei puteau pătrunde

prin capacul biroului și privirea îi străbătea lemnul pentru a cerceta obiectele dinăuntru. Pentru vederea ei normală, în interiorul biroului ar fi fost întuneric ca noaptea, dar ochii spirituali păreau a dispune de propria lor sursă de lumină. Descoperi rapid cum să parcurgă teancurile de cărți și hârtii ca să citească pagină cu pagină registrul de venituri și cheltuieli al doamnei Dova, jurnalul meticulos completat pe anul în curs și o serie de scrisori frumos legate cu o panglică galbenă. Rezistă însă tentației de a le citi și pe acestea. Nu avea de gând să-și bage nasul în viața personală a doameni Dova; nu pentru asta venise aici și nu intenționa să încalce intimitatea profesoarei mai mult decât era necesar pentru a găsi ceea ce căuta.

Volumul nu era în birou. Și nici în micul dulap plin cu lucrări ale elevilor. Deci greșise când crezuse că *Breyadon* se afla în această încăpere, așa că trecu în dormitor.

Cartea nu era sub pat, pe podea, ascunsă de cuvertura brodată de mână, nu era în noptieră și nici pe măsuța de toaletă. Deschise șifonierul ce mirosea proaspăt, a cedru și în care hainele erau așezate ordonat. Pe un raft de deasupra se aflau pălăriile, iar dedesubt se aliniau câteva perechi de pantofi.

Deodată se simți absorbită de o forță parcă magnetică. Încăperea începu să pălească în jurul ei. Era atrasă înapoi, în corp. Și încă nu găsise cartea!

– Nu! exclamă. Rezistând forței, sări pe pat, se ridică pe vârfuri și privi peste marginea ornamentală a șifonierului, la nici trei centimetri de tavan. Acolo, în acel ascunziș, zări cutia aceea plată, deja familiară. Forțându-se să rămână în cameră, privi în carte. Era mult mai groasă decât își amintea și părea aproape imposibil să identifice, în sutele de pagini acoperite cu un scris indescifrabil, versurile pe care le căuta. Din cauza disperării

resimțite, cartea, șifonierul și chiar pereții încăperii începură să se depărteze, din ce în ce mai puțin vizibili.

Însă Tria luptă împotriva forței care o trăgea înapoi, se concentră asupra cărții și îi rosti numele cu glas tare:

– *Breyadon.*

Volumul îi reveni în față și se aruncă asupra lui, parcurgând în viteză prima pagină, a doua, și mai departe, lăsându-și ochii spirituali să caute, filă cu filă, cuvintele dorite.

Brusc, se opri, concentrată asupra unui vers. *Bororave Anthrillosor.* Iar următorul era *Laysa Grilden Madramor.* Le găsise! Reciti cuvintele, pentru a fi sigură, și trecu la al treilea: *Vernee Shushar Okravor.*

– Aha!

Strigătul triumfător îi distruse concentrarea, Cuvintele se încețoșară și dispărură. Figura lui Oryon plutea în neantul de deasupra cărții.

– La ce comoară m-ai condus? Ce amabil din partea ta!

Din întunecime, două mâini își făcură apariția, înșfăcară cartea și o ridicară din cutia ei. Apoi totul – volumul, mâinile, chipul lui Oryon – totul dispăru, dar râsul lui batjocoritor stărui în jurul ei. Tria privea acum cutia goală.

Imaginea îi era încă ferm întipărită în minte când reveni în trupul ei, simțindu-i greutatea, conștientizând podeaua dură de sub ea și amorțeala picioarelor. Mirosul de ceară topită îi gâdila nările; flacăra lumânării arunca umbre prelungi pe fețele îngrozite ale colegelor ei.

– L-ați văzut? bâigui Tria.

Rehanne încuviință și Lina mârâi.

– Eram alături de tine, deși nu ne puteai vedea, îi explică Rehanne. Numai tu puteai căuta cartea, dar noi îți transmiteam din puterile noastre pentru a continua.

– Şi la ce bun?! N-am făcut decât să-l conduc pe Oryon la *Breyadon*. Ce va face acum cu cartea? Şi cum îi voi explica asta doamnei Dova? Am stricat lucrurile şi mai rău!

– Ai găsit incantaţia pe care o căutai, replică Lina. N-o poţi folosi?

– Am găsit-o, dar n-am mai avut timp să citesc şi ultimul rând. Iar dacă Oryon îl află şi îl utilizează... Trebuie să recuperăm cartea!

Lina se ridică în picioare şi se întinse.

– Cartea e problema ta. În ceea ce mă priveşte, eu am făcut tot ce-am putut, dar planul vostru a dat greş. Acum am de gând să pun în aplicare planul *meu*. Voi două puteţi face orice vreţi, dar eu pornesc pe urmele lui Kress.

14

Un mesaj de la Wilce

Fiecare zi care trecea fără un cât de mic progres părea o veșnicie. Tria fierbea văzându-l pe Oryon împăunându-se de parcă el era stăpânul școlii. Kress nu se mai deda la fapte rele, dar bântuia pe coridoare ordonându-le celorlalți elevi să nu-i mai stea în cale sau cerându-le diverse favoruri. Tria nu vedea nimic din progresele pe care Lina afirma că le face în campania ei de a-l atrage pe Kress de partea lor. De fapt, nu-i vedea niciodată împreună, deși ea insista că se întâlnesc destul de des.

Tria și Rehanne își petreceau zilele în general în bibliotecă, analizând vrăji și ritualuri și citind tot ce le cădea în mână despre magii din vechime. Orele pierdute însă în consultarea volumelor îngălbenite de vreme și pistele sinuoase pe care acestea le sugerau nu duceau însă decât la oboseală și la accese de nervi.

Zilele acelea de cercetări nerodnice păreau a nu se mai sfârși, dar cele trei săptămâni de vacanță se scurgeau prea repede. Iminenta reîntoarcere a doamnei Dova o aruncase pe Tria într-o vâltoare a ezitărilor și nehotărârii. Nu făcuseră nici măcar un pas spre recuperarea volumului, așa că va trebui să-și mărturisească fapta. Dar

poate că profesoara nu va descoperi imediat dispariția cărții. Și, oricum, Oryon o furase, nu ea; nu avea de ce să-și asume responsabilitatea. Și totuși, ea fusese cea care îl condusese la *Breyadon* – deși nu putea înțelege cu nici un chip cum de reușise el să se infiltreze în vraja lor. Dacă n-ar spune nimic, ar izbuti oare doamna Dova să ia urma volumului? Și încotro ar duce-o aceasta – spre Tria sau spre Oryon?

– Trebuie să recuperăm cartea, îi spuse acum din nou lui Rehanne.

Dar nici ea și nici prietena ei nu aveau idee cum anume s-o facă. Nici una dintre vrăjile pentru găsirea obiectelor pierdute nu păreau a fi utile în situația lor. Cele pentru recuperarea obiectelor furate puneau accentul pe identificarea făptașului necunoscut, însă nici una nu spunea ce să faci când hoțul era cunoscut, dar nimeni nu avea habar unde se afla bunul furat. Probabil că Oryon n-ar ține cartea în camera lui, unde colegul lui ar putea să dea peste ea. Deși îl ajutase în seara balului, Jerrol declarase apoi limpede că nu mai e câtuși de puțin apropiat de Oryon. Cum cele trei săptămâni de vacanță se scurgeau cu repeziciune și nimic bun încă nu se întâmplase, Tria și Rehanne hotărâră că venise vremea să se asigure totuși că volumul nu era în camera lui Oryon.

La ora mesei, etajul băieților avea să fie pustiu. După ce verificară că toți elevii se aflau în sala de mese, cele două prietene intrară pe coridor și identificară camera lui Oryon. Intrarea se dovedi suspect de ușoară: ușa nu era nici încuiată, nici păzită. Tria și Rehanne începură o căutare meticuloasă, însă rapidă. În încăpere existau puține ascunzișuri. Nimic nu era încuiat și nu se zărea pe nicăieri vreun pachet misterios. În garderob se afla doar îmbrăcăminte, iar pe birou numai manuale și notițe. Un dulap din lemn de stejar găzduia doar pantofii

și hainele celor doi băieți, nimic altceva. Nici un accesoriu magic nu se vedea în cameră, cu excepția baghetei lui Oryon, așezată pe garderob – nimic suspect, nimic sinistru sau îndoielnic.

Tria luă bagheta și o rulă în palme, gânditoare. Oryon era singura persoană care folosea o baghetă, din câte cunoștea ea. O făcea oare doar de dragul efectului sau chiar îi intensifica puterile? Își aminti, cum în timpul primei lor confruntări, el își focalizase forța magică prin acel bețigaș. Când veniseră aici, nu avuseseră de gând să ia din cameră nimic altceva decât cartea – dacă ar fi fost suficient de norocoase s-o găsească. Acum însă, își spuse că, dacă i-ar putea slăbi puterile lui Oryon luându-i bagheta...

Ridică ochii spre Rehanne, vrând să-i ceară părerea, dar o umbră fugară îi atrase privirea spre oglinda agățată pe ușă. În ea însă, în locul propriului ei chip, zări figura lui Oryon. Ochii lui negri îi străpungeau pe ai ei, amenințători. Dădu imediat drumul baghetei din mână și, în clipa aceea, strigătul speriat al lui Rehanne îi dădu de știre că și ea văzuse fața în oglindă.

Imaginea dispăru. Sticla reflecta acum numai chipul ei speriat și rămase zgâindu-se până ce Rehanne trecu pe lângă ea, se repezi la ușă, o deschise, o înhăță de mână și o trase afară din cameră, lăsând bagheta în urmă, pe podea.

Coridorul era pustiu și nu întâlniră pe nimeni nici în drum spre etajul al treilea. Oricum, nu mai conta, își spuse Tria cu amărăciune; Oryon știa ce făcuseră.

– Dar cum reușește?! întrebă ea după ce îi povestiră Linei prin ce trecuseră.

Rehanne declarase deja că trucul cu oglinda o lăsase cu gura căscată. Lina însă clătină din cap.

– Nu asta-i întrebarea pe care trebuie să ne-o punem. Interesant e de unde își ia puterea de care are nevoie.

Așezată pe pat, cu picioarele într-o parte, Tria se holbă la colega ei, uimită că sesizase un lucru care ei n-art fi trebuit să-i scape. Își aminti din nou duelul dintre ea și Oryon. Fusese puternic, iar rezultatul se aflase mult timp pe muchie de cuțit, dar dacă ar fi avut și atunci forța de acum, ar fi învins-o cu ușurință. Înseamnă că de atunci și până în seara balului, descoperise o modalitate de a-și extinde puterile. De unde știuse ce să facă și cum dobândise surplusul de forță? Dacă ar descoperi sursa de care se folosea...

– Ai reușit să smulgi vreo informație de la Kress? Îl poți convinge să-ți spună de unde are Oryon atâta putere?

– La asta lucrez acum. Problema e că se teme de Oryon. Firește, nu recunoaște asta, dar e evident.

– Dar înainte de bal nu-i era frică de el, sublinie Rehanne.

– Asta înseamnă că știe care este sursa lui de putere, la care însă Oryon nu-l lasă și pe el să apeleze, exclamă Tria brusc entuziasmată. Și faptul probabil că îl macină. Ai dreptate, Lina. Trebuie să ne concentrăm asupra lui Kress.

– Eu v-am spus asta tot timpul.

– Dar nu ne-ai explicat și de ce.

– Fiindcă nu-mi dădusem încă seama. Era clar, în seara balului, că s-a lăsat condus de Oryon; dacă ar fi dispus de puteri egale, n-ar fi acceptat să fie pe planul al doilea.

Tria înclină capul. Văzuse și ea asta, dar nu sesizase toate implicațiile; grija pentru Wilce îi întunecase rațiunea.

– Kress are abilitatea de a extrage putere de la alții, continuă Lina. El nu recunoaște, dar mi-am dat seama de mult, fiindcă am și eu același talent. Iar Kathyn a spus-o clar în seara balului. Indiferent care e noua sursă de putere a lui Oryon, Kress ar trebui să aibă și el acces la ea. Dar nu are, asta e clar.

Împinsă de curiozitate, Tria întrebă:

– Dar cum funcționează... extragerea asta de putere?

Lina se mulțumi să deseneze un cerc cu degetul pe cuvertură, fără a răspunde, și Tria își dădu imediat seama că încălcase o regulă nescrisă. Extragerea de putere era un talent interzis, dacă făptașul nu avea permisiunea donatorului. Își aminti spusele magistrului San Marté pe această temă, dar își aduse aminte și cum Lina își folosise această capacitate în timpul luptei cu Oryon. Directoarea știuse acest lucru, dar îi dăduse aceeași pedeapsă ca și ei. Și ce spusese oare Kathyn în seara balului? Că directoarea o prevenise să nu-l mai lase pe fratele ei să extragă putere de la ea. Păi, dacă îl lăsase, însemna că Oryon avusese permisiunea ei și deci nu încălcase nici un regulament; directoarea însă știuse. Cu toate că făcea atâta paradă de respectarea fermă a regulilor, doamna Vedreaux lăsa cam multe lucruri nepedepsite.

Rehanne sparse tăcerea care se așternuse între ele:

– Are și Oryon talentul ăsta?

– Nu, sunt sigură că nu, răspunse Lina rapid, ușurată că i se oferise ocazia să evite răspunsul la întrebarea Triei. Cei care îl au îl pot recunoaște întotdeauna la altul.

– Hmmm! Mă întrebam... Rehanne se întrerupse, scărpinându-se în bărbie. Mă gândeam că... n-ar fi oare posibil ca Oryon să extragă putere de la Wilce și Gray, folosind-o pentru propriile lui scopuri?

Tria își îndreptă brusc spatele și izbi cu palma în podea.

– Pe cele șapte niveluri! Dacă face asta, o să-i ucidă!

Lina era gânditoare, continuând să frământe cuvertura între degete.

– Cred că e posibil, admise ea. Dacă are acces la ei, acolo unde or fi. Și totuși, asta n-ar explica tot, fiindcă trebuie să fi avut o sursă de putere și înainte – pentru a

le invoca și a le controla pe Femeile Teribile și pentru a-și dezvolta capacitatea de a extrage putere, în cazul în care asta face. Dar eu *știu* că nu are – sau cel puțin nu avea – acest talent.

– Să fi găsit cumva o incantație puternică prin care le-a invocat pe Femeile Teribile? întrebă Rehanne. S-ar putea oare ca ele să-l fi învățat să extragă putere? N-au și Seniorii Teribili capacitatea asta?

Tria tremură, scuturată de un fior, amintindu-și siluetele acelea voluptuoase cu capete de mort.

– Sunt total malefice. Orice ar fi învățat de la ele...

– Ele extrag puterea. Da, asta e! exclamă Lina plină de entuziasm. Ele pot extrage putere din Wilce și Gray, împărțind-o apoi cu Oryon. Iar Kress nu poate apela la puterea asta de mâna a doua. Se potrivește!

Tria sări în picioare.

– Trebuie să-i găsim pe Wilce și Gray înainte ca el să-i distrugă, spuse ea, făcând ture prin spațiul îngust dintre paturi.

Lina o privea cu ochii ei verzi îngustați ca pupilele unei pisici.

– Dacă am găsi incantația de invocare pe care a folosit-o Oryon, ai avea curaj s-o încerci?

Tria se opri brusc, surprinsă de întrebare.

– Să le invocăm pe Femeile Teribile? Și să riscăm să dăm frâu liber influenței lor malefice? Știi că e absolut interzis să faci așa ceva!

– Oryon a făcut-o.

Tria se așeză pe patul ei; cuvintele seci ale Linei îi răsunau încă în minte.

– Și uite ce s-a întâmplat din cauza asta, replică Rehanne cu indignare. N-o asculta, Tria!

S-a întâmplat exact ce a vrut Oryon să se întâmple. Dacă el le-a putut controla, de ce n-am putea și noi?

Voi aţi spus că trebuie să-i aducem imediat înapoi pe Wilce şi Gray. Ei bine, Femeile Teribile sunt cele care i-au luat. N-ar fi logic să le determinăm tot pe ele să ni-i redea?

– Dar nu ştim cum să procedăm, spuse Tria cu o voce inexpresivă, care îi ascundea frământarea interioară. La nici un curs nu învăţăm incantaţii de invocare a Seniorilor Teribili şi, dacă la bibliotecă există cărţi despre aşa ceva, în mod cert sunt încuiate undeva unde elevii nu au acees.

– Şi *Breyadon* era încuiat, dar l-am găsit.

– Şi l-am condus pe Oryon la el, punctă Rehanne. Nu mai putem folosi încă o dată vraja aceea. Şi oricum, nu ne-ar ajuta; nu funcţionează decât dacă ştim ce anume căutăm.

– În plus, doar bănuim ce s-a întâmplat, nu suntem sigure. Nu ştim cu certitudine că Oryon a descoperit o incantaţie de invocare a Femeilor Teribile şi că ele sunt sursa lui suplimentară de putere sau că... Tria abia mai reuşi să continue: ...că ele îi transferă lui puterea extrasă de la Wilce şi Gray.

– Dar pare logic, nu-i aşa? se aplecă Lina spre ele, cu ochii lucindu-i. Măcar avem un punct de pornire.

– *Tu* ai deja un punct de pornire, sublinie Rehanne enervată. Ar trebui să lucrezi asupra lui Kress.

Lina încuviinţă cu o mişcare scurtă a capului, ignorând tonul ostil al celeilalte.

– Kress trebuie să ştie ceva despre invocare. Nu uitaţi că Oryon a avut nevoie de ajutorul lui – şi de al celorlalţi, Davy, Jerrol şi aşa mai departe – pentru a ţine lucrurile sub control. Până când Femeile Teribile şi-au luat tălpăşiţa cu Wilce şi Gray. După aceea, dintr-odată, Oryon a putut acţiona pe cont propriu; n-a mai avut nevoie de ceilalţi.

Tria își amintea scena perfect. Lina avea dreptate. Atunci au sporit puterile lui și din acel moment au tot crescut. Acum nu l-ar mai putea opri decât dacă ar folosi aceeași metodă pe care o aplicase și el.

Rehanne se ridică brusc, împingând scaunul într-o parte.

– Eu nu mă amestec în invocarea Femeilor Teribile. Fac orice altceva ca să ajut, dar asta nu. Acum mă duc la mine în cameră. Tria, vorbim mâine dimineață.

Când Lina nu va fi de față, voise de fapt să spună. Cum Tria nu-i răspunse, ieși din încăpere.

– Deci? întrebă Lina când ecoul pașilor pe coridor se stinse. Ești dispusă să încerci?

– Nu știu, replică ea. Capul o durea, iar mâinile și picioarele îi erau grele și înghețate. Trebuie... trebuie să mă mai gândesc.

– Tu erai cea care se grăbea. Foarte bine, gândește-te. Vei vedea că e singura cale.

Dimineața, Tria ieși din cameră devreme, înainte ca Lina să se trezească. Nu avea chef să stea de vorbă cu ea; voia să mai amâne puțin decizia pe care trebuia s-o ia. Se duse la bibliotecă, verifică fișierul și se convinse că nu exista nici o carte cu incantații de invocare a Seniorilor Teribili, dar citi și cuprinsul mai multor volume cu vrăji. Nimic. Și totuși, astfel de farmece existau, fiind fără îndoială incluse în diverse lucrări de specialitate. Însemna că școala păstra în mod intenționat aceste cărți departe de accesul elevilor. Gândul o înfurie. Dacă ar putea citi o incantație de invocare, ca să vadă ce cuprinde, i-ar fi mai ușor să se hotărască. Iar simpla cunoaștere a modului în care se folosea o astfel de incantație nu putea face rău nimănui. Aceste informații ar trebui să facă parte din educația elevilor.

Da, va merge alături de Lina până ce va afla cum se procedează pentru invocare. Când va ști cum se face, se va hotărî dacă e cazul să încerce sau nu.

Luând această decizie, se duse s-o caute pe Rehanne și intrară împreună în sala de mese, pentru micul dejun. Câțiva dintre elevii care plecaseră în vacanță se întorseseră deja. Printre ei se afla și Nubba, iar Tria și Rehanne preferară să se așeze lângă ea, nu la masa Linei. Nubba le puse la curent cu aventurile ei din cele trei săptămâni care trecuseră, fără a omite aparițiile nedorite ale temutului Shalreg, și astfel nu le dădu ocazia să discute despre problema care le frământa. Tria era uluită de faptul că mereu curioasa Nubba nu le bombarda cu întrebări despre ce făcuseră ele în tot acest timp; doar nu uitase ce se întâmplase în ajunul vacanței!

Probabil că Rehanne își folosește talentul pentru a-i domoli curiozitatea. Dar a jurat că nu va face niciodată asta cu prietenele ei! își spuse Tria.

Însă nu mai avu timp s-o întrebe pe Rehanne dacă așa procedase. Tocmai când terminau de mâncat, Veronica se apropie de ele și-i întinse o hârtie împăturită. Tria o desfăcu și citi. Era un bilet de la Aletheia. Profesoara de studii interdimensionale se întorsese din vacanță, găsise notița prin care îi solicitase ea o întrevedere și-i scrisese că o așteaptă în salonul din clădirea profesorilor după micul dejun.

Tria le arătă biletul colegelor de la masă și-i spuse Nubbei că voia să-i ceară doamnei Aletheia permisiunea de a se înscrie la unul dintre cursurile ei. Și nu mințea; chiar avea de gând s-o roage acest lucru, deși altul era obiectivul ei principal. După ce se scuză, ieși repede din sala de mese, traversă curtea în fugă și năvăli în clădirea profesorilor.

Salonul era slab luminat și încărcat cu mobilier cu tapițerii în culori întunecate, neatrăgătoare. Așezată într-un fotoliu masiv, cu spătarul înalt, Aletheia semăna cu o păpușă din cârpe în mărime naturală, albă și cu părul din ață albă. Halatul de casă albastru, simplu, nu făcea decât să întărească această impresie. Fluturând moale o mână lividă, profesoara o invită să se așeze în scaunul alăturat.

Alarmată de aparenta slăbiciune și de paloarea femeii, Tria murmură o formulă de salut și spuse:

– Sper că ați avut o vacanță plăcută.

– N-am fost în vacanță, replică Aletheia cu un surâs vag. M-am dus pe Tărâmul Teribil, încercând să dau de creaturile malefice care și-au făcut apariția la Balul de Iarnă și i-au răpit pe cei doi elevi. Am plecat imediat pe urmele lor, dar Tărâmul Teribil este un loc întortocheat și periculos. Nu mi-am dat seama că am lipsit atât de mult. Când m-am întors, aseară, am găsit biletul tău și directoarea mi-a spus despre provocarea lansată de domnul Brew și despre faptul că tu ai acceptat-o. Cred că *aceasta* este problema pe care voiai s-o discuți cu mine, așa-i?

Tria se aplecă în scaun, nerăbdătoare.

– I-ați găsit?

Aletheia clătină din cap, apoi îl lăsă moale pe spate, de parcă efortul ar fi extenuat-o.

– Cei malefici sunt puternici și vicleni și m-au evitat cu ușurință. M-am rătăcit și a trebuit să mă declar învinsă.

Se întrerupse pentru o clipă și închise ochii, ca și cum și-ar fi adunat forțele pentru a continua. Tria aștepta, chinuită de nerăbdare. În cele din urmă, femeia vorbi din nou:

– Dar am găsit asta.

Duse mâna la buzunatul halatului și scose un pachețel învelit în hârtie albă și legat cu o panglică aurie. Pe eticheta lui era scris numele Triei.

Darul ei de întâlnire! Wilce fusese răpit înainte de a avea ocazia să i-l dea, iar ea uitase de el complet. Cu mâini tremurânde, rupse hârtia și deschise cutiuța îmbrăcată în catifea. Pe suportul de satin alb era prins un lănțișor de aur cu un glob de cristal strălucitor, cam de mărimea unei nuci. Cu un strigăt de surpriză, scoase lănțișorul din cutie și luă cristalul în palmă. Ochii i se umplură de lacrimi când se gândi cum îi fusese răpită bucuria de a deschide darul de față cu Wilce și de a-i vedea fericirea stârnită de plăcerea ei.

Brusc, cu un fior, îi trecu prin minte că poate el „pierduse" intenționat pachetul, ca Aletheia să-l găsească și să i-l aducă ei, poate ca un indiciu pentru a o ajuta să-l găsească.

– Cred că ați fost aproape de el, îi spuse profesoarei.

– Dar nu suficient de aproape, replică aceasta cu tristețe. Am trecut de multe ori prin locurile în care au fost și ei, dar nu i-am putut ajunge din urmă.

Mâhnirea din vocea femeii iscă un val de durere în inima Triei. Lacrimile începură să-i curgă pe obraji, picurându-i pe mâini și pe mica bijuterie. Cristalul se încălzi și deveni roșu. Tria îl ridică mai aproape de ochi, studiindu-l atentă. În interiorul lui, cu alb pe fondul stacojiu, un mic pergament se desfășură și câteva cuvinte scrise cu litere negre, minuscule, deveniră vizibile: *Tria, nu încerca să mă găsești. E prea târziu. Asta nu va duce decât la distrugere.*

Cuvintele pieiră; cristalul se decoloră la loc și se răcori. Tria își șterse lacrimile de pe obraji și privi spre Aletheia. Profesoara leșinase.

15

Viziune şi decizie

Tria se duse la prima oră din noul semestru abia venindu-i să creadă că programul obişnuit al şcolii se relua ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Singura concesie făcută misiunii ei era faptul că i se permisese să se înscrie la unul dintre cursurile susţinute de Aletheia, curs la care luau parte în general numai elevii din anii doi şi trei. Orele nu aveau să înceapă însă în prima săptămână de şcoală, din cauza sănătăţii precare a profesoarei.

Totdeauna, amânări peste amânări! Lumea întreagă parcă se coalizase împotriva ei, ridicându-i obstacole în cale. Ar fi trebuit să facă lucruri mai importante decât să intre cu braţele pline de cărţi la cursul de etică, pentru a suporta o altă lecţie exasperantă a magistrului San Marté.

– Bună ziua, elevi, îi salută profesorul cu o plecăciune. Cam puţini în clasă! Hmmm! Da, numărul înscrişilor a cam scăzut, într-adevăr, adăugă el răsucindu-şi vârfurile mustăţii. Faptul că suntem mai puţini ne va permite să ne comportăm ceva mai lejer şi ne va oferi, sunt convins, posibilitatea unor dezbateri stimulative.

Spre dezamăgirea ei, în clasă mai erau doar alți trei elevi. Înseamnă că îi va veni mult prea des rândul să atragă asupra ei întreaga atenție a magistrului. Nu-i plăcea că fusese din nou înscrisă la un curs de etică. Oryon și Kress ar fi trebuit mai degrabă să urmeze astfel de cursuri. Dintre cei cinci băieți care îi ajutaseră în seara balului, numai Jerrol și Davy erau acum colegi cu ea la etică. Îi auzise pe Britnor și Fenton plângându-se că iar „le căzuse pe cap" un curs de-al Moșului Tumbă; Reece se retrăsese de la școală.

Norietta, o elevă din anul al doilea pe care Tria abia dacă o cunoștea, era cel de-al patrulea membru al clasei de etică și avusese ghinionul să fie aleasă ca țintă a magistrului San Marté. Acesta n-o scăpa din priviri și i se adresa numai ei în vreme ce se plimba de-a lungul sălii de curs, subliniindu-și cuvintele cu gesturi afectate și întrerupându-se din când în când pentru a-și așeza mai bine peruca plimbăreață sau pentru a-și strânge nodul eșarfei de la gât.

Simpatia pe care Tria o resimțea pentru biata Norietta era însă diminuată de ceea ce o frământa pe ea. Degetele îi zăboveau pe globul de cristal agățat pe lănțișorul de aur de la gât și mesajul trimis de Wilce îi reveni în minte; cuvintele lui nu îi afectaseră hotărârea de a-și continua cercetările, ci doar îi sporiseră nerăbdarea.

Deși Lina pretindea că înregistrează succese în tentativa ei cu Kress, Tria nu era sigură dacă s-o creadă sau nu; mai bine să nu se bazeze pe ea.

Între timp, descoperise unde erau păstrate cărțile cu incantații de invocare a Seniorilor Teribili. Cu o seară înainte, o acuzase pe eleva de serviciu din anul trei care era în sala bibliotecii că îl lăsase pe Oryon să citească materiale interzise. Cu ochii mari, fata pe nume Rozelle o întrebase ce vrea să spună.

– Nu tu ai fost cea care, întrebase Tria cu inocenţă în glas, i-a permis să răsfoiască lucrarea despre incantaţiile de invocare?

Oripilată, Rozelle negase cu fermitate.

– Îmi pare rău, adăugase Tria. Probabil că a fost cealaltă persoană care lucrează la bibliotecă.

– Nan? Imposibil! Fata clătinase din cap cu atâta hotărâre, încât părul ei lung şi drept i se învârtejase pe obraji. Nici măcar nu avem asemenea cărţi în bibliotecă; sunt păstrate sub cheie şi pază, în biroul directoarei.

Aflase informaţia de care avea nevoie – prin şiretenie, ce-i drept – dar aceasta nu-i era de nici un folos. Nu-i putea cere cartea directoarei, fiindcă nu i-ar da-o. Şi în nici un caz n-ar încerca s-o fure.

Dar de unde găsise Oryon incantaţia? Fără îndoială, dintr-o altă sursă. Probabil că acum avea suficientă putere pentru a anihila paza şi a intra pe furiş în biroul directoarei, dar acest surplus de putere îi parvenise ca urmare a invocării Femeilor Teribile; înainte nu-l avusese.

Când se încheie ora, Tria îşi dădu seama că nu ascultase nici măcar un cuvânt şi habar nu avea care era tema pentru data viitoare. Nevoind să-l roage pe magistrul San Marté să repete, o luă la fugă după Norietta. Dar fata ieşi din clasă înainte de a apuca ea să o prindă, jenată probabil de atenţia cu care n-o slăbise profesorul. Oricum, îşi spuse Tria renunţând să se mai ţină după ea, tema nu era prea importantă; nici nu ştia de ce se mai obosea să vină la lecţii. Acum ar trebui să se întoarcă în camera ei şi să se gândească la o modalitate de a găsi cartea cu incantaţii.

Îmi spun asta fiindcă ora următoare trebuie să dau ochii cu doamna Dova, se gândi ea. *De cursul de tehnici de divinaţie chiar am nevoie.*

Nu făcuse nimic în privinţa exemplarului furat din *Breyadon*, sperând că profesoara nu-i observase încă

dispariția. Nu putea scăpa de presimțirea că doamna Dova voia să aducă volumul la oră, deși își spunea că e o presimțire irațională, dat fiind că textul netradus al magului nu avea relevanță pentru subiectul respectiv.

Când Oryon intră în clasă, Tria regretă că nu-și urmase hotărârea de a chiuli. Ce greșeală în orar îi adusese pe amândoi în aceeași sală de curs? Îl văzu așezându-se într-o bancă și deschizându-și caietul, apoi întorcându-se și făcându-i un semn arogant cu ochiul. Obrajii i se înroșiră. Dacă el n-ar fi stat între ea și ușă, s-ar fi ridicat și ar fi plecat; încă se mai gândea s-o facă.

Prea târziu însă. Doamna Dova intră în clasă și se apropie de catedră, dădu bună ziua și își începu lecția. Tria îi evită privirile; asculta doar să vadă dacă va pomeni ceva despre *Breyadon*, dacă îi remarcase deja lipsa. Nu lua notițe, mâzgălind cu creionul pe hârtie fără a se gândi la ceea ce făcea.

Aruncă spre Oryon priviri furișe și-l văzu scriind conștiincios în caiet, deși zâmbetul batjocoritor care-i juca în colțul gurii îi contrazicea seriozitatea aparentă. Atingea deseori globul de cristal cu degetele. Răceala lui plăcută îi domoli furia ce amenința să izbucnească văzând cum Oryon se oferise să răspundă, ca un elev-model, la întrebările profesoarei despre metodele de divinație utilizate în prezent, iar doamna Dova dădea ușor din cap în semn de aprobare.

Grație cristalului, izbuti să reziste și la ora ei și la cea care urmă, de simbolism al magiei, pe care o preda magistrul Hawke – un alt curs despre care era convinsă că nu avea cum s-o ajute în lupta ei cu Oryon. La acesta participa și Lina, care părea să găsească materia interesantă. Pentru Tria era doar o altă oră căreia trebuia să-i facă față, o altă lecție inutilă, suportată doar datorită cristalului.

În zilele următoare, globul îi menținu mereu în atenție situația grea a lui Wilce, împiedicând-o să reintre în rutina cursurilor și temelor, a orelor de masă și a pauzelor, a bârfelor mărunte, a proiectelor comune și a zilelor libere în care nu avea nimic de făcut.

În aceste momentele de inactivitate se simțea copleșită de vinovăție. Ar fi trebuit să facă totuși ceva, dar ce anume?! Într-o seară în care era singură în cameră, Lina fiind plecată cine știe unde, se așeză la birou, dădu cărțile la o parte, luă o coală de hârtie și o împărți în două coloane. În prima notă toate talentele pe care le cunoștea – ale altor elevi, ale profesorilor și cele despre care citise sau auzise vag. Șirul se întinse astfel până în josul paginii, continuând și pe verso.

În coloana a doua trecu propriile ei talente, apreciind valoarea pe care o avea fiecare pentru competiția cu Oryon. *Adun și modelez lumina.* Da, poate că e de un oarecare folos. *Fac florile să înflorească chiar și atunci când nu le e vremea.* Nici o valoare practică. *Chem peștii la suprafața apei.* Ezită o clipă și notă dedesubt *și chem animalele la mine(?).* Își aminti cum, odată, purceaua lor rupsese gardul și intrase pe proprietatea vecinilor. Tria o chemase mental și animalul venise fuga acasă. Poate că fusese doar o coincidență; nu putea fi sigură, fiindcă nu repetase niciodată experimentul.

Localizez metalele îngropate. Asta nu-i era de nici un folos. *Fac ca obiectele să plutească în aer.* Deja dovedise acest lucru. *Modific curgerea timpului.* Un talent pe care nu îndrăznea să-l utilizeze. *Schimb forma obiectelor.* Util, dar nu-i oferea nici un avantaj asupra lui Oryon. Și cu asta se încheia lista. Dezamăgitor de scurtă.

Și totuși, nu e deloc scurtă, își spuse ea. *Uite câți elevi au doar un singur talent!* Se gândi la bietul Gray și la arta lui efemeră, inutilă. În minte îi veni totodată Nubba,

în dreptul căreia scrisese prima dată *vede un Shalreg* și apoi, amintindu-și cum numai ea zărise dincolo de vraja de invizibilitate a lui Oryon și Kress, tăiase cuvintele și notase în loc *vedere specială.*

Invizibilitate! Să fi fost rezultatul unei vrăji sau doar un alt talent? Dacă era un talent, se putea dovedi unul prețios. Dacă Oryon îl avea și se folosea de el pentru a o spiona?

Oare ea avea un asemenea dar? Cum ar proceda cineva care ar vrea să devină invizibil? Închise ochii și se concentră pe micșorarea propriului ei corp. Dar nu, nu voia să-și reducă dimensiunile, așa cum făcuse cu valiza Linei. Își refăcu imaginea mentală, vizualizând camera fără prezența ei înăuntru. Se ridică și privi în oglindă. Reflexia îi întoarse o privire încruntată, bătându-și joc parcă de eșecul ei.

Se așeză din nou la birou și făcu un X în coloana întâi, acolo unde scrisese *invizibilitate.* Parcurse apoi celelalte elemente ale listei. *Tămăduire.* Nu putea să-și testeze acest talent, dar în mod cert ar ști dacă l-ar avea. Multe dintre celelalte talente, precum cel de transfer al gândurilor și de constrângere, al lui Rehanne, sau cel de citire a gândurilor, pe care-l avea colega ei de cameră, Elspeth, nu puteau fi testate fără ajutorul unui partener. La nevoie, o putea ruga pe Rehanne s-o ajute, dar mai întâi trebuia să facă tot ce se putea de una singură.

Câteva talente puteau fi marcate cu X fără a le mai testa. Știa că nu e empatică, așa cum era Coral, că nu citea viitorul, ca Irel, și nici adevărul, precum Wilce. Și în nici un caz nu avea darul de a aduce pacea și armonia. Dimpotrivă, totdeauna părea că se află în mijlocul vreunui conflict. Era și ăsta un dar, dar unul de care ar fi vrut să scape bucuroasă.

Și fără îndoială că putea nota un X în dreptul *călătoriei pe aripile vântului* – un talent pe care îl trecuse în listă mai mult dintr-un impuls; nimeni nu-l mai avea, dacă-l avusese vreodată cineva în realitate, nu doar în poveștile mamei ei.

Schimbarea vremii. Taner avea puterea de a întoarce furtunile din drum. În plus, auzise că unii puteau modifica vremea astfel încât să provoace orice schimbare dorită, dar ea nu cunoștea pe nimeni care să se priceapă la așa ceva.

Se apropie de fereastră, o deschise și privi afară. Stelele se jucau de v-ați ascunselea printre norii dantelați. Era o seară plăcută, vântul adia ușor și nu era nici un nor de ploaie. Ridică ochii spre cer și își spuse în gând: ploaie, furtună.

Era oare imaginația ei, sau norii chiar începuseră să se strângă unul în altul, mai negri și mai deși? Continuă să-i privească intens, cu inima bătându-i, repetând: ploaie, furtună.

Dar vântul răcoros nu avea pic de umezeală și, după o vreme, decise că norii se mișcau de fapt firesc, adunându-se și risipindu-se fără vreo intenție de a aduce ploaia. Oftând, închise fereastra, se întoarse la birou și mai notă un X.

Vrăjile. Probabil era adevărat că orice dotat putea învăța să facă vrăji, dar ea una nu credea asta. Rehanne avea acest talent, în mod cert, și poate că-l avea și Lina. Dar Tria își spuse că aversiunea pe care o resimțea ea față de vrăji nu însemna altceva decât că nu avea talentul respectiv, așa că notă un X, urmat de un semn de întrebare.

Schimbarea formei. Să îndrăznească oare să încerce? Dacă izbutea și apoi nu mai putea reveni la normal? Dar Linei nu i se întâmplase niciodată. Totuși, îi era teamă să încerce singură; prin urmare, lăsă locul nemarcat.

Următorul talent din listă, *schimbarea locului*, o nedumerea. Davy susținea că-l are, deși ea nu-l văzuse niciodată folosindu-l. Era abilitatea de a trece, într-o clipită, dintr-un loc în altul, situat la o distanță considerabilă. Așa cum îi explicase Davy, putea trece de la un capăt al orașului la altul sau al districtului, dar nu dintr-o cameră în alta sau de la o clădire la alta. Mânată de un impuls, Tria vizualiză camera lui Oryon și se imagină stând alături de garderob, acolo unde zăbovise studiindu-i bagheta. Se concentră, își simți puterea acumulându-se și crescând. Încăperea în care se afla păli în jurul ei. Auzi un icnet și-l văzu pe Oryon dându-și în spate scaunul de la birou și sărind în picioare. Își înhăță bagheta, expresia de pe chip trecându-i de la uimire la mânie. Dar Tria nu reuși să-și mențină poziția. Când Oryon se repezi la ea, îl văzu dispărând și în loc apăru propria ei cameră.

Năucă și tulburată, se prăbuși în scaun, luă creionul și, cu o mână tremurândă, adăugă în coloana a doua *schimbarea locului*. Înainte de a-și folosi a doua oară acest talent, va trebui să învețe să-l controleze. Spera doar că Oryon se înspăimântase tot atât de mult pe cât se speriase ea.

Ușa se deschise și în cameră intră Lina. În grabă, Tria își ascunse caietul în sertar; făcuse destule experimente pentru o seară.

Speranța pe care Tria și-o pusese în cursul de căi spre alte lumi se spulberă îndată ce ora începu. În afara ei, mai erau doar doi elevi în clasă: Irel și Petra. Fără a ține seama de situația ei specială, Aletheia își concentră întreaga atenție asupra sfioasei Irel, încurajând-o să vorbească, lăudându-i intervențiile și explorând întrebările pe care ea le adresa cu timiditate. În mod normal, Tria ar fi fost de acord cu un astfel de tratament, dar oricât

de stringente erau nevoile lui Irel, ale ei le depășeau în mod categoric. La un moment dat, își spuse că ea și Petra ar putea foarte bine să nici nu mai vină la ore, fiindcă Aletheia nu le acorda nici o atenție. În cele din urmă, începu să creadă că profesoara o ignora în mod deliberat, pentru a evita să se implice în căutările ei.

Oare nimeni nu avea de gând s-o ajute? Iarna era pe sfârșite, dar inima Triei înghețа tot mai rău, pradă frustrării, izolării, deznădejdii și neputinței. Învățătura n-o mai interesa, iar notele pe care le obținea erau, în cel mai bun caz, mediocre. Foștii prieteni o evitau și chiar discuțiile cu Rehanne se împuținaseră.

După cină, urcă în cameră plină de lehamite. Luase doar o înghițitură din carnea tare ca pingeaua și două cocoloașe de cartofi. Mâncarea își recăpătase aspectul, gustul și mirosul de la început, prea puțin apetisante; Tria nu mai reușea să vadă dincolo de vălul iluziei. Și de fapt, nici măcar nu încerca; nu merita să facă atât efort. Rehanne o certa fiindcă nu mănâncă. Slăbise, dar nu înfățișarea ei conta acum. Deschise ușa, înnegurată la gândul că iar va petrece o seară întreagă ignorând-o pe Lina și prefăcându-se că învață.

Dar Lina nu era în cameră. Foarte bine! Se așeză la birou, deschise cartea de etică și încercă să citească, dar cuvintele îi înotau în fața ochilor într-o amestecătură fără sens. Atinse cu degetele cristalul de la gât și se trezi că îl privește, în loc să citească textul din manual. În lumina lămpii, globul scânteia; focuri vii licăreau în adâncul lui.

Ceva prindea formă în el. Un alt mesaj de la Wilce? De data aceasta, nu un sul de pergament se contură în fața ochilor ei, ci o siluetă micuță, argintie. Recunoscu imediat rochia scandaloasă și formele voluptuoase: Femeia Teribilă care îl răpise pe Wilce.

Oare creatura o vedea pe ea? Rânjind, tigva de mort făcea semn către ceva din spatele ei, ceva ce se târa în patru labe, mișcându-se greoi, fiindcă membrele din spate erau mult mai lungi decât cele din față. Femeia Teribilă puse o mână pe spatele animalului. Petice de piele palidă, cu aspect bolnăvicios, se zăreau golașe în blana lui maronie. Creatura își înălță capul.

Tria scoase un țipăt. Animalul avea chipul lui Wilce. În ochii lui căprui nu se zărea nici un semn că ar recunoaște-o, ci numai durere. Un smoc îngălat de mustăți îi atârna ca un barbișon. Nările îi erau încrețite, reacționând parcă la un miros cumplit. Buzele i se subțiaseră, într-o grimasă care lăsa să i se vadă dinții încleștați. Un firișor de salivă i se scurgea pe bărbie.

– Wilce!

La strigătul ei sfâșietor, animalul ridică ochii. O auzise oare? Părea rușinat de cumplita lui transformare. *Dacă e el, înseamnă că mai are încă sentimente umane. Deci mai există speranță.*

Imaginea dispăru. Tria lăsă cristalul să-i cadă din nou pe piept și rămase încremenită, neștiind dacă tot ce văzuse fusese real sau nu. Ar fi putut fi doar un truc crud al lui Oryon sau al imaginației ei tulburate. Încă mai încerca să-și dea seama ce se întâmplase, când ușa se deschise și Lina dădu năvală în cameră.

– Am reușit! anunță ea, răsucindu-se pentru a închide ușa în urma ei și repezinduse apoi spre Tria. Știu de unde a luat Oryon incantația de invocare. În sfârșit, Kress a vorbit. Și... Dar ce s-a întâmplat?

– Nu contează, replică Tria încleștându-și mâna pe brațul ei. Spune mai departe!

– Îți spun, dar... Arăți de parcă ai fi bolnavă. Iar n-ai mâncat, sunt sigură!

Tria dădu din mână cu nerăbdare.

– Spune-mi, insistă ea.

– A găsit incantația într-o carte pe care a împrumutat-o de la magistrul Hawke semestrul trecut, la cursul de invocare și expulzare. Iar Hawke e speriat de moarte că va afla cineva și va da vina pe el pentru tot ce s-a întâmplat. Oryon i-a dat-o înapoi, dar Kress și-a amintit titlul. Și mi-a descris cartea: de dimensiuni mari, legată în piele, cu totul scris cu auriu. Se numește *Periculoasa artă a manevrării puterilor din umbră.*

Tria își frecă fruntea în încercarea de a alunga durerea de cap care o săgeta.

– Și cum o să ne ajute asta? Nu-i putem cere cartea magistrului Hawke. Va bănui pentru ce o vrem și nu va accepta niciodată.

– Lasă asta în seama mea, răspunse Lina cu un zâmbet misterios. Tot ce-ți pot spune e că nu voi folosi vraja lui Rehanne. Un singur lucru vreau să știu însă: când o voi obține, vei avea curaj s-o folosești?

Tria ezită, cu gândul la ceea ce văzuse în cristal, dar imediat se simți cuprinsă de o furie înghețată. De ce nu? Oryon îndrăznise. Și toți cei care ar trebui s-o ajute să-l înfrângă, stăteau acum deoparte. Înaltele principii morale pe care le afirmau nu se traduceau în nimic concret în folosul lui Wilce și Gray. Chiar și Rehanne părea să-și fi pierdut imboldul de a persevera. Doar Lina îi rămăsese alături – cu toate că Tria se îndoise adesea de ea, de motivele și metodele pe care aceasta le folosea.

– Da, replică brusc, cu hotărâre în glas. Mergem mai departe împreună. Fă rost de carte!

16

Invocarea

Tria se abţinu să-i ceară colegei ei de cameră informaţii despre progresele făcute în legătură cu cartea. Observă însă că Lina devenise mult mai activă la cursul de simbolism al magiei, susţinute de magistrul Hawke, răspunzând la întrebări şi rămânând adesea după ore pentru a discuta cu el vreun amănunt esenţial, pe care ceilalţi elevi îl ignoraseră cu desăvârşire. O dată sau de două ori o văzu însoţindu-l pe profesor spre clădirea cadrelor didactice.

Într-o seară, târziu, Lina intră în cameră şi, scoţând de sub jachetă un volum gros, legat în piele, anunţă:

– Îl am!

Cartea avea peste o sută de ani vechime şi nu era doar o copie, ca exemplarul furat din *Breyadon*.

– Ţi-a împrumutat *el* chestia asta? întrebă Tria, trecându-şi degetul cu atenţie pe cotor.

– Firește că nu! Dar mi-a permis să mă folosesc de biblioteca lui. L-am întrebat de sursele de informare pentru o lucrare pe care vreau s-o scriu, despre utilizarea diferită a simbolismului apei în ritualurile magilor bărbaţi şi femei. E un subiect despre care am fost sigură

că-i va atrage interesul. I-am spus că am studiat deja tot materialul din biblioteca școlii. Cărțile lui nu sunt aranjate într-o ordine anume, așa că a fost nevoit să se ducă la raft pentru a căuta ceea ce-mi trebuia mie, iar eu l-am urmat. Când am zărit cartea, am așteptat până ce l-am văzut îndreptându-se spre un alt raft, am înhățat-o și am ascuns-o sub haină.

Lina vorbea de parcă fusese o nimica toată.

– Și nu era păzită?

– Ba probabil că da, însă eu am o amuletă care anihilează orice pază.

Rostind aceste cuvinte, scoase din buzunar un inel din fire de aur răsucite, între care erau prinse cinci pietre prețioase, și-l azvârli pe pat. Comportarea ei firească i se părea Triei enervantă.

– De ce nu ne-ai spus că ai o chestie din asta? Am fi putut s-o folosim până acum.

Lina ridică inelul, îl ținu în palmă și îl privi mai stânjenită decât o văzuse Tria vreodată.

– Păi, nici n-am avut-o. I-am împrumutat-o lui Kress cu mult timp în urmă, ca să poată urca nestânjenit la etajul fetelor. Așa au intrat aici în seara duelului tău cu Oryon. Nu voiam să-ți spun asta, mai cu seamă că nu puteam s-o mai iau înapoi; Kress refuza să mi-o dea. Apoi, acum două zile, mi-a dat-o.

– Dar Oryon și Kress n-au urcat aici împreună în seara aceea, își aminti Tria.

– Fiindcă Oryon nu avea nevoie de amuletă. El are propria lui... modalitate de a scăpa de pază.

Lina voise de fapt să spună altceva, Tria era sigură de asta. Oare ce anume știa și ținea pentru ea însăși? se întrebă, privind-o încruntată.

Lina se bosumflă.

– Știu că, dacă ți-aș fi spus despre amuletă, m-ai fi învinovățit și mai mult pentru tot ce s-a întâmplat. Aveam de gând să-ți povestesc îndată ce-o luam înapoi.

– Și ai luat-o înapoi acum două zile.

– Dar atunci n-aveam nevoie de ea. Iar acum ai aflat despre existența ei. Ce zici, ne uităm în cartea asta cu incantații, sau nu?

Tria aruncă volumului o privire dezgustată. Regreta din tot sufletul că acceptase să facă invocarea și, dacă voia să-și încalce promisiunea, această nouă dovadă că Lina nu era o persoană de încredere constituia o scuză foarte bună. Dar dacă dădea acum înapoi, colega ei o putea acuza pe drept cuvânt că iar nu face nimic pentru a-i salva pe Wilce și Gray. Și oricât de neelegante erau metodele ei, Lina reușise mai multe decât ea și Rehanne. Mai mult decât atât, ținând seama de situația cutremurătoare a lui Wilce, nu era cazul să se certe acum cu aliata ei.

– Hai să vedem cartea, răspunse.

Așezându-se pe patul Triei, Lina deschise volumul sprijinindu-l pe genunchii lor, și amândouă începură să-i studieze paginile fine ca o pânză. Pentru Tria, hârtia semăna mai degrabă cu pielea unui lepros, mirosind a praf și a mizerie. Nasul i se încreți, a dezgust. Își trase mâna într-o parte, lăsând-o pe Lina să dea paginile.

Era scrisă în limba obișnuită, dar tipărită într-un stil arhaic și literele se decoloraseră, fiind greu de citit. Tria se simțea murdărită de contactul cu această carte; ar fi vrut să-și spele mâinile și hainele, să se cufunde și să zacă în apă caldă. Dar se forță să citească vrăjile și incantațiile, scuturându-și când și când un fior și resimțind o greață ce amenința să-i aducă înapoi puținii dumicați pe care-i înghițise la masa de seară. Era gata să închidă cartea și s-o arunce cât mai departe, când degetul Linei se înfipse în mijlocul unei pagini.

– Asta e! O copiem, duc cartea înapoi mâine dimineaţă şi magistrul Hawke nici măcar nu va bănui.

Luă volumul, se duse cu el la birou şi luă un creion şi o foaie de hârtie.

Uşurată că scăpase de carte, Tria se întrebă dacă aerul malefic pe care-l resimţise fusese oare numai în imaginaţia ei; Lina părea să nu-l perceapă câtuşi de puţin. Încrederea ei o convinse în cele din urmă şi pe Tria să-şi lase îndoielile la o parte şi să meargă mai departe cu planul convenit.

Aveau nevoie de două sau trei zile pentru a strânge materialele pentru incantaţie. Nerăbdătoare să termine totul mai repede, Tria se plânse de această amânare, dar Lina îi reaminti veselă că sfârşitul de săptămână va fi mai potrivit decât o zi de şcoală, în care ar trebui să înveţe. La această nouă dovadă de sarcasm din partea ei, Tria ieşi din cameră.

Deşi nu-i plăcea să stea de vorbă cu Rehanne ascunzându-i planul conceput împreună cu Lina, se duse la prietena ei. Trebuia să-i spună ce văzuse în cristal. Se întâlniră după masă în camera ei, unde ştiau că vor putea fi singure, fiindcă Elspeth era de serviciu la bucătărie. Aşezate pe patul lui Rehanne, Tria îi povesti viziunea cu Wilce, trăgând inconştientă de un fir desprins din cuvertura brodată.

Palidă, Rehanne privea cristalul de parcă încerca şi ea să zărească ceva.

– Dar e numai o bijuterie! Cum de-ţi poate arăta ce se petrece într-un alt plan? Trebuie să fi fost mai degrabă vreo lucrătură de-a lui Oryon.

– E posibil, admise Tria. Sper că aşa a fost. Nu vreau să cred că tot ce am vzut a fost real.

Fără a-şi da seama, înfăşură firul pe degetul mic; apoi, prea târziu, observă gaura făcută în cuvertură.

– Îmi pare rău, spuse ea desfăcându-și firul de pe deget și strângându-și mâinile în poală. Îmi pare rău. Dar cred că a fost real. Dacă ar fi fost un truc, nu mi l-ar fi arătat Oryon și pe Gray?

– De ce? Doar știe că tu ții la Wilce!

– Dar și Gray îmi e prieten. Și în plus, Oryon știe că ți-aș spune și ție tot ce văd, iar tu ții la Gray. Cred că l-am văzut numai pe Wilce fiindcă el mi-a dăruit cristalul, care constituie acum un fel de legătură între noi doi.

– Și ai mai încercat să-l mai cauți în glob?

– Nu. N-am... n-am vrut să-l mai văd o dată așa.

Rehanne se încruntă, gânditoare.

– Dar ar trebui să mai încerci. Poate că ai reușit să comunici cu el. Să-i dai de știre că încercăm să-i ajutăm.

– Prea multe vești bune oricum nu-i pot da, replică Tria cu glas amar. Dar, bine, o să încerc din nou.

Luă cristalul în palmă și privi fix în adâncurile lui. Se străduí să uite unde se afla, să nu mai conștientizeze prezența lui Rehanne și să se gândească doar la Wilce, imaginându-și-l așa cum îl văzuse la bal, nu cum i se arătase în viziunea aceea.

Cristalul începu să se înroșească, devenind ca o păcătură de sânge în mâinile ei. Nici o formă nu se contură în el, dar Tria se simți cuprinsă de un sentiment de teroare combinat cu o tristețe insuportabilă. Dădu drumul cristalului și se prăbuși, tremurând și hohotind, în brațele prietenei sale. Rehanne plângea și ea. Când durerea lor se potoli suficient pentru a le lăsa să se desprindă una de cealaltă și să-și șteargă lacrimile de pe obraji, își dădură seama că orele de după-amiază începuseră deja.

– Ce-ai văzut? întrebă Rehanne cu voce tremurândă, gata să izbucnească din nou în plâns.

– Nimic. Dar am simţit... am simţit ceea ce cred că simte el. Rehanne, trebuie să-i eliberăm! Nu mai pot aştepta prea mult.

Prietena ei încuviinţă, iar Tria aproape că îi spuse ceea ce plănuise împreună cu Lina. Dar cuvintele i se opriră în gât când îşi aminti ce anume necesita incantaţia. Dar o va face, trebuia s-o facă. Însă nu-i putea mărturisi nici măcar lui Rehanne.

Nervozitatea ei creştea pe măsură ce ultima zi de şcoală a săptămânii se apropia de sfârşit. Iar magistrul San Marté alese exact acea zi pentru a-şi îndrepta întreaga atenţie asupra ei, aşa că se pomeni discutând în contradictoriu cu el, respingându-i ideea că oricând poate fi identificat cel mai corect răspuns, din punct de vedere etic, la o situaţie anume.

– Viaţa e plină de ambiguităţi, insistă ea cu gândul la incantaţia imorală pe care acceptase s-o încerce.

– O situaţie pare ambiguă doar fiindcă noi nu o putem percepe clar, repică profesorul, ridicându-se pe vârfuri. Ambiguităţile apar ca urmare a unei perspective limitate sau fiindcă nu privim o acţiune în contextul ei deplin.

– O perspectivă limitată este tot ce poate spera un muritor, contraatacă Tria. Cine, în afara zeilor, poate cunoaşte contextul deplin al unei acţiuni?

La această replică, magistrul se mulţumi să-şi dreagă glasul, îşi aranjă mai bine peruca şi trecu la următoarea idee a lecţiei. Şi când ora se încheie, iar clasa începu să se golească, aruncă asupra Triei o ultimă privire îngheţată şi ostilă.

Abia rezistă la cursul doamnei Dova, văzându-l pe Oryon şi încercând să-şi ascundă agitaţia. Pe chipul lui era întipărit acelaşi zâmbet afectat şi Tria nu se putu

stăpâni să nu se întrebe: *Știe oare ce-am pus la cale împreună cu Lina? Are puterea de a ne spiona și a auzi tot ce spunem? Și dacă da, ce anume va face?*

Nervoasă, intră la cursul de căi spre alte lumi fără a se fi pregătit pentru lecție și mirându-se cum va reuși să stea locului și să pară atentă timp de o oră interminabilă.

O salută pe Aletheia, dădu din cap spre Petra și își deschise caietul, deși știa bine că nu va lua notițe. Irel intră în clasă și se îndreptă spre locul ei de lângă perete. Când trecu pe lângă Tria, un spasm îi contorsionă chipul de iepuraș. Aletheia îi dădu bună ziua, dar Irel părea a nu fi auzit nimic. Tremurând violent, se prăbuși în scaun și își puse capul pe bancă.

Aletheia se apropie de ea, îi puse o mână liniștitoare pe umăr și se aplecă pentru a-i șopti ceva la ureche. Irel clătină din cap, îi dădu mâna la o parte și sări în picioare, după care se repezi la Tria și își îndesă un deget în fața ei.

– Nu, nu, nu! strigă cu un glas ascuțit.

Și adăugând un „Nu" final, se întoarse și o zbughi din sală. Aletheia porni după ea, se opri la ușă, se întoarse spre cele două eleve care mai rămăseseră în clasă și spuse:

– Cred că trebuie să renunțăm astăzi la oră.

Apoi o luă la fugă după Irel.

Prea uluită pentru a se clinti din loc, Tria rămase cu ochii ațintiți la ușă până ce Petra întrebă:

– Știi ce-a fost chestia asta?

– Păi... poate... Nu sunt sigură.

Petra continua s-o privească insistent. Incapabilă să-i suporte curiozitatea și îngrijorarea, Tria sări în picioare și, la fel ca Irel, ieși în grabă din clasă. Bulversată, urcă în cameră și se trânti pe pat. Probabil că Irel anticipase invocarea... și rezultatele acesteia. Și, fără îndoială, prevăzuse un dezastru. Poate că-i va spune

Aletheiei. Sau directoarei. În secret, Tria spera să le spună și astfel cineva să intervină pentru a o împiedica să facă vraja.

Nu avu puterea să se ridice din pat și să se ducă la ora magistrului Hawke. Lina se va întreba unde e, iar ea va fi pedepsită serios fiindcă lipsea a doua oară de la curs în răstimp de o săptămână, dar notele nu mai aveau acum nici o importanță.

Hotărî să-i povestească Linei despre Irel și s-o convingă să renunțe la invocarea plănuită. Dar Lina își făcu apariția veselă, răsucind în mâini un craniu de om.

– Uite-l, anunță ea triumfătoare. Ultimul element necesar, cu excepția porumbiței. Magistrul Hawke îl avea într-un dulap, în clasă. A deschis dulapul pentru a lua ceva și am văzut craniul acolo, pe raft, rânjind la mine. După oră am așteptat ca toți să iasă din clasă, am luat cheia și... privește! Tria, e clar că trebuie să facem asta. Uită-te și tu cât de ușor am găsit toate materialele!

Ea nu-i răspunse.

Lina găsise aproape tot ce le trebuia pentru incantație, dar Tria trebuia să facă rost de porumbiță. Înfofolită în jacheta de lână, cu mâinile îndesate în buzunare, mergea pe drumul ce ducea în partea opusă școlii. Era o zi rece și senină, în care soarele făcea să scânteieze peticele de zăpadă risipite ici și colo pe câmp. Din pământ răsăriseră pe alocuri tulpinițe verzi. Tria își dorea să tot meargă așa, cât mai departe de școală și de responsabilitatea care-i apăsa pe umeri.

O porumbiță ugui. Sunetul familiar, plăcut, îi îngheță inima. Se opri și privi câmpul din jur. Un cap maroniu se ițea când și când, ciugulind semințe de sub stratul de zăpadă. Privind-o, Tria speră că poate se înșelase cu privire la acest talent. Dar trebuia să încerce.

Răspunse și ea cu un uguit. Puterile ei se extinseră, învăluind pasărea, liniștind-o, chemând-o la ea. Cu un fâlfâit din aripi, porumbița se ridică în zbor, se apropie și ateriză încrezătoare pe mâna ei întinsă.

Ascunzând-o sub jachetă, se grăbi înapoi la școală. Urcă treptele până la etajul al doilea, aruncă o privire vinovată spre ușa închisă a biroului directorial, apoi se întoarse, pornind spre etajul al treilea.

Veronica stătea în capul scărilor. Ținând strâns porumbița prin stofa groasă a jachetei, îndemnând-o mental să nu scoată un sunet, Tria bălmăji un salut și încercă s-o ocolească pe îngrijitoarea bondoacă. Dar Veronica făcu un pas și îi blocă drumul.

– Scuză-mă, te rog, spuse Tria.

– Unele lucruri nu pot fi scuzate. Ai uitat treptele?

– Tocmai încercam să le urc, dar îmi stai în cale.

– Tu nu stai însă în calea mea. Și nu mă refer la treptele astea.

Cu acest comentariu enigmatic, Veronica se trase într-o parte și Tria trecu repede pe lângă ea. *Oare și-a pierdut mințile? Sau știe ce avem de gând să facem, eu cu Lina?* Tria simți cum o cuprinde groaza la gândul că îngrijitoarea ar putea ști ce ascundea sub jachetă.

Tria tremura. La fel ca Lina, era îmbrăcată cu un fel de halat fără mâneci din bumbac alb, iar aerul rece care pătrundea prin fereastra deschisă îi făcea pielea de găină pe brațele goale. Ca și la vraja anterioară, se așezaseră pe podeaua de lemn, după ce rulaseră covorul și-l înghesuiseră lângă ușă. De data aceasta însă nu mai împrăștiaseră pământ pe jos; stăteau în interiorul unei pentagrame desenate cu cretă. În centrul acesteia, pe oglinda luată de pe spatele ușii, puseseră craniul. Lumânarea aprinsă în tigva aceea era unica sursă de lumină din încăpere,

dublată de reflexia ei în oglindă. Prin găvanele goale ale ochilor, flarăra arunca licăriri funeste. Înfăşurată în aţă de un roşu aprins, porumbiţa zăcea în faţa craniului. Din când în când se mai zbătea, într-o timidă tentativă de a se elibera. Ochii ei plini de reproş erau ca nişte pumnale în inima Triei. Nu era bine ce făceau. N-ar fi trebuit să accepte, n-ar fi trebuit să se implice în aşa ceva.

Lina rostea descântul. Cuvintele lui nu erau în vreo limbă ocultă, deşi Tria şi-ar fi dorit să fie; ar fi preferat să nu înţeleagă nimic din formulele blestemate prin care erau invocate Puterile Întunericului.

Incantaţia deveni mai sonoră. Vocea Linei se ridică, apoi scăzu până la o şoaptă ademenitoare şi în cele din urmă tăcu. Tria încremenise, ca paralizată.

– Acum! o îndemnă Lina într-o şoaptă stridentă.

Tria îşi cufundă mâinile în bolul cu apă în care fuseseră amestecate ierburi amare. Amorţite de frig, degetele ei tremurătoare apucară mânerul pumnalului de argint, dar îl scăpă. Metalul zăngăni pe fundul vasului. Cu un pufnet de nerăbdare, Lina luă cuţitul şi, dintr-o singură mişcare, tăie gâtul porumbiţei. Ţinând de picioare leşul descăpăţânat, desfăşură aţa roşie, apoi dădu drumul corpului, care începu să sară de colo-colo, împroşcând în jur cu sânge. Lichidul cald ţâşni pe braţele îngheţate ale Triei, pe craniu, în flacăra care sfârâi, pe oglindă, în apa cu ierburi şi pe podea.

Străduindu-se să-şi alunge greaţa şi sfârşeala, Tria privea capul retezat, cu ciocul căscat şi ochii sticloşi. Dacă l-ar putea lipi la loc, să-i redea păsării viaţa furată! Dar asta nu stătea în puterile ei.

Flacăra lumânării se umflă. O femeie cu craniu de mort prinse contur în interiorul pentagramei, cu rochia la fel de roşie ca sângele porumbiţei.

– Am venit la chemarea ta, spuse ea.

– Unde este cel pe care l-ai răpit? întrebă Lina cu fermitate. Adu-l aici!

Capul de mort se înclină. Degetele cu unghii lungi pocniră. O creatură țâșni din întuneric și se ghemui la picioarele femeii. Avea părul lung și zdrențăros, pielea solzoasă și gheare în loc de unghii. Ochii de un albastru-deschis erau injectați și nu se puteau focaliza. Nasul îi picura, iar din gura cu colți ascuțiți îi curgeau bale.

– Gray! gemu Tria și se trase înapoi, îngrozită.

– Nu mișca! o atenționă Lina.

Prea târziu însă. În zvâcnirea ei, Tria șterse un fragment din pentagrama desenată cu cretă.

Femeia Teribilă se înălță în aer și zbură, prin spațiul acela liber, spre ușă. Creatura care fusese odată Gray țâșni după ea. Tria țipă și încercă s-o înșface, dar ghearele aninalului îi sfâșiară umărul. Din răni începu să i se scurgă sânge, care se amestecă cu cel al porumbiței.

Femeia Teribilă ezită doar o fracțiune de secundă în fața ușii încuiate și păzite. Ridică brațele, rosti un singur cuvânt și ușa se deschise. Femeia năvăli în hol. Tria zvâcni în picioare.

– Trebuie să-i oprim!

Lina sări pe lângă ea, metamorfozându-se în panteră în timp ce alerga. Tria porni după ea, dar își aminti că halatul îi era pătat de sânge, așa că se întoarse să-și ia rochia de pe pat, o trase pe umeri, îi strânse cordonul și-l înnodă din fugă.

Pe coridor, ușile se trânteau, fetele țipau încercând să intre sau să iasă din camere. Femeia Teribilă hălăduia de-a lungul culoarului, întorcându-și capul când la dreapta, când la stânga, de parcă ar fi căutat ceva. Gray tropăia pe lângă ea, mergând pe încheieturile îndoite ale degetelor, ca maimuțele. Cu burta lipită de podea, mârâind încet, pantera îi pândea.

Rehanne deschise ușa și păși pe culoar exact în clipa în care trecea Gray. O clipă, acesta se opri și ridică privirea spre ea. Rehanne țipă și se lipi de zid. Lina țâșni. Chelălăind, scuipând, mușcând și zgâriind, pantera și fostul Gray se rostogoliră pe podeaua ce se mânji imediat de sânge. Tria se repezi la Rehanne și o susținu să nu cadă.

– Oprește-i! Oprește-i, oprește-i, oprește-i!

Femeia Teribilă se întoarse și se opri în zbor deasupra celor doi care se luptau. Își întinse un braț între ei și Tria îi spuse că-i va despărți. Dar femeia își retrase mâna plină de sânge și o duse la gură.

– Oprește-i, oprește-i, oprește-i! continua Rehanne să urle.

– Ajutor! răsună vocea Nubbei. Am nevoie de ajutor pentru Irel!

– Cheam-o pe directoare!

– Faceți ceva! Cineva să facă ceva!

Taner se repezi la Femeia Teribilă și își înfipse pumnalul în umărul ei. Cuțitul se sfărâmă de parcă ar fi fost din sticlă. Cu un zvâcnet de aripă, Taner se pomeni aruncată înapoi, prăbușindu-se pe podea. Rămase nemișcată, palidă ca un cadavru. Verin se furișă temătoare spre ea.

Tria vedea și auzea toate astea ca într-un vis, un coșmar din care nu se mai putea trezi. Își simțea picioarele grele, lipsite de orice forță. Nu-și mai putea folosi puterile. Iar Lina și Gray se luptau în continuare, sfâșiindu-și unul altuia carnea până la os. Din nou Femeia Teribilă îi atinse, înmuindu-și mâna în sânge.

– Încetează!

Oryon apăruse în hol. La ordinul său, toți combatanții încremeniră. Femeia Teribilă se opri cu mâna aproape de gură. În locul țipetelor și strigătelor se așternu o tăcere bruscă. Oryon făcu un pas înainte, cu bagheta sa neagră în mână.

– Ia-i! ceru el, arătând cu bagheta spre panteră și spre Gray.

Femeia Teribilă făcu o mișcare, înhăță pantera, o îndesă sub braț și cu cealaltă mână îl înșfăcă pe Gray, ridicându-l fără cel mai mic efort.

Chipul panterei reveni la trăsăturile Linei, dar numai pentru o clipă. O labă se transformă într-o mână, întinsă într-un gest de implorare. Degetele se curbară însă, redevenind gheare. Lina nu se mai putea schimba la loc; era blocată în corpul de panteră.

– Întoarce-te de unde ai venit și de acum înainte să nu mai răspunzi decât la chemarea mea, ordonă Oryon.

Capul de mort schiță o plecăciune. Creatura se răsuci și dispăru, luându-i cu ei pe Lina și Gray.

– Iar tu, proasto! se întoarse Oryon spre Tria, ațintind-o cu bagheta. Vezi cât de inutile sunt jalnicele și insignifiantele tale tentative de magie! La ce ți-a folosit vizita furișă în camera mea? Încercarea ta nu are sorți de izbândă. Renunță sau vei avea și tu aceeași soartă.

Tria scuipă la picioarele lui.

17

Curățenia

Oryon se răsuci pe călcâie și se îndreptă spre scări. Prea zdruncinată pentru a vorbi, Tria îl urmări până ce coborî și dispăru din vedere. Când se întoarse spre ceilalți, văzu că unii dintre ei se uitau după Oryon cu o uimire admirativă. În zadar căută un chip prietenos; nu întâlni decât priviri ostile sau compătimitoare. Chiar și Nubba își feri ochii când Tria se întoarse spre ea.

În mod clar, o învinuiau cu toții pentru apariția Femeii Teribile. Iar remarca lui Oryon despre vizita ei furișă în camera lui nu făcuse decât să le agraveze suspiciunile. Și nu avea acum timp să le explice că nu fusese decât un experiment de schimbare a locului; nimeni n-ar sta s-o asculte.

Tria se apropie de locul în care Verin ședea în genunchi lângă Taner.

– Este...?

Dar nu reuși să rostească întrebarea până la capăt. Verin clătină din cap.

– Trăiește, nu are nici o rană fizică vizibilă, dar nu pot s-o readuc în simțiri. Indiferent ce i-o fi făcut creatura aceea, puterile mele n-o pot vindeca.

– Poate încerci s-o ajuți pe Coral, spuse Kathyn postându-se în fața Triei, ca și cum aceasta nici n-ar fi fost acolo. Geme și se ține de cap, dar nu scoate o vorbă.

– Și Irel! strigă Nubba. Are convulsii! Ajutați-o, vă rog!

– Avem nevoie de încă un vindecător, decise Verin. Să-l cheme cineva pe Salor!

– Tria, ce ai făcut?!

Șoapta oripilată a lui Rehanne îi străpunse inima. Nu reuși să răspundă. Cu umerii căzuți, se întoarse, intră în cameră și închise ușa în urma ei, aproape împiedicându-se de covorul rulat. Sprijinită de birou, privi resturile însângerate rămase în urma vrăjii. La vederea porumbiței decapitate, se îndoi și vomită în coșul de gunoi.

Toată noaptea munci la curățenie. Ce altceva ar fi putut face? Nu avea cum s-o salveze pe Lina; nu avea puterea de a-l înfrunta pe Oryon și nu putea apela la nimeni pentru ajutor. Aștepta să fie chemată în biroul directoarei, dar de la ea nu veni nici un mesaj.

Fără îndoială că doamna Vedreaux știa ce s-a întâmplat. Dacă nu aflase prin propriile-i puteri, se găsise cineva care să-i povestească totul. O îngrozea gândul că directoarea îi va repeta iar că lupta putea fi câștigată doar prin respectarea standardelor morale. Câte reguli încălcaseră oare, ea și Lina, făcând incantația? Acestea păleau însă în fața celorlalte grozăvii: nu-i salvase pe Wilce și Gray, o pierduse pe Lina, era responsabilă de rănirea lui Taner și de traumele psihice suferite de Irel, Coral și de cine știe câți alții sensibili.

Frecă podelele mai tare, râcâind scândurile pentru a scoate toate petele. Nu era suficient, nu putea fi suficient să întindă pur și simplu covorul deasupra și să ascundă urmele. Trebuia să curețe fiecare strop de sânge.

Dimineața o găsi tot muncind, încă nemulțumită, deși nicăieri nu se mai zărea nici un fir de praf sau vreo picătură de sânge, nici pe podea, nici pe mobilă sau pe pereți. Curând, aveau să se trezească și ceilalți elevi. Conștientă că mai mult de atât nu putea să curețe, duse găleata, mopul și detergentul în baie, iar următoarea oră o petrecu spălându-se.

Silită să iasă de sub duș de strigătele celor care-și așteptau și ei rândul, își puse capotul, își înfășură părul ud într-un prosop și eliberă baia. Nimeni nu-i vorbi în timp ce străbătu coridorul; evită să-i privească în ochi pe cei pe lângă care trecea. Unul sau doi se retraseră în camerele lor când o văzură.

Se îmbrăcă, dar nu coborî la micul dejun. Când baia rămase iar goală, strânse așternuturile ei și ale Linei, le spălă împreună cu capotul și le puse la uscat. Nu aveau nici o urmă de murdărie, dar simțea că trebuie să le curețe și pe ele. Halatul fără mâneci, pătat de sânge, îl spălase deja și îl tăiase fâșii subțiri; apoi, în loc să-l arunce în coșul de gunoi, îl duse la incinerator și-l arse.

Când termină, se furișă pe o ușă laterală, ducând în mâini un pachet mic, și o luă la fugă pe câmp, spre locul în care prinsese porumbița. După ce se asigură că n-o vede nimeni, săpă o groapă în pământ și puse înăuntru corpul și capul păsării, pe care le învelise în cea mai bună eșarfă a ei.

– Iartă-mă, șopti ea și lacrimile începură să-i curgă pe obraji în vreme ce netezea pământul de pe micul mormânt.

Când se întoarse în cameră, podeaua se uscase deja. Întinse covorul și puse pe ambele paturi așternuturi curate. Scoase apoi din valiză vechea ei pătură roz și o întinse pe pat în locul cuverturii elegante a Linei, pe care

o folosise la insistențele ei. Pentru a patra sau a cincea oară, lustrui oglinda rotundă de pe dosul ușii.

Nu coborî nici la masa de prânz. Deși nu avea stare, rămase închisă în cameră. Nu-i era foame și nu se simțea nici obosită. O torpoare dureroasă îi cuprinsese mintea și corpul deopotrivă. Urechile îi țiuiau. Ochii ei erau uscați și parcă avea nisip în ei. Ar fi vrut să plângă, dar lacrimile nu-i mai veneau.

Încercă să se gândească, să pună la punct un plan, dar gândurile îi erau prea încete, covârșite de neputință. Nu-i venea în minte nimic, nici o acțiune cu sorți de izbândă. Puterea lui Oryon creștea mereu; a ei se diminua. Ce talent ar putea-o ajuta în această luptă? Scoase lista din sertarul biroului și începu să o parcurgă. Abilitatea de a modela lumina și focul îi fusese de folos în prima lor confruntare, dar la ce mai era bună acum, în acest duel al nervilor? Șterse semnul de întrebare pe care îl trecuse în dreptul talentului de a atrage animalele. Demonstrase că o poate face, chemând porumbița – lucru pe care îl regreta acum amarnic.

Abilitatea de a găsi metale îngropate, de a face să zboare prin aer obiecte de mici dimensiuni, de a schimba mărimea și forma obiectelor nu avea nici ea vreo valoare practică. Deci, ce altceva ar putea face?

Ar putea modifica timpul.

Își aminti cum descoperise că are acest talent și ce rezultate neplăcute urmaseră. După mustrarea dură din partea directoarei, își promisese că nu va mai folosi niciodată acest talent, o promisiune întărită și de avertismentele date de magistrul San Marté la câteva dintre lecțiile sale. Deschise notițele din primul semestru și reciti ce scrisese atunci: *Să fie atenți toți cei care au abilitatea de a manipula timpul. Chiar și cea mai mică modificare a timpului poate avea consecințe*

nebănuite. Cu cât transformarea este mai mare, cu atât crește riscul producerii unui dezastru. O modificare iresponsabilă a timpului poate crea anomalii imposibil de corectat. Fiece modificare oricât de mică, fiecare cută în țesătura timpului trebuie compensată la un moment dat pentru a se menține echilibrul universului. Cel care are acest talent trebuie să țină totdeauna seama de cele de mai sus. Eu, unul, sunt convins că abilitatea de a modifica timpul este un talent ce nu trebuie folosit niciodată.

– Dacă așa stau lucrurile, se întrebă Tria cu glas tare, de ce ne mai este dat un asemenea talent? Pentru a ne pune la încercare? Pentru a ne ispiti?

Dacă ar reuși să întoarcă timpul la seara Balului de Iarnă, poate că l-ar împiedica pe Oryon să-și pună în aplicare planul malefic. Dar nu avea cum să fie sigură de acest lucru și riscul ca o deplasare înapoi a timpului cu unsprezece săptămâni să producă o catastrofă era mult prea mare.

Dar dacă ar da timpul în urmă cu numai douăzeci de ore, până la un moment înainte de a începe ritualul de invocare, ar putea să redea viața porumbiței, s-o salveze pe Lina, să prevină rănirea lui Taner, Irel și Coral și să împiedice răul suplimentar suferit de Gray. Cât de periculoasă ar fi modificarea timpului cu douăzeci de ore? Ar putea ea să facă față consecințelor? Trebuia să se gândească, să ia în calcul toate posibilitățile, dar fiece clipă de amânare mărea și mai mult intervalul de timp și, deci, pericolul implicat.

Dacă ar putea cere cuiva un sfat! Dar toți cei la care apelase până atunci n-o ajutaseră cu nimic. Nu avea rost să mai piardă vremea căutând acum pe altcineva. Responsabilitatea fusese aruncată pe umerii ei; trebuia deci să hotărască de una singură și să-și asume consecințele.

Adună totul de pe birou, luând chiar și veioza, pe care o puse pe podea, și lăsă în loc numai ceasul. Apoi se așeză pe scaun și își aținti privirile pe cadranul acestuia, imaginându-și că limbile arătau ora la care voia să se întoarcă. Începuseră invocarea la 8 fix, iar ea voia să revină la ora 7. Înainte însă, notă cu precizie cât arăta ceasul acum: 1.48. Trebuia să se întoarcă deci cu optsprezece ore și patruzeci și opt de minute în urmă.

Se concentră asupra ceasului, privind undeva, dincolo de el, și imaginându-și cum limbile se rotesc înapoi, încet. Cadranul deveni tot mai mare și mai strălucitor. Aidoma unui soare, plutea în fața ei. Limbile se învârteau ca niște nori repezi, întunecați, amețind-o. Scaunul pe care stătea începu să se rotească, încăperea se cufundă în beznă, lumea întreagă parcă se răsucea. Nu mai vedea ceasul și nu mai putea menține imaginea mentală a limbilor, oricât ar fi încercat.

Cu un bubuit asurzitor, încăperea redeveni stabilă. Dar nu mai era camera ei.

În lumina vagă, difuză, izbuti să destingă mai mult decât niște simple contururi. Se afla undeva între niște coloane masive, unele în picioare, altele răsturnate și sfărâmate. În fața ei, între doi pilaștri verticali, cu brațele întinse și câte o mână proptită pe fiecare coloană, stătea Veronica.

– Adu timpul înapoi, spuse ea. Nu ai voie să faci așa ceva.

Tria observă cum îi tremurau brațele, văzu picurii de transpirație de pe fruntea ei – de parcă îngrijitoarea susținea coloanele să nu se prăbușească.

– Mai repede! strigă Veronica.

Tria clipi. Întreaga scenă se evaporă. Cufundată în întuneric, se strădui să-și readucă în minte imaginea

ceasului. Din nou resimți aceeași senzație de plutire, de rotire, de cădere.

Era din nou lumină. Cadranul ceasului prinse formă în fața ei, încă prea înceţoşat pentru a-i distinge orele. Scaunul reveni parcă sub ea, ferm aşezat pe podea. Camera era din nou imobilă, iar ceasul deveni perfect vizibil. Arăta 1.49. Se întorsese.

Nu reuşise însă nimic bun, ba dimpotrivă. Trebuia s-o găsească pe Veronica, să discute cu ea, s-o întrebe cum de se aflase acolo – orice ar fi fost locul acela. Dar înainte de a schița vreo mișcare, se auzi un ciocănit la ușă. Își dădu scaunul în spate, se ridică și, deși îi tremurau picioarele, se duse la ușă și o deschise. Răsuflarea i se opri în gât la vederea directoarei.

– Pot să intru ?

Tria se dădu într-o parte pentru a-i face loc. Femeia înaintă până în mijlocul camerei, între cele două paturi, și privi în jur. Nasul lung i se încreți, ca și cum, în ciuda curățeniei făcute, încă mai mirosea a sânge.

– Vreți să... vreți să stați jos ? bâigui Tria, aproape fără a-și da seama ce spune.

Directoarea încuviință și se aşeză pe scaunul Linei. Tria se prăbuși în celălalt, bucuroasă că genunchii ei erau scutiți de chinul de a sta în picioare.

– N-ai venit la masă, nici la micul dejun și la prânz azi, nici la cina de ieri.

Nu era acuzația la care se aşteptase ea.

– Nu mi-a fost foame.

– Și în ultima vreme ai lipsit de la mai multe cursuri.

– Mi s-a părut inutil să particip la ele.

Stoarsă de puteri, Tria nu avea chef de discuții în contradictoriu, aşa că aştepta să audă care este adevăratul scop al vizitei.

– Nu este inutil. Deja ai făcut cel puțin o greșeală gravă și ai fost pe cale să faci una și mai rea. Ceea ce înveți la cursuri e menit să preîntâmpine asemenea greșeli.

Tria izbi cu palma în tăblia biroului.

– Am făcut greșeli fiindcă nimeni nu m-a învățat nimic *practic*. Iar de teorie m-am săturat până aici, adăugă ea arătând cu muchia palmei în dreptul nasului. Etică, logică, simbolism, istorie, filozofie... La ce mi-au folosit? Nimeni nu mă învață însă cum să contracarez puterea lui Oryon. Nimeni nu mă învață cum să procedez cu Femeile Teribile. Am crezut că materia doamnei Aletheia îmi va fi de ajutor, dar nu-i nici ea decât teorie. Totul e o pierdere de vreme.

– Regret că așa gândești, răspunse directoarea țeapăn. Ești doar în anul întâi; ai fost înscrisă la cursuri menite să le ofere elevilor începători o bază pe care să-și poată construi, în mod etic, viitoarea practică. Dacă practica nu este fundamentată pe cunoștințe teoretice...

– Știu asta. Semestrul trecut am înțeles de ce am fost repartizată la astfel de cursuri. Dar acum am acceptat provocarea lui Oryon și toată lumea știa asta. De ce n-am fost înscrisă la cursuri capabile să mă ajute?

Directoarea oftă.

– Situația ta este, așa cum spui și tu, unică. Nici o materie predată aici nu îți poate oferi genul de ajutor pe care îl dorești. Trebuie să găsești resursele respective în tine însăți; nimeni altcineva nu ți le poate da. Și, așa cum am mai precizat, singurul avantaj pe care îl ai asupra lui Oryon este unul de ordin moral. El e motivat de o ambiție egoistă, în vreme ce tu încerci să-ți salvezi prietenii. Cu toate acestea, nu te așteaptă decât eșecul dacă nu abordezi situația în mod corect. De aceea este atât de important cursul de etică. Iar dacă nu sesizezi relevanța materiilor predate de doamna Dova și magistrul

Hawke, motivul este acela că ai o perspectivă prea îngustă a...

Tria sări în picioare și strigă în gura mare:

– Mi-ajunge atâta teorie, nu mai suport! Vreau să-i aduc înapoi pe Wilce și Gray! Și pe Lina! Trebuia să fi aflat despre Lina. Iar Oryon se îmbățoșează pe aici de parcă el ar fi stăpânul școlii și nimeni nu-i ține *lui* predici! Nu credeți că îmi pare și mie rău pentru greșelile pe care le-am făcut? Sunt distrusă din cauza lor. Dar cum aș putea evita să greșesc, când știu atât de puține? Cum să învăț?

Directoarea rămase așezată tot timpul cât dură tirada ei. Tremurând, cu pumnii încleștați, Tria aștepta acum un răspuns. Dar femeia se ridică și se îndreptă spre ușă, tăcută. Puse mâna pe clanță, se opri și, privind chipul Triei reflectat în oglindă, spuse încet:

– Participă la lecții și ascultă-ți profesorii. Acordă atenție vocii tale interioare. Studiază-ți oponentul și descoperă-i slăbiciunile. Nu accepta eventualitatea înfrângerii. Fii răbdătoare. Nu-ți compromite integritatea.

Apoi apăsă pe clanță, deschise ușa și ieși, în timp ce Tria avea impresia că se sufocă, gâtuită de șirul platitudinilor care-i fuseseră servite în locul ajutorului la care sperase.

Tria coborî cu greu din pat după o noapte cu un somn agitat, întrerupt de coșmaruri și vise rău-prevestitoare. O enerva faptul că directoarea îi ceruse să meargă la cursuri, dar ce altceva avea de făcut? Nu putea să se ascundă în continuare în camera ei, așa cum făcuse cu o zi în urmă. Trebuia să dea ochii cu colegii ei, să afle cum se mai simțeau Taner, Coral și Irel și dacă Rehanne intenționa să mai continue căutările.

Ea una nu putea renunța; nu le putea întoarce spatele victimelor neajutorate ale lui Oryon. Hotărî să urmeze

recomandările directoarei până ce va găsi altceva mai bun de făcut. Și se va strădui să găsească. Intenționa să discute cu Veronica și să solicite o întrevedere cu doamna Blake; poate că una dintre ele o va putea ajuta mai mult decât directoarea.

Se îmbrăcă într-o fustă de lână cafenie, cu o bluză largă, maro – haine simple și culori terne, potrivite cu starea ei de spirit. Când sună clopoțelul pentru micul dejun, așteptă până ce culoarul se goli, intră în sala de mese în timp ce magistrul Tumberlis cerea binecuvântarea Dătărorului de Putere și se așeză la o masă la care nu mai ședea nimeni. O privire rapidă în jur o mai liniști puțin. O zări întâi pe Coral și apoi pe Irel; amândouă erau bine. Dar n-o văzu pe Taner și asta o îngrijora cel mai tare.

Parcă era în prima ei zi aici, la școală; resimțea aceeași izolare de atunci, aceeași ostilitate în jurul ei. Era nevoită să facă aceleași eforturi pentru a înghiți terciul apos și pâinea neagră, veche. Și era mânată de aceeași grabă de a se întoarce în camera ei. Numai că, acum, nu-i mai veni Nubba în ajutor, salvând-o din izolare. Singură și părăsită, își târî picioarele până în sala de clasă.

Nici revenirea ei la cursuri, după zilele de absență, nu părea să se facă în condiții mai fericite. Magistrul San Marté își îndreptă discursul către ea, iar ceilalți elevi continuau s-o ocolească. Încercă să pară atentă, deși mintea îi zbura în altă parte. Din fericire, întrebările profesorului erau mai degrabă retorice – nu așteptau răspuns.

O singură frază îi captă atenția și gândurile rătăcitoare: „...considerațiile etice referitoare la orice metodă de dublare a puterii." Magistrul se întrerupse pentru o clipă, își drese glasul, își netezi mustața și trecu la un alt subiect.

Dublarea puterii! Oare ce spusese despre asta? Ah, dacă aș fi fost atentă! Privi în jur, dar nimeni nu stătea

suficient de aproape de ea pentru a putea trage cu ochiul în notițele altora.

Dublarea puterii... Oare magistrul a precizat și cum anume se putea realiza așa ceva? Iar dacă el a menționat-o, înseamnă că e o practică destul de des folosită...?

Oryon aflase cum s-o facă, era sigură de asta. *Poate că după încheierea orei am să-l întreb pe magistrul San Marté despre dublarea puterii. Va trebui să recunosc că n-am fost atentă la lecție; el se va simți ofensat, dar ce-mi pasă mie de asta?*

Când ora se sfârși, așteptă până ce toți elevii ieșiră din clasă și apoi se apropie de profesorul care își strângea hârtiile.

– Domnule profesor, începu ea timid, mă întreb dacă ați putea...

– Ah, miss Tesserell, chiar voiam să vorbesc cu dumneata. Ai lipsit în ultima vreme la câteva ore și, pentru a absolvi acest curs, va trebui să recuperezi materia pierdută. Am pregătit o listă cu lecțiile la care ai lipsit. Te rog să rezolvi totul până la sfârșitul săptămânii. Îi îndesă în mână o foaie de hârtie acoperită cu un scris înghesuit și adăugă: Acum te rog să mă scuzi. Am o întâlnire cu doamna directoare.

Și întorcându-se, ieși în grabă din clasă. Descumpănită, Tria părăsi la rândul ei sala. Speriată la gândul confruntării cu Oryon, se forță să intre la cursul doamnei Dova și să se așeze pe locul ei obișnuit. Din nou ceilalți elevi o izolară, unii dintre ei mutându-se în alte bănci pentru a nu sta aproape de ea. Oryon însă, se așeză chiar lângă ea. Tria își simți stomacul urcându-i în gât și speră din tot sufletul că nu se va face de râs vomitând. Privind drept înainte, își încleștă mâinile pe bancă și își încrucișă degetele strâns, ca să nu tremure.

Doamna Dova intră în clasă și își trânti cărțile pe catedră, apoi privi încruntată spre clasă.

– Am descoperit un furt, anunță ea cu vocea fremătându-i de furie.

Tria simți un nod în stomac și în gât îi urcă un val de acreală. Înecându-se, începu să tușească și zgomotul atrase atenția profesoarei, care o aținti cu o privire mânioasă.

– Mulți dintre voi ați văzut exemplarul meu din *Breyadon*, carte scrisă de magul Alair. Este unul dintre cele șase existente și are o valoare neprețuită. De asemenea, este periculos și nu trebuie utilizat fără discernământ.

Ochii îi alergau de la Oryon la Tria și înapoi. Oryon răspunse printr-un pufnet de dezgust. Tria își îndreptă spatele în bancă și abia reuși să-și înăbușe o exclamație de surprindere. Ea utilizase *Breyadon* și ajunsese în palatul de cristal. Poate că misteriosul locuitor al acelui loc era magul Alair. Dacă el era, păruse să aibă față de ea o atitudine favorabilă. Totodată însă, o avertizase să nu calce pe o cale greșită, iar ea exact așa procedase.

Acum știa însă ce trebuie să facă. Nerăbdătoare, aștepta sfârșitul orei. Când cursul se încheie, Oryon trecu pe lângă ea, fluierând; aproape că o provoca să spună ceea ce știa. Tria se întoarse însă cu spatele spre el, așteptă până ce toți elevii părăsiră sala și se apropie de doamna Dova.

– Trebuie să vorbesc cu dumneavoastră. Știu ce s-a întâmplat cu *Breyadon*.

Și fără a omite ceva, îi mărturisi tot ce făcuse.

18

Uşile

Tria îşi mâncă prânzul singură, deşi toate celelalte mese erau ocupate în întregime. Îşi spuse că izolarea n-o deranjează, că îi oferă timp să se gândească la discuţia pe care o avusese cu doamna Dova. Profesoara fusese mai degrabă mâhnită şi îndurerată decât mânioasă şi-i atribuise ei responsabilitatea de a recupera *Breyadon* – lucru la care Tria se şi aşteptase oarecum. Dar o şocase să afle că doamna Dova nu se gândise nici o clipă la posibilitatea ca Oryon să folosească magia pentru a descifra codul în care fusese scrisă cartea. Fiindcă ea investise ani întregi în laborioasa misiune de traducere a volumului, nu-i trecuse vreodată prin minte că o persoană lipsită de scrupule ar putea rezolva acest lucru în răstimp de câteva zile sau săptămâni. Pentru doamna Dova, utilizarea ilicită a puterii necesare pentru descifrarea prin magie a secretelor unui mag din vechime era ceva de neconceput. Iar când Tria insistase, convingând-o că Oryon va încerca acest lucru, o întrebase despre planurile şi progresele făcute în confruntarea cu el.

– Directoarea le-a interzis tuturor profesorilor să te ajute în vreun fel, cred că ştii asta. Nu-ţi pot oferi nici

un sfat privind misiunea ta, dar pot să-ți amintesc că Breyadon înseamnă „uși". Totdeauna am fost de părere că acest lucru este extrem de important în încercarea de a-i descifra secretele. Tu ai încercat să deschizi prin forță niște uși care trebuie să rămână închise. Este mai inteligent să te îndrepți spre acele uși care sunt deschise, chiar dacă nu știi ce se află dincolo de ele.

În afara acestei recomandări enigmatice, Tria nu mai reușise să scoată nimic de la doamna Dova. Totuși, se simțea acum mult mai ușurată fiindcă își deschisese sufletul. Întrebându-se la ce uși s-o fi referit profesoara, își înghițea mâncarea mecanic, fără a da vreo atenție gustului și chiar fără a ști bine ce mănâncă, preocupată doar să-și golească farfuria și să plece.

Când ieși din sala de mese, Kress se ridică de la masa lui și trecu pe lângă ea. În hol încetini ușor și, când Tria ajunse în dreptul lui, îi șopti:

– Trebuie să-ți vorbesc. Nu încuia ușa diseară.

Și imediat se îndepărtă. Tria nu schiță nici o mișcare, nu-l strigă și nu se luă după el, dar mintea îi era frământată de nenumărate întrebări: *Oare ce vrea Kress? Să fie o capcană, un truc de-al lui Oryon? Sau mi s-a oferit una dintre acele misterioase „uși deschise" despre care vorbea doamna Dova?*

Urcă la etaj, pentru a se odihni puțin înainte de cursurile de după-amiază. O ușă însă era deschisă și, în trecere, o văzu pe Taner înăuntru, așezată în genunchi lângă valiza ei. Deci și ea își revenise! Dintr-un impuls, Tria păși înăuntru. Taner ridică ochii spre ea.

– Mă bucur să văd că te simți mai bine, spuse Tria pe un ton ezitant, fără a ști ce reacție va avea cealaltă. Voiam... voiam doar să-ți spun cât de rău îmi pare fiindcă am cauzat tuturor atâtea necazuri. Am fost cumplit de îngrijorată pentru tine.

Taner se așeză pe călcâie și o privi fără a surâde.

– Maleficul din Femeia Teribilă a lăsat urme adânci în mine. Fiindcă sunt puternică, încă trăiesc. Dar nu mai sunt întreagă. Mi-am pierdut capacitatea de a-mi folosi puterea.

Tria făcu ochii mari.

– Ți-a dispărut puterea?

– N-a dispărut, dar a intrat într-o stare de latență. O simt în mine, ascunsă, dar nu mai pot face apel la ea. De aceea, mă întorc la ai mei.

Acum văzu Tria că Tanner își făcea bagajele.

– Pleci? Nu rămâi până la sfârșitul anului?

– La ce mi-ar folosi? Acasă, printre ai mei, poate că-mi voi reveni. Mă voi duce în fața bătrânilor poporului meu și le voi cere dreptul de a câștiga un nou pumnal, printr-un nou test, care mi-ar putea reda puterile, dacă nu mă va ucide. În cazul în care voi reuși, poate că am să mă întorc să-mi termin studiile. Rămânând însă acum, nu fac nici o onoare poporului meu.

Neștiind ce să mai spună, Tria păstră o tăcere grea, până ce Taner vorbi din nou:

– Nu te învinovățesc pe tine, Tria. Nu știu dacă, în locul tău, n-aș fi făcut aceeași încercare. Poate că dacă ai fi avut un partener mai bun decât Lina, ai fi reușit s-o stăpânești pe Femeia Teribilă. Lina te-a trădat. N-ar fi trebuit să ai încredere în ea.

Acuzația o șocă de-a dreptul.

– De ce spui că Lina m-a trădat? După o clipă de ezitare, îi mărturisi: Femeia Teribilă a scăpat numai din neglijența mea. Am șters din greșeală o parte a pentagramei care trebuia s-o țină prizonieră.

Sprâncenele groase ale lui Taner se încruntară cu furie.

– Ce prostie, să încerci să imobilizezi o Femeie Teribilă! Dar Lina l-a atacat pe Gray, nu pe ea. De ce?

Întrebarea o luă prin surprindere.

– Păi, fiindcă Gray se afla între ea și Femeia Teribilă, iar el și-ar fi apărat stăpâna.

Taner clătină din cap.

– Cred că greșești; nu înțelegi cum lucrează răul. Eu tocmai ieșeam din baie, așa că i-am văzut bine pe toți trei, Femeia Teribilă, Gray și pantera. Când el a trecut pe lângă Rehanne și ea a țipat, cred că ceva s-a aprins în amintirile lui. Sunt sigură că avea de gând să-și atace stăpâna, când pantera a sărit asupra lui. Îngenunchindu-l pe Gray, cred că Lina spera să câștige simpatia Femeii Teribile. Era însetată de putere și nu s-ar fi dat înapoi de la nimic pentru a o obține. Mai bine că ai scăpat de ea.

– Nu cred. Și chiar dacă ai dreptate, am de gând s-o salvez și pe ea, împreună cu Wilce și Gray.

Taner îndesă în valiză un ultim teanc de lucruri și trânti capacul deasupra.

– E prea târziu, replică ea. Renunță la încercarea asta nebunească. Un singur lucru trebuie să faci: să-l ucizi pe Oryon.

– Taner, nu pot să ucid!

– E singura soluție.

– Odată ai ținut la el... sau așa spuneai.

– Am ținut. Sărind în picioare, Taner începu să-și agite pumnii; cicatricea de pe obrazul ei era albă ca laptele. M-a trădat! Chiar și numai pentru asta, merită să moară.

Speriată, Tria murmură ceva despre faptul că trebuie să se pregătească pentru ore și ieși din cameră. Făcuse doar câțiva pași, când cineva o strigă. Mai jos pe culoar, Rehanne îi făcea semne să vină, așa că se grăbi spre prietena ei.

Rehanne stătea în pragul camerei și n-o invită înăuntru.

– Am vrut doar să-ți spun, începu ea cu glas sugrumat, că după ce am văzut ce s-a ales de Gray, nu vreau să

mai continui. Şi tu ar trebui să renunţi. Gray şi Wilce sunt pierduţi, iar tu n-ai făcut decât să înrăutăţeşti lucrurile.

Cuvintele şi tonul îngheţat o pătrunseră până în inimă.

– Dar cum rămâne cu Oryon? întrebă ea în şoaptă. Cum rămâne cu ameninţarea lui de a pune stăpânire pe şcoală? Cineva trebuie să-l oprească.

– Îl va opri directoarea, când va veni vremea. Iar dacă n-o va face, înseamnă că şcoala asta nu merită să fie salvată.

– Dar, Rehanne...

– M-am hotărât, Tria, şi nu vreau să mai discut.

Cu aceste cuvinte, intră în cameră şi-i trânti uşa în faţă.

Greşesc amândouă, îşi spuse Tria pornind năucă spre dormitorul ei. *Şi Taner şi Rehanne. Trebuie să-l opresc pe Oryon, dar nu omorându-l. Şi nu pot renunţa la Wilce şi Gray. Voi găsi o cale de a-i aduce înapoi. Şi pe ei, şi pe Lina.* Nu putea fi sigură că Lina n-o trădase, aşa cum spusese Taner. Dar tot trebuia s-o salveze. Indiferent ce făcuse, nu merita să fie lăsată în mâinile Femeilor Teribile.

Închise uşa şi rămase în faţa ei, privindu-se în oglinda rotundă. Abia dacă îşi mai recunoscu propria figură. Palidă şi trasă, cu cearcăne sub ochi, era o mărturie a stresului prin care trecea. Riduri noi, de îngrijorare, îi brăzdau fruntea înaltă şi se adânciră când se încruntă, amintindu-şi de un alt chip, zărit într-o altă oglindă. Figura lui Oryon se ivise în oglinda din camera lui, bătându-şi joc de ea şi Rehanne, când se furişaseră acolo. O imagine. O reflexie. Un dublu.

Putere dublată.

Tria îşi privi imaginea, vizualizând-o ca pe un al doilea eu, viu. Îşi adună puterile şi le împinse în afară,

cu intenţia ca eul din oglindă să le absoarbă. Simţi cum puterea este extrasă din ea şi, concomitent, văzu cum imaginea din oglindă devine mai strălucitoare, mai plină de forţă. Sticla dintre ele păru să dispară şi Tria îşi spuse că, dacă ar întinde mâna, ar putea prinde braţul dublului ei şi, cine ştie, chiar l-ar putea trage spre ea dintr-o altă dimensiune.

Dar nu-şi puse la încercare teoria, ci îi ceru dublului din oglindă:

– Acum dă-mi *tu* puterea ta!

Ceea ce trimisese în afară se întoarse brusc spre ea: puterea îi reveni, mai multă decât cea pe care o emisese. Trase adânc aer în piept, lăsând forţa s-o pătrundă. Nu ştia dacă puterile i se dublaseră, dar în mod cert crescuseră. Le simţea curgându-i în trup, alimentând-o cu energie. Chiar şi hainele ei de un maro şters păreau mai vii şi mai strălucitoare.

– Îţi mulţumesc, surioară, spuse cu glas tare, zâmbindu-i figurii din oglindă.

Mintea îi zbură la lista din sertar şi se întrebă dacă ar fi cazul să adauge un nou talent în coloana a doua. Încă nu, hotărî ea în cele din urmă; încă nu ştia sigur ce anume reuşise. Trebuia să-şi testeze noua putere, dar când privi la ceas, văzu că mai avea doar câteva minute până la cursul de căi spre alte lumi. Ar putea lipsi şi de data aceasta, dar o voce interioară o îndemnă să se ducă la oră şi să amâne experimentul.

– Îmi pare rău, îi spuse ea imaginii din oglindă. Voiam să te trimit să-l spionezi pe Oryon, dar o vom face altă dată. Deocamdată rămâi cu mine şi împrumută-mi puterea ta.

Cu o nouă energie, plecă spre sala de clasă.

Aletheia îşi ridică ochii din hârtiile împrăştiate pe catedră.

– Bună ziua, o întâmpină ea cu o neobișnuită vioiciune.

Tria îi răspunse la salut la fel de entuziastă. Petra intră în clasă imediat și, dezarmată probabil de zâmbetul Triei, îi surâse la rândul ei și se așeză lângă ea. Irel își făcu apariția trei sau patru minute mai târziu și se prăbuși în banca de lângă ușă. Alarmată de aerul ei fragil, Tria se apropie și-i atinse o mână.

– Curaj, Irel!

Aletheia veni lângă ele.

– Da, curaj, într-adevăr, spuse ea. Am pregătit pentru azi o lecție deosebită.

Irel ridică fruntea și privi spre ele; buzele ei schițară un surâs timid.

– Așa-i mai bine, declară Aletheia și se întoarse la catedră.

Tria se așeză din nou în banca ei și, nerăbdătoare, așteptă în timp ce profesoara își răsfoi hârtiile, ridică privirea spre ceasul de pe perete, își încrucișă degetele subțiri și le studie pe rând pe cele trei eleve ale sale.

– Am hotărât să încercăm astăzi o călătorie interdimensională. Cât de departe vom ajunge și prin ce anume veți trece depinde de receptivitatea fiecăreia dintre voi. Și, vă previn: trebuie să rămânem împreună; cu alte cuvinte, nu putem merge decât acolo unde izbutește să ajungă cea mai slabă dintre voi. Nimeni nu trebuie să se depărteze de unul singur. Ați înțeles?

Toate trei înclinară capul în semn afirmativ. Aletheia ieși în fața catedrei și își întinse brațele spre ele:

– Haideți, să ne dăm mâinile și să formăm un cerc.

Tria se ridică și luă mâna Petrei, care la rândul ei prinse mâna profesoarei. Irel se ridică și ea în picioare, dar rămase cu brațele pe lângă corp.

– Haide, Irel!

Tria se întinse și luă degetele fetei în palma sa; erau reci și moi, inerte. Aletheia luă cealaltă mână a lui Irel.

– Va trebui să mă întorc într-o clipă, pentru a vă conduce, le explică ea. Vă voi da drumul doar atât cât e nevoie pentru a mă întoarce și apoi vă voi prinde mâinile din nou. Țineți-vă bine și nu dați drumul mâinilor. Acum, vreau să vă concentrați asupra acestui punct.

Un fel de gaură neagră, rotundă, cam de mărimea unui ochi, se contură în aer, în mijlocul cercului format de ele.

– Aceasta e gaura cheii despre care vă spuneam la curs. Lăsați-vă puterea să se îndrepte spre ea, s-o înconjoare, s-o perceapă. Când puterile voastre se vor întâlni acolo, închideți ochii și folosiți-vă vederea interioară pentru a urma calea ce se deschide în fața voastră. Nu uitați însă, trebuie să rămânem împreună.

Tria se concentră asupra rotundului întunecat care plutea între ele. Puterea Aletheiei crease un punct focal, cel prin care aveau să intre, dar profesoara le lăsase loc sarcina de a-l transforma într-o ușă. Tria își îndreptă puterea spre el, imaginându-și o cheie ce intră în broască. Imaginea deveni tot mai pregnantă pe măsură ce asupra ei se revărsă putere dintr-o a doua sursă, apoi dintr-a treia, și cheia începu să se rotească încet, cu greu. Cu o zvâcnire, cea de-a patra sursă își trimise și ea puterea spre punctul focal, înconjurându-le și intensificându-le pe celelalte trei. Rotundul negru se lărgi, se alungi și deveni o ușă.

Tria închise ochii. La început nu văzu nimic. Se simți trasă de mâini înainte. Își dădu seama că trece prin ușa întunecată, dar mergea orbește, ținându-se după colegele ei. Rezistă ispitei de a deschide ochii, dar vizualiză o scânteiere și o trimise în lungul liniei de forță. Aceasta se aprinse într-o izbucnire de lumină albă, la fel de

orbitoare ca întunericul de până atunci. Treptat, strălucirea păli până la un nivel confortabil și își putu zări colegele, la început nu într-o formă ușor de recunoscut, ci ca niște siluete dintr-o lumină mai vie decât cea care le înconjura. Se deplasau printr-un tunel circular, ai cărui pereți sidefii aveau un aspect membranos și pulsau ușor, ca venele unei ființe vii. Pe măsură ce vederea ei interioară devenea mai limpede, pereții tunelului căpătau o anume transluciditate, dincolo de care se întrezăreau forme schimbătoare, misterioase, care lăsau impresia unor creaturi uriașe, în mișcare.

Își continuară drumul, trecând prin zone în care pereții tunelului erau transparenți, prin ei zărindu-se priveliști bizare, indescriptibile: un ocean auriu ce atârna cu susul în jos deasupra unei rețele fine, sângerii, pe care se cățărau o sumedenie de creaturi variate, cu numeroase picioare, mai ciudate decât orice văzuse Tria până atunci. Unele aveau blană, altele solzi, iar câteva erau înaripate. Unele aveau gâturi lungi, cu capete ca de șarpe; altele erau ca niște bile din care ieșeau o grămadă de picioare, fără a se vedea însă și vreun cap. Suprafața oceanului era frământată de valuri din care țâșneau forme argintii, pluteau grațios și recădeau în apă cu un pleosc ce arunca stropi fini aurii spre creaturile din rețeaua sângerie. Ființele din ocean nu erau pești, ci figuri geometrice bidimensionale: triunghiuri, pătrate, dreptunghiuri, cercuri și trapeze. Fascinată, Tria le privi până ce pereții tunelului se îngroșară și deveniră din nou opaci.

O altă zonă de transparență lăsă apoi să se vadă ceea ce ei i se păru a fi un peisaj montan împădurit sub un cer trandafiriu – până când munții își îndreptară spinările arcuite și începură să se miște de colo-colo ca niște bătrânei, rătăcind și schimbând locurile între ele astfel încât să formeze o nouă configurație, în vreme ce nuanța

cerului trecu de la roz la portocaliu, apoi la bej și în cele din urmă la un galben strălucitor.

Pulsând din nou, tunelul deveni opac. Ceva mai târziu, când redeveni transparent, Tria sughiță de surprindere, văzând o sferă imensă de cristal, ridicându-se pe o câmpie aridă. Sfera sclipea și licărea, iar pe suprafața ei dansau curcubee. Se simțea atrasă spre ea, sigură că acolo o conduseseră versurile din *Breyadon*. Dar nu putu găsi nici o modalitate de a pătrunde în ea, nici o ușă sau un alt fel de deschidere pe conturul ei fațetat. Iar Aletheia continua să înainteze în viteză, trăgând-o tot mai departe de sfera aceea ispititoare.

Tunelul se ramifică. Aletheia le conduse spre dreapta, dar când Tria aruncă o privire spre ramificația din stânga, o panteră neagră îl străbătu în goană. O clipă mai târziu, auzi un răget de felină.

Lina! Ea să fie oare? Trebuia să afle. Cu o mișcare rapidă, își alătură brațele, lipi mâna Petrei de cea a lui Irel și ieși din cerc. Celelalte își continuară drumul. Întorcându-se, Tria se avântă spre bifurcație și pătrunse în celălalt tunel.

Aici lumina era mult mai slabă, iar pereții – complet opaci. În vreme ce înainta în viteză, deveni conștientă de niște sunete, la început slabe, apoi din ce în ce mai sonore. Unele proveneau probabil din gâtlejuri umane; altele nu erau, cu siguranță, omenești. Printre vaiete, suspine, hohote, țipete, gemete și șuierături, distinse și răgetul panterei. Probabil că se apropia de tărâmul de pe care veniseră Femeile Teribile. Dacă o va găsi pe Lina, va da în mod cert și peste Wilce și Gray. Entuziasmată, goni tot mai repede.

Licărul care i se ivise în față avea un aer imaterial – până ce se izbi de el și se pomeni aruncată în spate, într-un recul al neașteptatei ciocniri. Se ridică și se

apropie din nou de licăr. Putea vedea prin el, ca printr-o ceaţă fină. Întinse mâna spre el. Părea doar un joc de lumină, dar la atingere era solid ca un zid de cărămidă. Îl exploră cu atenţie, dar nu găsi nicio modalitate de a trece de el.

În vreme ce căuta o cale de a pătrunde, o panteră apăru de cealaltă parte şi se repezi spre ea. Zveltă, cu blana lucioasă, felina se ridică pe labele din spate şi începu să zgârie cu ghearele cortina de lumină.

– Lina?

La strigătul ei, animalul îşi dezveli colţii; coada i se legăna dintr-o parte în alta. Brusc, se năpusti spre ea cu o ferocitate la vaderea căreia Tria deveni recunoscătoare pentru misteriosul zid de lumină. Spumegând, pantera se aşeză pe labele din spate, cu urechile ciulite şi coada zvâcnindu-i mereu.

– Lina? încercă Tria din nou. Tu eşti? Îţi aminteşti cine erai?

Animalul îşi dădu urechile pe spate şi se ghemui, pregătindu-se parcă de atac. Ochii lui ca două fante scânteiau de furie.

– Îţi aminteşti, da sunt sigură de asta. Trebuie să revii la forma ta. Încearcă! Încearcă acum!

Pantera se ridică, îşi mai legănă coada o dată şi se îndepărtă. Degeaba o strigă Tria până ce o văzu dispărând pe după un cot al tunelului. Brusc, deveni conştientă de o tăcere apăsătoare; toate zgomotele acelea înfiorătoare se stinseseră. O duhoare cadaverică coborî asupra ei, sufocând-o. Se răsuci pe călcâie.

Forma care se afla în spatele ei semăna cu un stârv înfăşurat într-un linţoliu putrezit. Ochii îi erau adânciţi în orbite, iar faţa pe jumătate descompusă; carnea înnegrită atârna în fâşii pe alocuri, lăsând să se vadă osul bolnav. Dar stârvul era viu. Se mişcă. Veni spre ea.

Tria se lipi cu spatele de bariera care îi bloca singura cale de scăpare. Gura lipsită de buze a cadavrului viu era doar o gaură cu dinți. Înăuntru, o limbă umflată se mișcă. Un sunet răgușit se auzi. Și încă o dată. Tria recunoscu sunetele; erau cuvinte.

– Ajută-mă, spuse creatura.

– Cine... cine ești tu ?

– Oryon, hârâi vocea. Am fost Oryon.

O mână scheletică o prinse de mânecă. Tria se se trase într-o parte, împinse creatura și se repezi pe lângă ea. O auzi bolborosind în urmă, gemând jalnic. Continuă să alerge până ce nu mai simți duhoarea de putreziciune. Apoi încetini și se opri, uitându-se în jur.

Era singură în tunel. Dacă nu le găsea pe Aletheia și pe celelalte, nu avea să mai scape vreodată din locul acesta înfiorător.

19

Reflecții

Întorcându-se și văzând că tunelul e gol, porni încet înapoi, pe prima ramificație, pe unde veniseră. Trebuia să găsească ușa pe care o crease Aletheia și să iasă de aici. Dar poate că, în lipsa profesoarei, ușa nu va mai fi acolo. Ezită, încercând să se gândească. Poare ar fi mai bine să se ducă până la zona de transparență în care văzuse sfera de cristal și să încerce să pătrundă în ea.

Ba nu! Se întoarse din nou. Va merge în direcția în care plecaseră Aletheia, Irel și Petra, în speranța că le va prinde din urmă. Dar asta ar însemna să parcurgă un drum necunoscut și, dacă se mai ramifica o dată, nu va mai ști pe unde s-o ia. Rămase locului, strângându-se singură în brațe, încercând să se convingă că tremura numai fiindcă era frig în aceste tuneluri.

Auzise oare pași în spatele ei?

Se răsuci, dar nu văzu și nu auzi nimic, decât bătaia propriei inimi. În cele din urmă porni înapoi. Mai bine să caute ieșirea în tunelul pe care-l cunoștea, decât să se avânte singură în necunoscut. Aletheia și celelalte o căutau, probabil, și o vor găsi imediat, dintr-o clipă în alta.

Sigur o vor găsi, înainte ca arătarea aceea greţoasă care-şi spunea Oryon să dea din nou peste ea.

Privind mereu în spate, o luă la picior pe drumul pe care credea că veniseră iniţial. Tunelul era la fel pretutindeni; unicele puncte de reper erau porţiunile transparente, prin care se zăreau diverse scene. Spre disperarea ei însă, nu recunoscu nici una dintre cele care îi apărură în faţa ochilor.

Printr-o astfel de fereastră zări un câmp acoperit cu zăpadă neatinsă, ce se întindea la poalele unui gheţar alb-albăstrui atât de strălucitor în lumina soarelui, încât o dureau ochii dacă încerca să se uite la el. *Ştia* că nu mai trecuse pe aici înainte. Nici celelalte peisaje nu-i erau mai familiare. Probabil că o luase pe un drum greşit, dar cum era posibil? Se despărţise de celelalte la singura bifurcaţie pe la care trecuseră.

Se opri la următoarea zonă transparentă şi se holbă la apa care curgea dintr-un cer nevăzut, fără a cădea însă drept în jos. Şuvoaiele ei distincte se răsuceau, se împleteau, se încovrigau unul în jurul altuia, revărsându-se apoi pe o suprafaţă plată, lucioasă, care semăna cu oţelul. Atingând suprafaţa, ţâşnea din nou în sus, în forme chiar mai complexe. Tria rămase nemişcată, privind-o fascinată.

Trecură astfel câteva minute. Scena se înceţoşă şi dispăru; o nouă porţiune de zid deveni transparentă şi o altă scenă apăru puţin mai departe de locul în care stătea ea. *Nu-i de mirare că nici una dintre aceste scene nu-mi e cunoscută,* îşi spuse ea. *Ferestrele astea se schimbă continuu. Nu voi găsi niciodată sfera de cristal.*

Prin noua transparenţă se vedea un puţ plin cu o sumedenie de maşinării uriaşe, care înaintau şi muşcau solul cu nişte fălci uriaşe, înghiţindu-l, astfel că sub privirile ei puţul se adânci şi se lărgi, depăşind limitele câmpului ei vizual.

Îngrozită, se întoarse cu spatele spre ele, simțind că mașinării aidoma celor din puț îi scormoneau ei creierul.

Aletheia *trebuie* să vină după ea! Strânse pleoapele mai tare, trimițându-și puterile în căutarea ei. Nu găsiră nimic, dar tentativa îi reaminti că în tot acest timp își folosise vederea interioară; ținea ochii închiși încă de când trecuseră prin ușa deschisă de Aletheia. Profesoara insistase că trebuie să se bazeze numai pe vederea interioară în drumul spre celelalte lumi, dar Tria nu-și amintea să le fi spus și ce s-ar întâmpla dacă și-ar folosi văzul normal. Poate că, dacă ar deschide ochii, scena asta de coșmar ar dispărea și s-ar pomeni din nou în sala de clasă.

Pleoapele refuzară însă să se deschidă și se văzu nevoită să tragă de ele cu degetele. Dar ochii, deși deschiși, nu izbuteau să se focalizeze și să-și reia funcțiile firești. Nu zărea în jur decât o ceață vagă, cenușie. De un lucru era sigură însă: nu se afla în clasă.

După ce încercă în van să-și limpezească privirile, închise din nou ochii. Vederea interioară dispăruse și ea; în jur nu mai era decât întunecime. Rămăsese deci oarbă și neajutorată.

Să nu intru în panică! Să mă gândesc. Trebuie să mă gândesc!

Își aminti de reușita anterioară, când își folosise imaginea în oglindă pentru a-și spori puterile, dar nu era sigură că forța chiar i se accentuase sau fusese vorba doar de imaginația ei bogată. Neștiind ce altceva să facă, încercă din nou să apeleze la puterea imaginii reflectate.

Cu ochii închiși, vizualiză oglinda atârnată pe dosul ușii. Când o zări clar în fața ei, își chemă imaginea să-i apară în ea. Incertă și tremurând la început, reflexia deveni tot mai limpede. Se văzu stând în fața oglinzii, între cele două birouri dincolo de care se aflau patul ei și al Linei. Fereastra era deschisă, așa cum o lăsase, iar

perdeaua verzuie flutura în bătaia vântului. În curentul de aer, paginile cărții rămase deschise pe valiză tremurau. Imaginea era atât de vie, atât de reală, încât ochii Triei se deschiseră parcă de la sine. Scena nu dispăru. Chipul ei reflectat în oglindă o privea fix; dublul ridică brațele când Tria le înălță pe ale ei. Apoi întinseră mâinile una spre cealaltă.

Degetele ei întâlniră doar sticla rece. Își lăsă brațele să cadă pe lângă corp. Imaginea o imită. Tria întoarse capul. Cu colțul ochiului, văzu reflexia făcând la fel. Dar spre deosebire de imaginea din oglindă, ea nu vedea în jurul ei camera familiară, ci doar întuneric. Lumina era doar în oglindă. Cu o tresărire, își dădu seama brusc: ea era reflexia din oglindă. Încăperea pe care o vedea dincolo de sticlă nu era doar o oglindire, ci era realitatea.

Dar fata de acolo nu putea fi cea reală! *Ea* era Tria cea adevărată, nu-i așa?

Zgomotul unor pași în spatele ei o făcu să se răsucească în loc; cealaltă Tria era singură în cameră. Duhoarea de putreziciune mai degrabă decât silueta vag conturată îi dădu de știre că lângă ea se afla spectrul care își spunea Oryon.

– Acum, croncăni vocea aceea fantomatică, acum începi să înțelegi.

Tria se depărtă de oglindă simțindu-se în mod ciudat slăbită, diminuată. Din nou își dori să fi ascultat toată lecția magistrului San Marté. De data aceasta, faptul că-și privise imaginea în oglindă s-ar fi putut să înapoieze puterea pe care o absorbise înainte. Aletheia le atenționase că voiajul pe căile interdimensionale riscă să le lase obosite și slăbite; probabil că asta era tot ce se întâmplase.

Își scoase fusta și bluza, pe care le așeză în șifonier, apoi își puse vechiul capot albastru. Așezată în vârful

patului, începu să-şi maseze tâmplele, amintindu-şi cum puterea pe care o absorbise de la imaginea ei în oglindă se diminuase în tunelul acela dintre lumi. Diminuarea nu fusese treptată, ci survenise pe neaşteptate. Trecuseră de o bifurcaţie în tunel şi Tria se întrebase cum de ştie Aletheia pe ce drum să o ia. Brusc, se pomenise apropiindu-şi braţele şi sprijinindu-se pe mâinile încleştate una pe cealaltă ale lui Irel şi Petra. Continuaseră să se deplaseze, mai lent, şi treptat Tria izbutise să se relaxeze şi să meargă fără a mai fi susţinută de celelalte. Starea de slăbiciune îi dispăruse şi începuse din nou să privească în jur, fascinată de scenele care se derulau prin porţiunile transparente ale tunelului. Când Aletheia se opri în faţa uneia dintre aceste ferestre, incidentul pierise deja din mintea Triei.

Acum se întinse pe pat şi se înveli bine cu pătura, pentru a se feri de răcoarea ce domnea în cameră. Gândurile i se îndreptară spre Irel. Oare ştiuse ce plan avea Aletheia? Ea una nu bănuise şi era sigură că nici Petra nu avusese idee.

În comparaţie cu celelalte peisaje pe lângă care trecuseră, cel în faţa căruia se opriseră părea surprinzător de banal. Era o grădină cu plante obişnuite, străbătută de alei şerpuite, acoperite cu pietriş, dincolo de care se zăreau acoperişuri cu ţiglă roşie. Doi bătrânei, un bărbat şi o femeie, mergeau agale pe o alee, oprindu-se la un moment dat lângă o arteziană mică. Aletheia dădu drumul mâinii Petrei şi, întinzând un braţ, dădu la o parte peretele tunelului, ca şi cum ar fi fost o perdea. Se auzea cântecul păsărilor şi susurul fântânii; în aer se simţea parfumul florilor.

– Petra şi Tria, aşteptaţi aici, le spuse Aletheia şi intră în grădină, trăgând-o pe Irel după ea. „Perdeaua" se închise în urma lor, înăbuşind sunetele şi parfumul florilor. Cei doi bătrâni ridicară privirile spre Aletheia

și Irel, întâmpinându-le cu zâmbete de bun-venit. Tria ar fi vrut să audă ce vorbeau. După câteva minute, Aletheia puse mâna lui Irel în palma femeii. Bătrânii se întoarseră și plecară, luând-o pe Irel cu ei. Profesoara îi privi îndepărtându-se, apoi păși spre „perdea", trecu prin ea și veni din nou lângă Tria și Petra.

– Acum trebuie să ne întoarcem, le anunță ea. Irel va rămâne aici; ea nu poate face față lumii în care trăim noi. În locul în care am lăsat-o va putea fi fericită. Timpul curge în direcție opusă în lumea aceea: trecutul nostru e viitorul ei, iar viitorul nostru e trecut aici. Previziunile și prezicerile lui Irel nu vor mai fi decât amintiri aici, iar amintirile, fie ele și triste, nu sunt atât de dureroase ca presimțirile.

Luându-le de mână, se întoarseră pe drumul pe care veniseră. Călătoria înapoi păru mai scurtă; în numai trei sau patru minute păși pe poarta creată, în sala de clasă.

Și totuși, poate că durase mai mult decât își închipuise Tria. Exact în clipa în care reveniră și Aletheia dezintegră poarta, clopoțelul sună sfârșitul orei. Profesoara le spuse că se vor simți obosite și că vor trebui să se odihnească până la ora cinei, făgăduindu-le că a doua zi vor discuta despre ceea ce resimțise fiecare.

Cu gândul la întrebările pe care voia să le adreseze Aletheiei, Tria adormi.

Se trezi la auzul unor bătăi în ușă; ușoare, dar insistente. În cameră era întuneric. Se ridică, bâjbâi pe birou, găsi veioza, o aprinse și se uită la ceas. Apoi clipi și se mai uită o dată. Era 10 seara. Dormise toată după-amiaza și ratase masa de seară. Dar cine ciocănea la ușă la o oră atât de târzie?

Își scoase capotul și luă din șifonier ce nimeri – o rochie de un roșu-închis, prea largă pentru ea, căci slăbise. Se îmbrăcă în grabă și se duse la ușă. Imediat ce o

deschise, Kress se strecură înăuntru și o închise rapid în urma lui.

– De ce ai răspuns atât de greu? întrebă el, strângând în mâini un pachet învelit în hârtie. Dacă mă prinde Oryon...

Se scutură ca prins de un fior și-i aruncă pachetul.

– Poftim, ține!

Tria bănui ce e înainte de a-l desface și a vedea coperta: *Breyadon*.

– Dar cum ai...?

– L-am furat.

Kress respira greu; era palid la față și mâinile îi tremurau. Se apropie de biroul Linei și se așeză pe marginea lui.

– Oryon are și așa prea multă putere; nu-i mai trebuie și ce zice că-i va oferi cartea asta. Și e gata s-o folosească. Dar nu pot să-l las s-o facă. Fiindcă nu e... nu mai e în toate mințile.

Tria se încruntă. Nu avea încredere în Kress, deși spaima lui părea autentică.

– De ce mi-ai adus-o mie? De ce nu i-ai înapoiat-o doamnei Dova?

– Voi avea nevoie de protecție când Oryon va afla ce am făcut. Nu sunt sigur că doamna Dova e dispusă să mă apere împotriva lui – sau că o poate face.

– Și crezi că eu pot?

– Dacă poate cineva, tu ești aceea. Lina spunea că ești mai puternică decât toți cei pe care i-a cunoscut ea vreodată, dar că ți-e teamă să-ți folosești puterile. Și mai zicea că vei găsi o cale de a-l înfrânge pe Oryon. Era gata să parieze pe asta – cu propria ei viață.

Tria se holbă la el, nevenindu-i să creadă. Fără îndoială, Kress mințea; Lina n-ar fi spus așa ceva. Sau poate că da?

– Doar nu crezi una ca asta, bâlbâi ea când îi reveni glasul. După ce s-a întâmplat cu Lina... Dacă a pariat pe mine, a pierdut.

Kress își frecă bărbia și Tria observă puful blond care o acoperea. Poate că voia să-și lase barbă, dar figura lui istovită și privirile parcă hăituite sugerau că era mai degrabă prea speriat pentru a-i mai arde să se îngrijească de el însuși.

– Dar încerci s-o aduci înapoi.

Fusese o afirmație, nu o întrebare. Din păcate, Tria își spuse că nu făcuse absolut nimic pentru a merita atâta încredere. Și bănuielile cu privire la intențiile lui îi sporeau clipă de clipă.

– Cum ai trecut de paza de pe scări? îl întrebă. Doar i-ai înapoiat Linei talismanul care te ajuta.

Kress ridică din umeri.

– Există și alte modalități.

Dar nu reuși s-o privească în ochi. Oryon putea anihila paza chiar și fără talisman, așa spusese Lina; dar Kress nu putea. Înseamnă că Oryon îl trimisese să-i aducă volumul; deci găsise în el tot ce voise, iar acum îl folosea pentru a-i întinde ei o capcană. O capcană pentru funcționarea căreia era nevoie ca ea să deschidă cartea.

Tria aruncă volumul pe lângă Kress, pe patul Linei. În clipa în care ateriză, o izbucnire de lumină galbenă țâșni din ea și se întinse în aer, formând o sferă mare, de culoarea chihlimbarului. Tria se trase înapoi, lipindu-se de ușă. Kress scoase un strigăt de spaimă și încercă să se depărteze, dar sfera îl înghiți aproape cu totul înainte de a-și opri dilatarea și a se solidifica formând un glob opac; doar brațul stâng și piciorul stâng de la genunchi în jos îi rămaseseră afară. Degetele i se închiseră, se deschiseră și se strânseră din nou; piciorul îi zvâcni.

Nu va trece mult timp până ce Oryon va descoperi că în capcana lui căzuse o altă victimă; Tria nu avea la dispoziţie decât câteva secunde până când el avea să vină să vadă ce s-a întâmplat, aşa că trebuia să se pregătească.

Se întoarse cu spatele spre uşă şi îşi văzu în oglindă figura speriată. Putere dublată. Dar nu era suficient doar s-o dubleze. Răsuci măsuţa de toaletă, astfel încât oglinjoara ei să reflecte şi ea imaginea din oglinda mare. Trase de şifonierul Linei, dar nu reuşi să-l clintească; va trebui să se descurce fără oglinda lui. Era nevoită să se mulţumească doar cu două.

Aşezându-se între cele două oglinzi, astfel ca imaginea ei să fie dublă în fiecare, îşi adună toată puterea, o împinse în afară, o absorbi din nou, o azvârli din nou în exterior, mai departe, împărtăşind-o cu reflexiile ei din oglinzi şi reabsorbind-o din nou, până ce simţi că debordează de forţă, iar cele două imagini din oglinzi deveniră aidoma unor stafii palide, tremurătoare.

Oglinda din faţa ei se mişcă, tulburând cea mai clară imagine. Uşa se deschise. Ca o umbră întunecată, Oryon intră în cameră.

– Uite-l pe cel adevărat, îi spuse arătându-i volumul pe care îl ţinea în mână. Cred că încă îl mai vrei.

20

Alianța

Silueta neagră a lui Oryon bloca oglinzile; Tria trebuia să-i facă față singură. Privirile lui semețe studiară oglinda de pe măsuță și globul chihlimbariu cu neajutorata sa victimă. Indiferent dacă era surprins sau dezamăgit văzând că în capcană căzuse colegul său, reuși să-și ascundă bine emoțiile. Deși globul ocupa o mare parte a camerei și membrele lui Kress atârnau din el jalnic, Oryon nu-i aruncă decât o privire în treacăt. În schimb, făcu un semn spre oglinzi:

– Văd că ai descoperit, în cele din urmă, unul dintre micile mele secrete – prea târziu, firește, pentru a-ți mai fi de vreun folos.

Tria nu-i răspunse. Temându-se de o nouă capcană, privea temătoare spre *Breyadon*, dar Oryon ținea cartea strâns la piept. De data aceasta venise fără baghetă.

– Totuși, continuă el, a fost un lucru isteț că l-ai dibuit. Și la fel de isteață ai fost când ai scăpat de capcana asta, adăugă arătând cu bărbia spre sfera chihlimbarie.

Furia Triei spori, lăsându-i teama pe planul al doilea.

– Cum rămâne cu Kress ? El n-a fost atât de isteț. N-ai de gând să-l scoți din chestia asta înainte să-și dea duhul ?

O nonșalantă ridicare din umeri arătă cât de puțin îi păsa lui Oryon de soarta fostului său partener.

– A fost neglijent. Și prost. Cunoștea pericolele. Nu pot să-l scot.

– Asta-i tot? „Nu pot să-l scot"?! Te lauzi cu atâta putere și nu-ți poți salva prietenul dintr-o capcană pe care tu însuți ai creat-o?

– Nu mi-e chiar prieten. Mi-a fost un aliat, când am avut nevoie de el.

– Iar acum, că nu mai ai nevoie, te descotorosești de el ca de un gunoi oarecare! Oryon, ești demn de dispreț!

– Ei, lasă că nu e chiar așa de rău! N-a murit. Să vedem, poate că totuși e ceva de făcut.

Se apropie de glob și, ținând cartea sub un braț, pipăi cu un deget suprafața sferei, lângă piciorul lui Kress.

– Hmmm! S-a solidificat, dar...

Împinse cu mâna la granița dintre glob și picior, murmurând ceva într-o limbă ocultă. Precaută, Tria se apropie pentru a vedea mai bine și observă cu spaimă că mâna lui Kress se învinețise. Dintr-odată, brațul și piciorul se retraseră în glob, acesta înghițindu-le.

– Așa, acum ar trebui să se simtă mai bine, spuse Oryon, întorcându-se din nou spre Tria, care se zgâia la suprafața netedă a sferei.

– Poate să respire acolo? Sau nici de asta nu-ți pasă?

– Nu știu. Dă-l încolo! Sau scoate-l tu.

Se așeză pe scaunul Linei și se rezemă de spătar, relaxat, ținând volumul în poală. Tria adună fuioare de putere în jurul globului și încercă mai întâi să-l zdrobească, apoi să-l deschidă într-un fel, în timp ce Oryon îi privea amuzat eforturile zadarnice. Strânse și mai multă putere, deși știa că astfel devine ea însăși vulnerabilă. Bănuia că Oryon avea de gând s-o ademenească să-și consume puterile, pentru a o ataca apoi, când va fi slăbită, dar nu

putea ignora suferința lui Kress. El și-o făcuse cu mâna lui, însă nu merita să moară din cauza propriei prostii și a cruzimii lui Oryon, așa că își dublă eforturile.

Cu un trosnet sonor, globul se sparse și se fărâmiță în bucățele mici, ce începură să cadă asemenea unei ploi de praf auriu. Atâta tot. Kress dispăruse, odată cu patul și biroul Linei, transformat în praf sau transportat altundeva. Oryon își dădu capul pe spate și izbucni în râs. Tria se răsuci spre el.

– Unde e? Ce i-ai făcut?

– Hei! Hei! Ridicându-și mâinile în aer ca pentru a se apăra de furia ei, și continuând să râdă, Oryon răspunse: E doar un mic truc. N-ai de ce să te frământi așa.

– Adu-l înapoi! Și mobilierul!

Ridică și ea brațele, cu degetele rășchirate ca niște gheare, gata să se repeadă asupra lui și să-l sfâșie. Dar, cu un simplu pocnet din degete, Oryon o expedie prin aer și Tria aterizâ cu un bufnet dureros pe celălalt scaun.

– Eu nu primesc ordine, ci le dau! tună el. Ascultă-mă!

Imobilizată în scaun, nu putea face altceva decât să-i arunce priviri furibunde. Avusese dreptate: își irosise forțele pe sfera aceea și acum rămăsese neajutorată.

– Am descifrat textul din *Breyadon*, spuse el ridicând volumul astfel încât Tria să-i poată citi titlul. Înțelepții din vechime erau ori proști, ori complet neputincioși.

– Știi care a fost adevăratul motiv! Aveau standarde etice prea ridicate pentru a folosi metodele tale.

– Așa cum am zis deja, erau proști. Aiureala lor cu etica nu le-a adus nimic, decât timp pierdut. Dar nu trebuie să mă plâng. Am descifrat secretele cărții și am de gând să le utilizez așa cum amărâții aceia de profesori n-ar îndrăzni s-o facă vreodată.

Ține-l de vorbă, își spuse Tria. *Trage de timp până ce-ți vei mai recăpăta din puteri.*

– Ai uitat de avertismentele doamnei Dova?

– O fată bătrână, fără minte! A avut de atâta vreme o adevărată comoară, și ce-a făcut cu ea? Nimic! Trebuie să-ți mulțumesc fiindcă m-ai condus la ea și m-ai inspirat s-o folosesc. De fapt, rânji el, îți sunt atât de recunoscător, încât am să-ți propun un târg. Sunt dispus să-ți permit să închei o alianță cu mine.

Tria își înăbuși un strigăt de turbare. Își simțea puterea revenindu-i, avansând lent ca un sirop gros. Dacă-l putea ține de vorbă, dacă-i putea distrage atenția, probabil că va reuși să-și recapete suficientă forță pentru a lansa un atac neașteptat.

– Ce fel de alianță? întrebă.

Oryon bătu coperta cărții cu palma.

– Când voi folosi *Breyadon*, o putere uriașă va fi eliberată. Forța aceasta va trebui controlată, modelată și direcționată. Voiam să-i cer lui Kress să mă ajute, dar am ajuns la concluzia că nu e suficient de puternic. Tu însă... Tu ai putea. Dar va trebui să-mi urmezi instrucțiunile, să faci exact ce-ți voi spune eu.

– Și de ce aș face una ca asta?

Stând încă nemișcată, Tria puse întrebarea pe un ton firesc, ca și când chiar ar fi vrut să afle răspunsul. Îl va lăsa să creadă că e interesată, iar între timp forțele ei se vor acumula. Deja se adunau rapid acum. Și în curând...

– Pentru ce am de gând să-ți dau în schimb, replică Oryon fără a o slăbi din ochi, măsurând-o atent. Vei putea fi noua directoare de aici. Școala asta va deveni un loc în care elevii chiar vor învăța să-și utilizeze puterea, fără cursuri ridicole de etică și logică. Accentul va fi pus pe practică, nu pe interminabile teorii.

– Dar cum rămâne cu Wilce și Gray? Îi vei aduce înapoi?

– Dacă îi vrei într-adevăr, am să-i aduc. Îi vei putea păstra ca animale de casă.

– Şi de ce nu-i aduci acum? Dacă ţii cu adevărat să te ajut, asta ar fi o dovadă a bunei tale credinţe.

Oryon clătină din cap.

– Nu, nu înainte de a încheia un pact. Nu înainte de a face ceea ce-ţi voi cere.

– Atunci, măcar arată-mi-i. Dovedeşte că poţi să faci ceea ce pretinzi.

– Nu e nevoie, se încruntă el. I-ai văzut deja. Ştii ce au devenit. Poate, după ce vom dezlănţui puterea zăgăzuită în *Breyadon*, poate că-şi vor reveni. Dar acum... nu.

– Bine, dar atunci adu-o pe Lina înapoi. Dacă accepţi, mă voi gândi la propunerea ta.

Şi Tria îşi ţinu o clipă respiraţia, conştientă de riscurile pe care şi le asuma. Oryon îşi trecu palma peste coperta de piele a volumului.

– Nu cred că îţi dai seama de şansa pe care ţi-o ofer. Altfel nu ai pune atâtea condiţii.

– Eu ştiu ce putere deţine *Breyadon*. Ceea ce *nu ştiu* e dacă pot avea încredere în tine, dacă-ţi vei ţine cuvântul odată ce te voi ajuta să devii atât de puternic. De aceea îţi cer să-mi dai o dovadă de bună credinţă.

Bună credinţă! Oryon chiar îşi închipuia oare că ea vorbeşte serios? Însă pe figura lui nu se vedea nici urmă de îndoială.

– O dovadă, murmură el scărpinându-se în bărbie. O dovadă, hmmm?

Se ridică în picioare, puse volumul sub braţ şi înaintă până în mijlocul camerei. Stând cu faţa spre locul gol în care se aflaseră înainte patul şi biroul, îşi dădu capul pe spate şi privi în sus, desenă în aer un simbol mistic şi rosti o invocaţie.

Cu un trosnet, patul se materializă în mijlocul unui nor de praf galben. Un alt simbol schițat în aer și o altă invocație readuseră biroul la locul lui.

– Poftim, spuse apoi. Astea sunt dovezi suficiente.

Tria sări în picioare.

– Nu! Mobilele nu înseamnă nimic. Adu-o înapoi pe Lina, dacă vrei să am încredere în tine.

Ochii lui se îngustară, privind-o bănuitor. Prea târziu își dădu Tria seama că, ridicându-se de pe scaun, lăsase să se vadă că puterile îi reveneau. Dar Oryon încuviință.

– Bine. Nu uita, ți-ai dat cuvântul!

Ținând mai bine *Breyadon*, schiță din nou câteva simboluri în aer. De această dată, contururile lor erau marcate de o strălucire fierbinte. Pe un ton scăzut, rosti mai multe cuvinte, din care Tria nu înțelese nimic. În cele din urmă, își încleștă ambele mâini pe coperta cărții. O panteră căzu pe podea, în fața lui, mârâind și scuipând. Sări în picioare, privi în jur și, cu un urlet îngrozit, se aruncă pe fereastra deschisă.

Înnebunită, Tria se repezi și, aplecându-se peste pervaz, privi în urma ei. Abia vizibilă, trei etaje mai jos, o siluetă neagră se ridică în patru labe, scutură din cap, năucă, și dispăru, șchiopătând, în întuneric.

Tria se răsuci spre Oryon.

– Ce-ai făcut?

– Exact ce mi-ai cerut. Acum a venit vremea să faci și tu ce-ți cer eu.

– Niciodată!

Își îndreptă asupra lui întreaga putere, care-l aruncă pe pat și-i smulse cartea din mână. Tria o prinse, sări pe lângă el, deschise ușa și se năpusti în hol. Mânată de panică, o luă spre baie, în loc să se avânte pe scări. Strângând cartea la piept, alerga pentru a pune o distanță mai

mare între ea și pașii care se auzeau duduind în spate. La cât de aproape era Oryon, nu avea nicio șansă de scăpare; o va vedea indiferent în ce cameră se va ascunde.

Folosește scările! Gândul îi răsună în minte la fel de clar ca o voce – vocea Veronicăi. Iat-o ridicându-se în fața ei, o scară largă, iluminată de aplice argintii. Fără ezitare, se repezi pe trepte în sus. Pașii n-o urmară. Îi auzi răsunând pe coridor și oprindu-se. În vreme ce urca, răzbătură până la ea, ca de la mare depărtare, strigătele înciudate și nedumerite ale lui Oryon.

Ajunse în capătul scării. Un hol lung se întindea în fața ei, iluminat de lumânări prinse în sfeșnicele din zid. Nu se zărea nicio ușă. Speriată și uimită, păși înainte.

Zarva care se iscase pe culoar după ieșirea bruscă a lui Oryon se stinse treptat. Ușile deschise se închiseră din nou. Liniștea nopții cuprinse iar școala.

Probabil că Oryon își folosise puterile pentru a se furișa nevăzut. Dacă ar fi rămas aici, la etajul fetelor, Tria i-ar fi sesizat prezența, era sigură de asta. Ușurată, ieși din întuneric și închise ușa. Se duse la fereastră și privi afară. Nici urmă de Lina; oricum, nu s-ar fi așteptat să zărească ceva. O panteră neagră se putea ascunde cu ușurință prin tufișuri. Va trebui s-o caute, dar trebuia să aștepte dimineața pentru asta.

Închise fereastra și se înapoie la pat, strănutând din cauza prafului galben. Mâine va face curățenie; în seara asta nu mai era în stare de nimic. Se simțea obosită, slăbită, o umbră a propriei ființe. Poate că un somn bun îi va reda energia. Își scoase rochia roșie, prăfuită, își puse cămașa de noapte și se culcă.

Tărâmul dintre lumi era un loc pustiu și sinistru. Imaginile ispititoare din alte lumi n-o mai fascinau, ci

acum o chinuiau, fiindcă nu găsise nici o cale de a ajunge la ele. Renunţase să le mai privească şi se părea că apăreau mai rar şi pentru intervale mai scurte de timp. Pereţii tunelului rămâneau în cea mai mare parte opaci, oferind doar când şi când câte o scurtă imagine a lumilor de dincolo. Însetată de culoare, îi părea rău că nu îmbrăcase ceva în nuanţe mai vii la cursul Aletheiei. Obscuritatea era apăsătoare, iar hainele ei maronii nu ofereau nicio pată de culoare.

Când auzi din nou paşi în urma ei, n-o mai luă la fugă. Se întoarse, privi şi se trase înapoi atât de încet, încât hidoasa arătare se apropie de ea.

– Sunt Oryon. Sau, cel puţin, sunt o parte a lui, un fragment de realitate. Iar tu eşti doar o parte a Triei, modelată din reflexia ei în oglindă şi dăruită cu un minim de viaţă, graţei puterii ei.

– Nu! ţipă ea şi de data aceasta o luă la fugă.

Dar în rătăcirile ei surprinse de câteva ori o vagă licărire, ca o lumină reflectată în ceva de sticlă, şi dincolo de ea o siluetă îndepărtându-se. Nu putea fi sigură în lumina aceea slabă – şi nici nu voia să fie sigură – dar silueta părea a fi ea însăşi.

Refuza să accepte ideea că forma văzută era eul ei adevărat, dar caracterul ireal al existenţei ei actuale o obliga să nu respingă ipoteza că ar putea fi, într-adevăr, doar o copie imperfectă. Pierdută în acest complex de tuneluri, suspendată undeva în afara timpului – ce putea fi asta altceva decât o iluzie, un vis? Iar ea era doar o parte a acestei iluzii.

Îşi alungă acest gând, îşi înfipse unghiile în pereţii tunelului, izbi cu picioarele în ei, urlă, ţipă, se ciupi şi se plesni pentru a se trezi din vis. Degeaba însă. Pereţii erau impenetrabili la atacurile ei, nimeni nu-i răspunse la strigăte şi nu se trezi din coşmarul în care era prinsă.

Înnebunea. Înnebunise. Asta era! Se rătăcise undeva în labirintul propriei minți bolnave. Iar acum trebuia să găsească drumul înapoi, spre însănătoșire. Pentru asta avea nevoie de contactul cu o altă ființă umană, dar singurul locuitor al acestei nonlumi era arătarea care își spunea Oryon, iar el nu putea fi altceva decât o creație a imaginației ei bolnave. Și totuși, prezența unei alte ființe – chiar una atât de hidoasă și de grețos mirositoare – era preferabilă singurătății teribile. În plus, începuse să creadă că s-ar putea transforma și ea într-o astfel de creatură.

Dacă ar vorbi cu el – de la o distanță sigură, firește – ar putea afla mai multe despre situația lui și, totodată, despre a ei. Se așeză cu picioarele încrucișate pe podeaua tunelului, strângându-și fusta de lână în jurul genunchilor pentru a-i ține de cald, și așteptă până ce îl văzu că se apropie. El se trânti alături, dar Tria se trase într-o parte și ridică o mână, pentru a-l ține la distanță.

– Reziști mai bine decât am rezistat eu, îi spuse fără a se mai apropia de ea. Înseamnă că din tine a rămas mai mult.

Scuturată de un fior, Tria își întoarse privirile de la el.

– Nimic din toate astea nu-i adevărat, șopti ea.

– E suficient de real pentru noi doi, replică el. Deși, dintr-un punct de vedere, ai dreptate. Reflexiile, ca noi, plutesc undeva între realitate și irealitate.

– Eu am carne și oase. La fel și tu. Cum putem avea substanță, dacă suntem doar niște reflexii?

Trebuia să riposteze, deși își contrazicea astfel propria negare a realității lui.

– Noi ne percepem ca având carne și oase, continuă el ridicându-și brațele scheletice, cu pielea putrezită, și adăugă pe un ton rușinat: Deși eu par a-mi pierde carnea pe care o mai am.

– De ce ţi se întâmplă aşa ceva? Mi se va întâmpla şi mie?

El îşi întoarse palmele şi privi rănile căscate în pielea lor.

– Nu ştiu. Cred că realitatea pe care am lăsat-o în urmă nu mai are nevoie de mine. El, cel de acolo, a găsit alte modalităţi de a-şi spori puterea, iar pe mine m-a lăsat să putrezesc aici. Dacă el nu mă cheamă şi nu-mi dă o nouă infuzie de viaţă, am să mă descompun treptat, până ce nu va mai rămâne nimic.

Tria îşi examină mâinile şi braţele. Erau subţiri, iar urmele lăsate de ciupiturile şi loviturile de adineauri se vedeau clar. Dar nu avea nici o rană deschisă, iar culoarea cenuşie a pielii putea fi un efect al lipsei de lumină. Îşi aminti că se văzuse pe sine în camera ei. Crezuse că-şi folosise puterile pentru a avea acea viziune. Acum se întrebă însă dacă nu cumva fusese mai degrabă o solicitare din partea celuilalt eu al ei, cel original. Şi toate acele Tria pe care le zărise – sau i se păruse că le zăreşte – puteau fi alte versiuni ale ei înseşi?

– Tu te vezi vreodată pe tine? Sau reflexii ale tale?

El râcâi podeaua cu un deget scheletic.

– M-am văzut, la început. Nu eram închis aici pe atunci; puteam intra în camera mea, mă puteam plimba în jurul şcolii, puteam vorbi cu oamenii. Dar am devenit tot mai slăbit şi, într-o zi, m-am pomenit aici. În rătăcirile mele mi-am văzut o dată sau de două ori propria faţă, privindu-mă. Ultima dată m-am împotrivit, am refuzat să-i dau puterea pe care o voia; ştiam că are intenţii rele.

– Şi asta te deranja? îl întrebă Tria, privindu-l în ochi.

El încuviinţă.

– Totdeauna mi-a plăcut să-mi testez limitele şi adesea am făcut ceea ce nu trebuia. Dar n-am avut intenţia să rănesc pe cineva. Eram lacom de putere, recunosc,

dar n-am fost crud în mod deliberat. Ei bine, am căpătat puterea – sau mai degrabă o parte din mine a primit-o. *Eu* n-o am. Celălalt eu al meu a luat-o și n-a mai dat nimic înapoi, din câte știu eu. Totodată, a luat toată partea malefică și m-a lăsat pe mine doar cu conștiința.

– Deci, dacă am găsi o modalitate de a ne întoarce, de a te reuni cu celălalt Oryon și de a reintra eu în cealaltă Tria, ne-am putea rezolva astfel problemele și l-am putea convinge pe Oryon – pe *acel* Oryon – să repare ceea ce a făcut.

Entuziasmul îi conferi Triei noi forțe. Sări în picioare și întinse o mână spre el.

– Nu e chiar atât de simplu. Suntem închiși aici, în afara lumii noastre – în afara oricărei lumi. Și, fără putere, n-avem șanse să ne întoarcem.

Tria își lăsă brațele să-i cadă pe lângă corp. Avea dreptate; nici unul dintre ei nu era altceva decât o umbră neputincioasă. Ce-ar putea face? Dar în nici un caz nu avea de gând să renunțe. Poate că, dacă ar afla mai multe...

– Cum a învățat Oryon – cum ai învățat tu să utilizezi reflexiile în oglindă pentru a-ți spori puterea?

– Taner mi-a spus. Îmi descria tradițiile tribului ei și vorbea despre ele lejer, ca despre ceva ce auzise de la bătrânii clanului, nu un lucru pe care-l încercase ea însăși. Ea nu e o persoană curioasă și nu cred că i-a trecut prin minte că eu aș putea încerca să pun acele tehnici în aplicare.

Speranțele Triei scăzură aproape de zero.

– Taner a părăsit școala și s-a întors acasă. Nu avem cum să luăm legătura cu ea și să aflăm cum să inversăm procesul.

Oryon sări în picioare și își strânse zdrențele în jurul corpului.

– Taner a plecat de la școală? De ce? Când?

Tria începu să-i explice, dar fără a o lăsa să termine, el clătină din cap.

– Nu mai are importanță. Noi nu ne aflăm la școală. Dar dacă există vreo posibilitate de a lua legătura cu ea, o putem face oriunde ar fi. Nu cred că avem șanse de reușită, dar dacă tu vrei să încerci, eu te ajut.

De această dată întinse el mâna spre ea și, fără a ezita, Tria îi prinse degetele murdare, pline de răni deschise.

– Vom încerca. Amândoi poate că mai avem un dram de putere.

21

Căutări

Ecoul pașilor ei răsuna pe coridorul lung și pustiu. Încercă să meargă mai ușor și își auzi inima bubuindu-i mai tare decât pașii; îi bătea în urechi, îndemnând-o la precauție, la retragere. Dar nu se putea întoarce acolo unde o aștepta Oryon. Iar Veronica îi spusese să folosească scările, lăsând să se înțeleagă că o vor duce într-un loc sigur.

Dar unde se afla? Coridorul se întindea parcă la nesfârșit, iar ea se simțea din cauza asta mică și lipsită de importanță. Mersese deja prea mult pentru a se mai afla încă în școală. Și, oricum, clădirea școlii avea numai trei etaje, iar ea urcase treptele ce duceau în sus de la etajul al treilea. Probabil că ajunsese într-o altă dimensiune – una cu totul diferită însă de tot ce studiase la cursul Aletheiei și de calea pe care o condusese profesoara. Dacă nu se afla în școală, se afla totuși într-o clădire de un anume fel. Mergea pe o podea acoperită cu un parchet bine lustruit, din lemn într-o largă varietate de nuanțe. Nicio lumină electrică nu alunga aerul misterios al coridorului. În suporturile lor din bronz, lumânările ardeau încet, emanând un parfum dulce, de floare, iar zidurile străluceau în lumina lor așa cum pereții școlii

n-ar fi putut-o face niciodată. Luciul adânc al lambriurilor demonstra o îngrijire meticuloasă. Era genul de coridor pe care Tria și l-ar fi imaginat în conacul vreunui guvernator sau chiar în Palatul Triumviratului din Tirbat.

Mersese mult și *Breyadon* începuse să-i atârne greu în brațe când, în sfârșit, ajunse la capătul coridorului, unde zări două uși de stejar minunat sculptate. Se opri în fața lor și privi scenele imortalizate în relief. Erau – nu avea nici o îndoială în privința asta – aceleași cu cele care abia dacă se mai distingeau pe ușile principale ale școlii. Ea însăși le lustruise atunci când, împreună cu Lina, fusese obligată să muncească sub comanda Veronicăi. Eforturile ei de a le scoate la lumină nu dăduseră decât rezultate vagi, dar izbutise să curețe suficient din murdăria depusă pentru da la iveală sculpturile originale.

Fără tragere de inimă, își adună tot curajul și ciocăni. Ușile se deschiseră; dincolo de ele se afla o încăpere largă, luminată de lumânări montate într-un magnific candelabru de cristal. Sub el, în capul unei mese dreptunghiulare, ședea directoarea. Cei șase profesori erau așezați câte trei de o parte și de alta a ei. La celălalt capăt al mesei nu se afla nici un scaun.

– Intră, îi spuse directoarea văzând-o că a rămas în prag, privind cu ochii mari scena neașteptată. Te așteptam.

Strângând la piept *Breyadon*, Tria păși înăuntru. Brusc deveni conștientă de aspectul ei neîngrijit, de rochia roșie, prea mare și plină de praf. Năucită, se împiedică de marginea covorului persan. Când își recăpătă echilibrul, directoarea îi făcu semn să vină mai aproape și ea înaintă până ce ajunse în dreptul mesei, sub artileria încrucișată a celor șapte perechi de ochi. Incapabilă să mai suporte examinarea lor tăcută, își fixă și ea privirea asupra doamnei Dova și întinse *Breyadon* spre ea.

– V-am adus cartea înapoi.

Așezată în partea stângă a mesei, în mijloc, profesoara abia dacă înclină capul. Magistrul Hawke se ridică, luă volumul și-l puse pe masă, în fața doamnei Dova. O tuse sonoră îi atrase Triei atenția spre Aletheia, aflată chiar în dreapta ei. Profesoara moțăi din cap spre ea, se întoarse spre directoare și moțăi din nou.

Doamna Vedreaux își încrucișă mâinile pe masă. Inelul ei sclipi în lumina lumânărilor.

– Miss Tesserell, începu ea într-un târziu, felicitări! Ai atins al treilea nivel.

Când înțelese cu adevărat spusele neașteptate ale directoarei, Tria se sprijini greu de tăblia mesei, dorindu-și cu disperare să aibă alături un scaun pe care să se așeze înainte ca tremuratul picioarelor s-o trădeze. Magistrul Tumberlis zâmbi miop spre ea.

– A fost grozav de plăcut să-ți urmăresc ascensiunea rapidă și depășirea primelor două niveluri, spuse el. M-am temut că dificultățile tale în stăpânirea logicii se vor dovedi un obstacol insurmontabil, dar am constatat că te-ai lăsat condusă de o logică a ta proprie, înnăscută.

Magistrul San Marté își drese glasul și își aranjă cravata, pregătindu-se să ia cuvântul de parcă s-ar fi aflat la catedră:

– Ai luat câteva viraje greșite în drumul tău pe calea eticii, înainte de a alege calea cea dreaptă. Ne-ai dat serioase motive de îngrijorare, foarte serioase, într-adevăr. Dar cu ajutorul indicațiilor mele, sunt sigur, ai găsit în sfârșit calea cea dreaptă. Dar încă n-ai ajuns la capăt, firește. Oh, nu! Cea mai grea porțiune a drumului te așteaptă încă, iar pericolul de a devia de la calea justă va spori pe măsură ce vei înainta. Trebuie să te întărești cu lecțiile pe care ți le-am predat eu. Să nu pierzi niciodată din vedere principiile pe care eu...

– Haide, omule! îl întrerupse magistrul Hawke. Păstrează toate astea pentru sala de clasă. Miss Tesserell mai are cel puțin încă două semestre de studiu; vei avea atunci o ocazie mai bună de a trece în revistă principiile eticii.

Magistrul San Marté aruncă spre colegul său o privire înveninată, dar nu ripostă.

– Îmi pare bine că mi-ai înapoiat *Breyadon*, spuse doamna Dova bătând cu palma în coperta de piele a cărții. Înțeleg însă că domnul Brew susține că a descifrat codul și intenționează să se folosească de magia lui, în ciuda avertismentelor mele.

Tria încuviință. Discursurile profesorilor îi oferiseră răgazul necesar pentru a se liniști și a-și aduna curajul.

– Mă urmărea. Am fugit pe scări pentru a scăpa de el.

Se întrerupse, întrebându-se cât de mult știau profesorii despre ceea ce se întâmplase în camera ei.

– Te rugăm să ne povestești.

Invitația doamnei Blake, făcută pe un ton plăcut, melodios, îi spulberă ezitările și Tria începu să descrie cele întâmplate. Cei șapte profesori ascultau atenți, fără a pune însă vreo întrebare. Poate că de fapt chiar știau totul și nu voiau decât să audă faptele relatate din punctul ei de vedere. Când sfârși de povestit, directoarea se ridică în picioare.

– Așadar, spuse ea, domnul Klemmer trebuie adăugat pe lista celor care trebuie aduși înapoi. Iar miss Mueller, blocată în forma ei de panteră, rătăcește undeva în noapte. Ea trebuie găsită, domnul Brew trebuie împiedicat să-și utilizeze cunoștințele dobândite în mod ilicit, iar cei care lipsesc trebuie aduși înapoi. Se pare deci că ai atins nivelul al treilea exact la momentul potrivit.

Directoarea vorbea de parcă atingerea nivelului al treilea rezolvase totul. Tria însă nu se simțea deloc altfel decât înainte.

– La ce nivel a ajuns Oryon? îndrăzni ea să întrebe.

– Tot la al treilea. Pare doar că l-a depășit fiindcă se bazează pe alte puteri decât ale sale.

– Asta îi conferă totuși un avantaj asupra mea.

Chiar și ei cuvintele rostite i se părură jalnice și plângăcioase. Conflictul cu Oryon o istovise și se înfiora la gândul că va trebui să se întoarcă și să se confrunte din nou cu el. Era nedrept din partea lor s-o forțeze să ducă lupta asta de una singură.

– Dar nu ești singură, răspunse Aletheia la gândul ei nerostit.

Tria așteptă, dar femeia nu mai spuse nimic. Directoarea însă se apropie de ea.

– Ai acceptat provocarea de bunăvoie, îi reaminti ea. Trebuie să continui până la final.

– Dar Rehanne și Lina s-au oferit să mă ajute!

Iar vorbise pe un ton plângăcios.

– S-au oferit și te-au ajutat. Și nu cred că rolul lor s-a încheiat. De aceea trebuie s-o găsești pe Lina neîntârziat. După atâta timp petrecut pe întunecatul Tărâm Teribil, nu va reuși să revină la forma ei umană. Și n-ar fi de dorit ca un fermier sau un vânător s-o zărească în chip de panteră...

– Nu, recunoscu Tria cu un fior, amintindu-și cum tatăl ei stătuse odată la pândă înarmat cu pușca, în căutarea unui jder despre care bănuia că i-a ucis niște găini. Văzuse animalul furișându-se din coteț cu un pui în bot și-l făcuse mici fărâme.

Directoarea își scoase inelul de pe deget și i-l întinse.

– Nu-ți pot oferi prea mult ajutor, dar pot să-ți împrumut inelul meu. Poartă-l. Îți va asigura o anume protecție.

Uimită de neașteptata generozitate a femeii, Tria luă inelul și-l puse pe deget. Se potrivea perfect.

– Îți voi arăta un drum care duce direct în grădină, continuă directoarea. N-ar fi înțelept să te întorci la tine în cameră înainte de a începe s-o cauți pe miss Mueller.

– Dar ce fac cu Oryon? Dacă poate folosi ce a citit în *Breyadon*, chiar dacă nu mai are cartea...

– Poate, iar tu trebuie să încerci să-l oprești. Dar nu înainte de a o găsi pe miss Mueller. Vino!

În timp ce profesorii rămaseră pe scaune, directoarea o conduse spre o ușă din spate. Ușa dădea spre un palier de la care o scară în spirală pornea în jos, în întuneric.

– Succes, miss Tesserell. Îți admir curajul.

Cu aceste cuvinte, se retrase în încăpere și închise ușa în urma ei, blocând astfel sursa de lumină care învăluise palierul și scara.

Tria pipăi după balustradă, o găsi și se ținu bine de ea, începând să coboare treptele. Tremura în bătaia vântului rece și ridică ochii, văzând cerul înstelat. Deci scara era undeva afară. Pe măsură ce ochii i se obișnuiră cu întunericul, reuși să distingă treptele și, dincolo de ele, siluetele copacilor. Nu se vedea nici o clădire; scara părea să coboare de nicăieri.

Când ajunse jos, privi în jurul ei, încercând să se orienteze. Recunoscu locul: capătul grădinii de legume. În depărtare zări clădirile școlii învăluite în întuneric, ici și colo licărind câte o lumină, în camerele în care elevii învățau târziu sau adormiseră, poate, cu nasul în cărți.

Scara pe care coborâse dispăruse. Tremurând, se strânse singură în brațe, dorind să fi fost lăsată să se ducă în camera ei după o jachetă. Dar directoarei nu-i treceau prin minte lucruri atât de banale. Bine măcar că rochia roșie, deși largă, era din lână țesută în casă și-i ținea oarecum de cald.

Habar n-avea cum s-o găsească pe Lina. Directoarea ar fi trebuit să organizeze o întreagă echipă de căutare.

Nu înțelegea de ce o trimisese pe ea, atâta vreme cât Oryon și-ar putea duce la îndeplinire amenințarea că va folosi magia învățată din *Breyadon*. Era posibil, așa cum credea domna Dova, ca această utilizare să-l distrugă, distrugând însă totodată școala și pe toți elevii. Întreaga comunitate a celor dotați era în pericol. Iar pe ea o trimiseseră să caute o panteră!

Măcar dacă ar fi avut o lanternă. Orbecăi prin întuneric, printre șirurile de plopi care formau un fel de gard viu în partea din spate a grădinii, apoi o luă peste câmp. Bâjbâia pe un teren arat și desțelenit, pregătit pentru plantările de primăvară. Cu excepția plopilor din spate, nu mai erau copaci în zonă. Unde se putea ascunde o panteră?

Nu-și putea alunga bănuiala că fusese trimisă aiurea; de una singură nu avea mari șanse de a găsi o felină neagră în noapte – și nici de a o prinde în cazul în care o găsea. Nu deținea puterea de a o readuce la forma omenească, iar ca panteră, Lina s-ar fi lăsat cu greu domolită.

Se împiedică de o piatră și căzu cât era de lungă, cu fața în pământul moale. Întinsă pe jos, simți cum o năpădesc lacrimi de neputință și frustrare. Nivelul al treilea! Ce importanță avea, dacă nu-i aducea un surplus de putere?! Niciodată nu se simțise atât de neajutorată.

Se ridică și își scutură pământul de pe față și de pe mâini. Poate că ar trebui să se întoarcă în școală – numai că nu ar avea cum să intre; ușile erau probabil încuiate. Din nou se întrebă de ce fusese trimisă afară, în loc să i se ceară să-l împiedice pe Oryon să folosească *Breyadon*.

El spusese că are nevoie de ajutor pentru a controla puterea dezlănțuită, iar Tria îi explicase directoarei că Oryon o presase să-l ajute. Poate că de asta o trimisese afară, ca să nu cadă în ispită. Știind-o acum slabă,

lipsită de puteri, probabil că voise s-o îndepărteze astfel de Oryon.

Da, poate că asta era. Se ridică în picioare și-și curăță pământul de pe rochie. Inelul directoarei i se agăță în țesătură; uitase că îl poartă. „Pentru protecție", îi spusese ea. Ce bine ar fi dacă ar proteja-o și împotriva frigului!

Undeva în depărtare un câine lătră – un hăulit profund, amplificat de liniștea nopții. Un al doilea i se alătură, cu un hămăit subțire, furios. Zgomotul o smulse din amorțeala în care căzuse. Poate că animalele lătrau unul la celălalt, dar dacă observaseră de fapt un intrus? Dacă îl încolțiseră?

Avea nevoie de o sursă de lumină. Își folosi o parte din slabele puteri rămase pentru a aduna puțin licăr de stele și a forma o mică minge de lumină. Cu ajutorul ei, porni în fugă spre locul din care se auzeau lătrăturile.

Oryon se trase la o parte din fața oglinzii, făcându-i loc Triei să pășească în cameră. Privi în jurul ei, pentru a se asigura că erau singuri.

– Ce ai făcut cu Jerrol? întrebă.

– Învață împreună cu Davy. Au o lucrare mâine, la ora doamnei Blake și le-am instilat în minte sugestia că trebuie să lucreze până târziu în noapte, dacă vor să promoveze. Chicotind, adăugă: În cazul lui Jerrol, probabil că e chiar adevărat. Poate că i-am salvat gâtul sugerându-i să-și facă griji pentru notele obținute. Stai jos.

Cu bagheta pe care o ținea în mână, îi făcu semn spre un scaun.

Camera era la fel cum și-o amintea ea de când se furișase aici împreună cu Rehanne, căutând *Breyadon*. Era surprinsă văzând ce ordine mențineau cei doi băieți. Erau aprinse ambele veioze și lampa din plafon. În cămașă neagră și pantaloni de aceeași culoare, Oryon părea

o umbră întunecată în mijlocul încăperii viu luminate. Tria se apropie de scaun, dar nu se așeză; nu voia să fie dezavantajată față de el, care stătea în picioare.

– Te-am invitat aici pentru a-ți mai da o șansă să te gândești la oferta mea.

Cuvintele lui o nedumeriră.

– La ce ofertă te referi?

– Nu-ți amintești?

– Nu. Ar trebui?

– Se pare că nu. Oryon surâse, de parcă ea tocmai trecuse un test, și adăugă: Te rog să stai jos.

De data aceasta se așeză țeapănă pe marginea scaunului, cu mâinile încleștate în poală. El se trânti în celălalt scaun.

– Știai că am reușit să descifrez *Breyadon*?

– Bănuiam. Unde e?

– Nu trebuie s-o am la îndemână pentru a-i pune magia în aplicare. Dar am nevoie de un asistent.

– Și de ce apelezi la mine? Ce te face să crezi că aș accepta să te ajut?

– Îți vrei prietenul înapoi. Pe Wilce. Și pe Gray de asemenea, cred. Aș putea aranja să-i recapeți, ca o răsplată.

Tria cătină din cap.

– Am văzut în ce i-ai transformat și ce i-au făcut vrăjile tale lui Kress. Nu vreau să iau parte la nicio magie de-a ta.

– Dar îți cer să mă ajuți să controlez și să modelez puterea pe care mi-o poate aduce *Breyadon*. Dacă vom colabora, vei avea și tu parte de această putere. Gândește-te la asta. Gândește-te la ce-ai putea face.

Voia s-o păcălească, era sigură; niciodată n-ar împărți puterea cu cineva de bunăvoie. Dar prefăcându-se dispusă să-l ajute, putea afla ea însăși secretele din *Breyadon*. Îi putea lua lui puterea, îi putea salva pe

Wilce și Gray, reparând totul. Desigur, risca enorm, dar sosise vremea pentru a o face. Destul amânase. Doar pentru asta își adunase puterile!

Însă nu voia să pară prea nerăbdătoare, așa că mai ezită puțin, punând întrebări, ripostând, și în cele din urmă obținu de la el promisiunea că n-o va trăda niciodată. Jurase pe bngheta lui, dar Tria își dădea seama că făgăduiala nu valora mai nimic. Cu toate acestea, acceptă să-l ajute.

– Bun. Excelent! exclamă el ridicându-se și frecându-și mâinile încântat. Începem imediat. O să-ți explic ce trebuie să facem și vom stabili locul și momentul potrivite.

În tunel era din ce în ce mai frig. Tria stătea cu genunchii strânși la piept, încercând să se încălzească așa cum putea, învelindu-se cu poalele fustei maro. Oryon își strânse și el zdrențele pe corp. Lumina scădea și ea, de parcă totul se stingea încetul cu încetul. Tria tot nu reușea să înțeleagă ce era locul acesta, dacă era real sau dacă era doar o creație a minții Aletheiei, o extensie a puterii ei. Dacă locul dispărea, ea și Oryon ar dispărea odată cu el, aidoma unor umbre.

Oricât de efemeră ar fi fost, propria ei existență i se părea suficient de reală și n-o încânta gândul că s-ar putea stinge aidoma flăcării unei lumânări. Trebuia să aibă un scop, un obiectiv către care să se îndrepte, deși se îndoia că vreunul dintre ei îl putea atinge. Nu se putea aștepta ca niște biete reflexii cu vagi urme de putere să intre în legătură cu o ființă din lumea reală.

– Ce e realitatea? întrebă Oryon. De unde știi că Taner este mai reală decât suntem noi?

Habar n-avea ce să-i răspundă și nici nu credea că el așteaptă vreun răspuns. Îi admira hotărârea, refuzul de

a se lăsa doborât de disperare. Își alungă și ea îndoielile și își focaliză privirea interioară, încercând să recreeze în detaliu înfățișarea lui Taner. Ar fi vrut să știe mai multe despre caracterul ei, dar pentru asta trebuia să se bazeze pe spusele lui Oryon. Ea nu încercase niciodată să se apropie de fata aceea ciudată din insulele nordului îndepărtat. Accentul ei străin și purtarea dură o ținuseră la distanță; îi fusese teamă de accesele ei de mânie și de pumnalul omniprezent.

– Taner este o idealistă, îi spuse Oryon, ghicindu-i gândurile. Și-ar dori să îndrepte toate relele de pe lume și se înfurie atunci când n-o poate face. De fapt, nici nu sunt sigur că recunoaște vreodată că n-o poate face; zice doar că nu e un lucru ușor. Admiră forța, disprețuiește slăbiciunile sub orice formă, fizice și morale deopotrivă. Nu are răbdare, nici compasiune, dar e extrem de loială și așteaptă loialitate din partea celorlalți. De aceea, când m-am simțit fascinat de Lina...

Ridică din umeri, fără a-și sfârși fraza.

Dar asta nu era totul, Tria știa bine. Taner era o fată aspră, osoasă, cu o înfățișare comună, și totuși Oryon îi sesizase frumusețea. Vorbea bolovănos și era încăpățânată, dar el îi descoperise blândețea și fidelitatea. Probabil că *acest* Oryon chiar ținuse la Taner, deși lui Oryon cel din lumea pe care o lăsaseră în urmă nu-i păsa decât de el însuși.

Acum, Tria își uni forțele cu el, întreținând fuioarele de putere și formând un fel de plasă mentală menită să-i atragă atenția lui Taner. Plasa era subțire și firavă, deși își dirijase în ea toate forțele pe care le mai avea, știind că și Oryon procedează la fel. Tunelul devenea mai rece, mai strâmt, mai întunecat. Iar plasa lor nu prinse nimic.

22

Legăminte multiple

Lătratul furios venea de mai departe decât își închipuise ea. Continua să meargă aproape orbește, ținând în mâini lumina adunată, care însă abia dacă reușea să străpungă întunericul. Când ajunse aproape de sursa sunetului, gâfâia și era transpirată, în ciuda frigului de afară, iar o durere ascuțită o săgeta într-o parte.

Găsi animalele într-un mic desiș de lângă o fermă. Erau câini de vânătoare, fapt destul de neplăcut, dar – slavă Dătătorului de Putere – nu erau dulăii masivi ținuți de obicei pe post de câini de pază. Printre copacii cu ramuri încă goale îl zări pe fermier apropiindu-se din cealaltă parte, cu o pușcă în mâini. Câinii zgâriau cu ghearele trunchiul unui copac și săreau încercând să ajungă la crengile de jos. Pe una dintre ele se vedea ghemuită o siluetă neagră, cu un picior atârnându-i spre câini.

Câinele mai mic și mai agil sări spre picior și căzu înapoi, la pământ, schelălăind. Văzând această ratare, tovarășul său mai mare izbucni într-un lătrat și mai furios, zgârmând trunchiul cu ghearele.

– Towser, Essie, înapoi! strigă fermierul. O prind eu. Înapoi, am spus!

Și îndreptă țeava puștii spre silueta neagră din copac.

– Nu!

Țipătul Triei acoperi bubuitul armei.

În clipa în care ea țâșni înainte, pantera căzu de pe creanga pe care stătea. Câinii se repeziră la ea. Șuierând și mârâind, felina încercă să se ridice, cu toate că o labă îi era sfărâmată, iar dintr-o rană de la burtă îi curgea sânge. Tria aruncă sfera de lumină spre câini. Speriate, animalele se traseră înapoi, dar se năpustiră iar când lumina se stinse. Tria le transmise mental dulăilor să lase prada în pace, dar setea lor de sânge era mai puternică decât chemarea ei. Repezindu-se la ei, începu să-i lovească cu mâinile și picioarele.

– Pleacă de aici, fetiță! zbieră fermierul. Ești nebună?

– Ține-ți câinii! Oprește-i!

Dulăul cel mare își înfipse colții în piciorul ei.

– Dă-i drumul, Towser! Vino aici!

Când câinele îi ignoră comanda, fermierul îl lovi cu patul puștii. Dulăul schelălăi și se retrase. Omul înșfăcă brațul Triei și o smuci de lângă pantera rănită.

– Trebuie să dobor fiara aceea înainte să-mi sfârtece câinii, spuse el și își aținti pușca.

– Stai!

Tria se aruncă spre el, dezechilibrându-l, și primi în plin șocul reculului. Glonțul se înfipse în trunchiul copacului. Fermierul se răsuci și dădu s-o lovească cu patul armei. Automat, ea își îndreptă întreaga putere asupra lui și a puștii sale. Omul se clătină și căzu; arma îi zbură din mâini. Tria sări să apere din nou pantera de câinii înverșunați.

Felina încremenise la pământ. Câinele cel mic se repezi la gâtul ei. Tria îl înhăță de ceafă și-l aruncă într-o parte, apoi se aplecă asupra panterei; zăcea într-o baltă de sânge, gâfâind, cu limba atârnându-i din gură.

– N-am să te las să mori, Lina!

Luă animalul în braţe şi se ridică în picioare. În spate, auzi piedica armei ridicându-se.

– Eşti o vrăjitoare, nu-i aşa? mârâi fermierul. Cred că bestia ţi-e rudă. Da' nici una dintre voi n-o să plecaţi vii de aici!

Şi înfipse ţeava puştii între omoplaţii ei. Foarte bine! Aşa, Tria ştia unde se află armă fără a mai fi nevoită să se întoarcă. Îşi adună puterea şi înconjură ţeava, răsucind-o în sus. Cu un urlet de groază, omul aruncă puşca din mână şi o luă la fugă. Dulăii erau însă mai insistenţi. Nu voiau să renunţe la pradă şi o încercuiră. Unul dădu s-o prindă de călcâi, iar celălalt se năpusti asupra ei, încercând să-i smulgă pantera din braţe.

Aşa împovărată şi cu piciorul muşcat zvâcnindu-i de durere, ştia că nu putea fugi mai repede decât ei. Şi nici nu voia să-şi irosească puterile deja slăbite, dar avea nevoie de ajutor pentru a transporta pantera. Trebuia să doboare ambii câini cu o singură lovitură fulgerătoare. Căută din ochi o creangă joasă şi groasă. O găsi, se repezi la ea şi îşi folosi puterile pentru a o rupe şi a o azvârli spre câini.

Fără a şti dacă i-a doborât, i-a ucis sau doar i-a speriat, alergă până ce îşi dădu seama că n-o mai urmăreau; oricum, mai mult n-ar mai fi ţinut-o nici picioarele. Se opri şi îşi trase răsuflarea, odihnindu-şi braţele care aproape că-i amorţiseră. Rochia îi era mânjită de sângele panterei. Se străduí să vadă, în întuneric, dacă Lina mai trăia. Un vindecător i-ar putea cicatriza rana care i se căsca în abdomen, dar ea nu avea acest talent. Îşi concentră puterea pentru a opri valul de sânge. Rana nu se închise, aşa cum se întâmplase cu cea de la gâtul lui Jerrol sub mâna directoarei în seara balului. Sângele nu mai curgea, dar asta putea fi un semn al morţii, mai

degrabă decât al vindecării. Trebuia s-o ducă pe Lina la un vindecător adevărat.

Clădirea școlii se vedea deja, dar Tria știa că pașii ei chinuiți n-o vor putea duce până acolo în timp util pentru a salva viața Linei. Poate, doar, dacă avea puterea de a modifica spațiul.

Am ajuns la nivelul al treilea acum. Asta trebuie *să însemne ceva.* Își imagină coridorul de la etajul al treilea, se imagină pe ea însăși în fața camerei lui Verin. Un val de ameteală o cuprinse și simți cum pantera îi tremură în brațe. Dar rămase neclintită. Încercă din nou, de această dată creându-și imaginea mentală a palierului de la etajul al doilea, în fața biroului directoarei. Contură în minte fiece detaliu al acelui loc pe care îl cunoștea atât de bine. Însă trupul tot nu i se mișcă.

Poate că încerc să mă duc prea departe. Dacă aș putea ajunge în fața intrării principale...

Deși nu le putea distinge în întuneric, privi intens spre locul unde știa că se află ușile duble, revăzu în minte lemnul ros și sculpturile tocite, strânse mai bine în brațe trupul Linei și își afirmă clar intenția de a se afla în fața ușilor.

Un zvâcnet o împinse în picioare. Lumea începu să se rotească în jurul ei. Când senzația de vertij se potoli și privirile i se limpeziră, văzu în față clădirea școlii. Nu ușile principale, ci zidul, aproape de colțul din față. Ajunsese aproape.

Dar era extenuată, incapabilă să ridice pantera muribundă, incapabilă să se țină pe picioare. Trebuia să atragă atenția cuiva. Zgârmă cu degetele în țărână, până ce găsi o piatră. Cu ultimele puteri, o azvârli spre o fereastră luminată de la etajul al doilea. Geamul se deschise și o siluetă se aplecă în afară. Putea fi Fenton, dar

nu era sigură. Și nici nu conta. Deschise gura și strigă după ajutor cât de tare izbuti.

Silueta se retrase. Tria se prăbuși la pământ, o trase pe Lina în poală și se rugă ca ajutorul să vină la timp.

Beznă. Frig. Singurătate.

Tria plutea în neant. Nu mai simțea nimic, iar gândurile îi erau vagi, confuze. Fragmente de amintiri îi apăreau fugar în minte, după care dispăreau iar în nimicnicie. Mama ei, stând în ușa bucătăriei, privind visătoare un stol de păsări în zbor spre sud. Tata, ajutând-o pe bătrâna lor vacă să aducă pe lume un viței mort, înjurându-și „fiica vrăjitoare", ca și cum ea ar fi fost de vină pentru acea nenorocire. Degetele lungi și subțiri ale directoarei, răsfoind un teanc de hârtii pe birou. Doamna Dova, citind cuvinte neînțelese din Breyadon. Wilce, cu mâinile în buzunare, lângă arteziana din curte. O sferă de cristal, lucind printr-o porțiune transparentă a tunelului dintre lumi. O siluetă descărnată, în zdrențe putrezinde, spunând „Eu sunt Oryon".

– Taner!

Era vocea lui Oryon. O contactase.

– Taner, trebuie să știu cum să inversez procesul de creare a dublurilor în oglindă.

Timp de numai o secundă, chipul fetei, fără trup, fantomatic, pluti între ei. Buzele se mișcară.

– Moartea, șopti vocea abia auzită. Secretul e moartea.

Contactul se rupse și în aceeași clipă Tria simți cum întunericul o cuprinde iar.

– Moartea. Moartea e secretul.

Oryon își ridică privirea din hârtiile pe care le studia și se încruntă la Tria.

– Ce tot spui acolo?

– Nu... nu știu. N-am vrut să spun asta. A fost doar... un gând care mi-a venit în minte.

– Doar nu-ți pierzi firea, nu-i așa?

Tria clătină din cap.

– Vreau doar să sfârșim cu toate astea, atâta tot. Când vei fi gata?

– Curând. Nu pot să mă grăbesc. Momentul trebuie ales cu grijă.

Și se întoarse la hârtiile pe care le citea. Cu degetul arătător sublinie un rând din carte.

– Calculele sunt complicate. Aproape că am reușit.

Apoi tăcu și Tria îl privi tulburată. Gândul acela neașteptat ar putea fi o prevestire, un avertisment trimis de subconștientul ei, pentru a-i aminti că nu avea puterea necesară pentru ceea ce avea de gând să facă.

– Ah! exclamă Oryon sărind în picioare și întinzându-se, cu hârtiile în mână. Am izbutit! Putem să trecem la treabă. Ne va lua câteva ore.

Tria se ridică, își netezi fusta albastră și își îndreptă manșetele bluzei albe, privind neliniștită spre ușă.

– Dar Jerrol nu se va întoarce în scurt timp?

– Ba da. Nu putem rămâne aici. Acum câteva ore am găsit însă locul perfect. Știai că în clădirea asta există o mansardă?

– O mansardă? Nu.

– Ei bine, există. Am găsit-o când căutam... când exploram împrejurimile. E locul perfect din care să ne aruncăm plasa asupra întregii școli.

Luându-și bagheta, ieșiră împreună din cameră și porniră pe culoarele pustii. Ajunși în fața scărilor ce urcau spre etajul al treilea, Oryon se opri și schiță niște simboluri în aer cu bagheta.

– Așa avem grijă de paznici, șopti ei.

Tria îl urmă pe trepte. În timp ce străbăteau în vârful picioarelor culoarul de la etajul fetelor, Tria aruncă o privire tristă spre camera ei. Ce bine ar fi dacă ar putea să intre, să închidă ușa și să scape de toate astea! Camera, care i se păruse urâtă și inospitalieră când sosise la școală, devenise acum o oază de siguranță, un refugiu primitor. În capătul culoarului, aproape de baie, Oryon îi arătă o ușă pe care ea n-o mai văzuse niciodată până atunci; era imposibil să fi trecut zi de zi pe lângă ea fără s-o fi observat. Și totuși, iat-o aici. Oryon o deschise. Dincolo de ea, o scară îngustă urca în beznă.

Oryon aprinse o luminiță magică, de un albastru-pal și ținând-o în palmă, începu să urce treptele. Tria îl urmă după ce închise ușa în urma ei. Ieșiră printr-o trapă într-o încăpere cu tavanul jos, în care abia dacă aveau loc să stea în picioare. De-a lungul pereților erau aliniate cutii și cufere; Tria recunoscu unele dintre cutiile de pălării ale Linei. Totul era acoperit de praf și pânze de păianjeni.

Oryon trase un cufăr în mijloc, suflă praful de pe el și se așeză, îndemnând-o să facă și ea la fel. Tușind înecată de praf, Tria luă o cutie mare și o puse în fața lui. Lumina magică plutea fantomatic între ei.

– Nu-i așa că e o găselniță interesantă? N-o fi ea cea mai elegantă ascunzătoare, într-adevăr, dar locul e ideal. Parcă a fost făcută pentru mine! De aici îmi pot întinde firele de putere peste întreaga școală. Nimeni nu-mi va scăpa.

Tria se ridică în capul oaselor și își trase pătura până sub bărbie.

– Moartea, spuse cu glas tare. Secretul e moartea.

Ascultă în liniștea nopții, dar nu auzi nimic neobișnuit. Ce ciudat că îi apăruseră în minte cuvintele astea

exact când se trezise! Probabil că visase; sau mai degrabă avusese un coșmar, dar nu-și putea aminti nimic din el.

Se ridică din pat, se apropie de ușă și, în cămașa de noapte fiind, ieși pe coridor. Privi în sus și-n jos; era pustiu și tăcut, iar în lumina lăsată aprinsă peste noapte nu zări nimic ieșit din comun. Ridicând din umeri, intră în cameră, încuie ușa la loc și aprinse veioza pentru a vedea cât e ceasul. Mai avea două ore până când va trebui să se scoale și să se pregătească pentru cursuri. Închise lumina și se întoarse în pat. N-avea de ce să-și facă griji pentru un vis pe care nu și-l amintea; mai bine să mai doarmă puțin.

– Moartea, murmură Tria spre mâinile care îi luară pantera din brațe. Secretul e moartea.

– Așa o fi, dar viața e un secret la fel de mare.

Răspunsul ferm o trezi la realitate și își îndreptă cu greu privirile spre cea care vorbise. Veronica. Îngrijitoarea o ajută să se ridice și o susținu în vreme ce o conduse spre clădirea școlii. Davy și Jerrol mergeau în fața lor, ducând pantera întinsă pe o targă.

– Este... este încă în viață? izbuti ea să întrebe.

– Încă. Va fi nevoie de un vindecător puternic pentru a o salva.

Tria scoase un geamăt.

– Nu-ți pierde speranța! Suntem binecuvântați cu mulți vindecători aici, la Simonton. Verin și Salor au acest talent, iar tămăduirea este cel mai puternic dar al directoarei. Am trimis după toți trei. Dacă rezistă până ce ajungem în școală, are șanse să supraviețuiască.

Tria se întrebă de ce nu ieșiseră vindecătorii în curte, dar nu mai avea energia necesară pentru a rosti cuvintele. Își târî cu greu picioarele până la ușile duble și văzu cu dezamăgire că Davy și Jerrol se opriseră în fața intrării; ar fi trebuit s-o ducă pe Lina înăuntru.

În vreme ce se apropiau de clădire, Tria se izbi de o barieră invizibilă și ar fi căzut dacă n-ar fi ținut-o Veronica. O rețea de forță înconjura școala și nu le dădea voie să treacă. Cei din interior erau probabil blocați acolo, în timp ce ele nu puteau intra. O cuprinse disperarea. Când Veronica îi dădu drumul, se prăbuși la pământ.

Îngrijitoarea trecu pe lângă ea și se năpusti înainte. Mâinile ei mici înșfăcară firele invizibile și traseră de ele până ce le despărți, creând o breșă între ele. Cu brațele întinse în lateral, strigă spre Davy și Jerrol:

– Haideți, băieți! Aveți pe unde trece acum. Grăbiți-vă!

Cu Lina între ei, cei doi se aplecară pe sub brațele Veronicăi, se strecurară prin breșă, deschiseră ușile și intrară.

– E rândul tău, Tria. Ridică-te și treci!

Tria se ridică, se clătină pe picioare, izbuti să pășească pe lângă îngrijitoare și, strângându-și pe lângă ea rochia roșie, se strecură prin deschidere. Se opri însă imediat dincolo de prag, incapabilă să se miște până ce Veronica nu apăru în spatele ei și o prinse de braț.

Băieții așezaseră targa în mijlocul holului. Directoarea se aplecă deasupra panterei; alături de ea se aflau Verin și Salor. Tria privea neliniștită, dar – spre enervarea ei – îngrijitoarea o trase de mână, departe de grupul de vindecători și de pacienta lor.

– Va dura ceva vreme și nu au nevoie acum de spectatori, îi spuse ea. Iar tu ai o treabă de făcut.

– Treabă! icni Tria.

Oare femeia asta nu vedea cât de istovită era? Dar Veronica făcu semn din cap că da.

– Rețeaua aceea de afară e opera lui Oryon. Și-a întins puterile în jurul școlii, gata de următoarea mișcare, cea mare. Iar tu va trebui să-l oprești.

– Eu? Dar mi-am consumat toate forțele! Nici n-am dormit. Nu pot să...

– Vom pieri cu toții dacă refuzi. Trebuie să încerci. Vei avea însă timp să bei un ceai înainte. Asta o să te învioreze.

Prea slăbită pentru a mai protesta, șonticăi după Veronica spre clădirea destinată profesorilor. Nu mai fusese niciodată în micul apartament al îngrijitoarei, aflat la parter; nici nu știa de existența lui. Cufundată într-un fotoliu confortabil, sorbi din ceaiul pe care i-l preparase Veronica și gândurile îi zburară acasă.

În casa lor de la fermă exista un salonaș exact ca acesta de aici, cu fotolii de modă veche așezate în fața căminului în care ardea un foc vesel. În serile de iarnă obișnuia adesea să se cuibărească între pernele moi ale unui fotoliu, ascultând poveștile pe care i le depăna mama. Era un cămin cald și sigur, iar acum – la fel ca odinioară, Tria se relaxă și, încet, pleoapele i se închiseră. Abia dacă simți când Veronica îi luă ceașca din mână.

23

Cioburi de cristal

Şezând cu picioarele întinse în faţa lui, Oryon îşi duse mâinile la ceafă şi zâmbi către Tria, cu ochii scânteindu-i.

– Cea mai bună pavăză pe care am creat-o vreodată, spuse el. Doar un Expert de nivelul al şaptelea ar putea trece de ea.

Cu părul ciufulit şi o dâră de praf pe unul dintre obraji, părea un băieţandru care pusese la cale o şotie nevinovată. Tria se văzu nevoită să-şi reamintească singură de ce-i făcuse ei înainte, de ce le făcuse lui Wilce şi Gray, Linei şi lui Kress... Şi de ce avea de gând să facă acum.

Îşi petrecuse ultimele ore ale nopţii ţesând o reţea de forţă în care cuprinsese apoi cele trei clădiri ale şcolii, testând-o şi mormăind că trebuie să reziste în faţa oricăror încercări, ale oricui – inclusiv ale directoarei şi ale celorlalţi profesori de nivelul şase – de a o contracara. La insistenţele lui, Tria îi permisese să extragă putere de la ea, pentru a-şi spori el forţele. Ştia că astfel pierde ea, dar nu-l putea lăsa s-o suspecteze de trădare.

Noaptea se sfârşise deja când Oryon îşi anunţă, satisfăcut, reuşita. Nici o rază de soare nu pătrundea în

ascunzătoarea lor din mansardă; doar lumina magică alunga întunericul absolut. Dar de la etajul de dedesubt răzbăteau până la ei zgomotele obișnuite ale dimineții – pași grăbiți, apă curgând la robinete, uși trântite. Clopoțelul care anunța micul dejun îi reaminti Triei că-i era foame. O masă bună i-ar reface forțele, dar Oryon nu-i dădu voie să iasă din mansardă.

– O să mâncăm după ce terminăm. De fapt, o să ne ospătăm. Nu mai durează mult, așa că poți să aștepți.

– Și dacă nu voi avea suficientă putere pentru a face tot ce vrei tu?

– Vei avea. Nu-mi convine să fii prea puternică, râse el. N-am cref să-ți închipui că ești suficient de puternică pentru a mă trage pe sfoară.

Deci nu-l păcălise; Oryon se păzea bine împotriva ei. Șansele de a-i strica planurile erau mici, dar trebuia să încerce. Acum o anunță că se vor relaxa amândoi pentru o vreme, lăsându-și forțele să se adune din nou. Nu prea mult însă, fiindcă în clipa în care vor descoperi rețeaua, profesorii și elevii vor pune la cale un sistem de apărare. Dar înainte ca eforturile lor să dea roade, el va acționa. Încă o oră, poate două, și întreaga școală va ajunge la mila lui.

Tria era somnoroasă, dar nu avea curaj să ațipească. Deși un somn ar întrema-o, nu se putea încrede în Oryon într-atât încât să adoarmă în prezența lui. Pentru a rămâne trează, îl întrebă:

– De ce ai renunțat să mai aștepți până la sfârșitul anului, așa cum spusesei?

– Am oferit un răgaz de un an fiindcă așa îmi cerea târgul încheiat cu Femeile Teribile. Ele aveau să-mi furnizeze doze zilnice de putere suplimentară în schimbul lui Wilce și Gray – și al oricărei alte persoane pe care urma s-o mai trimit acolo. Până la sfârșitul anului victimele lor

vor fi fost deja sfârșite, iar eu trebuia să am un surplus de putere disponibil pentru a prelua controlul asupra școlii. Dar de ce să mai aștept până atunci? Ceea ce am aflat din *Breyadon* îmi va permite să dispun de mai multă putere decât aș putea aduna într-un an întreg. Și nu mai am nevoie de Femeile Teribile; sunt niște creaturi ticăloase, așa că mai bine scap de ele.

Tria se întrebă cum vor accepta ele această anulare neașteptată a târgului încheiat cu Oryon. În ciuda încrederii pe care o afișa el, era posibil să nu mai aibă cum să-i aducă înapoi pe Wilce și Gray. Și dacă izbutea, ar putea fi prea târziu pentru a mai recupera ceva din caracterul lor omenesc.

Nu-și rosti gândurile cu voce tare, însă îndoielile nu-i dădeau pace; nu se putea relaxa, astfel încât canalele interne să i se deschidă și puterile să-i revină. Curând – prea curând – Oryon se ridică, se întinse și anunță:

– A venit vremea.

Dar Tria nu era gata; nu avea nici o șansă să-l învingă. De fapt, se amăgise singură și niciodată nu avusese vreo șansă de a-l învinge. Ce bine se potrivea că fusta albastră și bluza albă pe care le purtase când sosise aici, în școală, erau hainele pe care le îmbrăcase azi, în ziua în care avea să fie distrusă atât școala, cât și ea însăși; era bucuroasă că le alesese pe ele înainte de a veni la întâlnirea cu Oryon.

– Stai aici, îi ceru el făcându-i semn spre un teanc de cutii rezemate de perete. Nu te mișca din acest loc. Ceea ce voi face va da naștere unei uriașe izbucniri de forță. Când va veni, extinde-ți puterile pentru a o întâlni și canalizează-le spre rețeaua pe care am întins-o în jurul școlii.

– Și dacă nu pot?

– Poți. N-ar trebui să fie prea greu. Rețeaua le va atrage ea însăși într-o oarecare măsură.

Tria se așeză unde i se spusese.

– Ce se va întâmpla când toată această putere se va revărsa în rețea?

– Vei vedea, replică Oryon și se îndreptă spre ușă, rămânând acolo cu spatele la zid și cu fața spre Tria. Îți promit un spectacol pe care nu-l vei uita vreodată.

Tria se trezi, căscă și se întinse alene, apoi țâșni în capul oaselor când văzu razele de soare pătrunzând vii prin fereastră. Sări din pat și se uită la ceas. Micul dejun se încheiase deja și nu mai era decât un sfert de oră până când începeau cursurile.

Își scoase cămașa de noapte și căută ceva cu care să se îmbrace. Umerașele erau aproape toate goale. Probabil că majoritatea hainelor erau în coșul cu rufe murdare; în ultima vreme nu prea mai avusese timp de spălat. Singura bluză era o tunică verde, pe care o îmbrăcă împreună cu o fustă neagră de stofă, fără a se mai sinchisi că nu se asortau. Își trase o pereche de ciorapi pe picioare și, cum nu găsi pantofii buni, încălță în fugă unii de lucru la grădină. Alergă la baie, își dădu cu apă pe față și cu periuța pe dinți, se grăbi înapoi în cameră, își trecu pieptenul prin păr, înhăță cărțile și coborî scările în goană. Când sună clopoțelul, se năpusti în clasă și se prăbuși în banca ei, gâfâind atât de tare că nu mai reuși să răspundă la salutul exagerat al magistrului San Marté.

Era inevitabil, după așa o intrare, ca profesorul să n-o aleagă pe ea ca țintă a prelegerii de astăzi.

– Astăzi vom discuta despre etica procesului de utilizare a puterii pentru a dobândi mai multă putere. Cei dotați cu capacitatea de a extrage putere de la alții au în față două opțiuni morale bine definite. Ei pot extrage, în mod etic, doar de la persoanele care au acceptat de

bunăvoie acest proces și care intră astfel într-un parteneriat cu cei cărora le împrumută din puterea lor. Extragerea prin forță sau de la un donator care nu e conștient de acest proces este, în mod evident, nepermisă. Dar alte modalități de utilizare a puterii pentru a obține putere sunt chiar mai problematice. Miss Tesserell, i se adresă profesorul mângâindu-și mustața, poți prezenta clasei o modalitate ambiguă din punct de vedere etic prin care se poate acumula putere?

Cum încă nu-și revenise după graba în care fusese și jenată să fie obiectul atenției întregii clase, Tria bălmăji primul răspuns care îi trecu prin minte:

– Acceptarea puterii dăruite de un donator despre care știi că nu are un surplus.

– Hmmm! Interesant, făcu magistrul San Marté răsucindu-și peruca într-un unghi bizar. Da, într-adevăr. O problemă demnă de a fi dezbătută. Să vedem cine poate sugera un exemplu concret pentru a-l analiza.

Tria simți cum mâna Veronicăi îi zgâlțâia umărul, trezind-o din somnul adânc. Clipi și privi în jur nedumerită, neștiind, la început, unde se află. Treptat însă, evenimentele ultimei nopți îi reveniră în amintire: lupta cu fermierul și cu dulăii lui, fuga și modificarea spațiului, pantera rănită – toate amănuntele readuse parcă în prim-plan de rochia ei mânjită de sânge. Bine, cel puțin, că sângele nu se vedea prea rău pe lâna roșie.

– S-a făcut dimineață, îi spuse Veronica. Te-am lăsat să dormi mult, dar Oryon va trece curând la următoarea mișcare. Ar fi bine să te pregătești.

– Cum să mă pregătesc? întrebă ea, alungându-și ultimele cețuri ale somnului.

Îngrijitoarea clătină din cap și buclele ei cărunte se revoltară ca o coamă în jurul feței.

– Asta nu ți-o poate spune nimeni; va trebui să descoperi singură. Oricum, odihna ți-a mai redat puterile.

– Dar Oryon ce va face? Știi cumva?

– Știu doar că rețeaua de forță din jurul clădirii poartă semnătura lui și asta înseamnă că a hotărât să treacă la acțiune. Tensiunea a început să crească odată cu crearea rețelei. O simți?

Tria rămase nemișcată, verificându-și simțurile. O temere nedefinită o apăsa. Resimțea firele de forță țesute în jurul școlii, formând o barieră care se strângea, nu doar închizând totul în ea, ci devenind tot mai puternică, tot mai letală, fiindcă absorbea puterile tuturor celor prinși înăuntru. Și totuși, nimic nu era vizibil; poate că nu simțea decât propria ei frică.

– Ai încredere în simțurile tale, domnișoară!

– Veronica, de fapt ce ești tu? îndrăzni Tria să întrebe. Nu ești doar o îngrijitoare, asta-i sigur.

Femeia se întoarse cu spatele.

– Haide, că nu avem timp de ghicitori acum! Dacă supraviețuiești acestei încercări, poate vei afla ce sunt, adăugă ea ajungând la ușă și deschizând-o.

Tria încuviință și se ridică în picioare. În pragul ușii, se opri o clipă.

– Lina ce face? E încă în viață?

– Pantera trăiește. Vindecătorii i-au închis rănile. Dacă Lina va supraviețui sau nu – asta n-aș putea spune.

În timp ce vorbea, Veronica o împinse afară din cameră și închise ușa în urma ei. Tria rămase nelămurită în mijlocul coridorului. Habar n-avea ce să facă sau unde să se ducă. Se îndreptă în cele din urmă spre holul de la intrare și de acolo ieși în curtea interioară. Fântâna arteziană funcționa din nou, ca un omagiu adus primăverii pe cale să sosească. Zăbovi o clipă lângă ea, cu gândul la Wilce și la ziua în care, aici, o invitase

la Balul de Iarnă. Amintirea acelui moment îi întări hotărârea.

– Trebuie să te eliberez, șopti. Nu știu cum îl voi înfrânge pe Oryon, dar voi găsi eu o cale.

Intră în clădirea principală, unde cursurile începuseră deja. Străbătu în viteză coridoarele, observând cu ușurare că ușa clasei în care preda magistrul San Marté era închisă; deci nimeni n-o putea zări, pentru a o acuza de chiul. Deși, la urma urmei, toți profesorii știau care e misiunea ei și deci nu se așteptau s-o vadă la ore. De fapt, era de mirare că se mai țineau încă orele, ținând seama de amenințarea care plana asupra școlii.

Senzația aceea de apăsare, temerea că îi aștepta un dezastru iminent, era mai puternică aici, în această clădire. Răsucindu-și pe deget inelul directoarei, își înăbuși dorința de a o lua la fugă. Oricum, rețeaua făcea imposibilă orice tentativă de evadare. Și cum ar putea fugi când soarta școlii se afla în mâinile ei?!

Fără a ști prea bine ce face, urcă scările până la etajul al treilea, se duse spre camera ei, deschise ușa și intră. Îndemnată probabil de amintirea vie a lui Wilce de lângă fântână, se apropie de măsuța de toaletă și scoase din sertar micul glob de cristal pe care i-l dăduse el. Nu-l mai purtase din ziua în care, în camera lui Rehanne, zărise în el imaginile acelea înfiorătoare. Acum și-l prinse în jurul gâtului. Nuanța roșie a rochiei reflectate în el îi dădea culoarea sângelui.

Pe măsuță se afla și talismanul Linei. Îl luă și pe el; poate că va întâlni în drum o pază care trebuia dezactivată. Răsucindu-se în loc, privi apoi spre pat, uimită să-l vadă cu așternutul nestrâns și pătura zvârlită pe jos, aruncată parcă de o persoană care se sculase în grabă. Ieri, ultima dată când fusese aici, patul fusese strâns; înseamnă că noaptea trecută cineva dormise în el, cineva

care se trezise și ieșise apoi pe fugă, lăsând dezordine în urmă.

Se apropie, se aplecă și ridică un colț al păturii roz de pe podea, apoi îi dădu iar drumul, paralizată de groaza pe care o simțea strecurându-i-se pe șira spinării, ridicându-i părul în creștetul capului. În vreme ce ea se agita aiurea și pierdea vremea, Oryon își sporea forțele. Aerul în jur părea să freamăte de primejdii. Venise ora cumplitei încercări, iar ea nu era gata.

Simți cum i se face pielea de găină și firele de păr de pe brațe i se ridicară; o mie de ace îi străpungeau parcă trupul. Se duse în mijlocul camerei și își încleștă mâna pe globul de cristal.

– Wilce! strigă în vreme o forță aidoma unei mâini uriașe o împinse la podea, în genunchi.

Cristalul era cald la pieptul ei. Din el, o forță izvorî și se scurse în trupul ei. Tria se ridică în picioare. Încercând parcă să învingă un vânt aprig, se împletici spre ușă, o deschise și ieși pe coridor.

Scările! Trebuia să ajungă la scări. Luptându-se împotriva acelui vânt, se apropie de treptele pe care urcase cu o seară în urmă. Dar nu le găsi. Oricât încercă să le vizualizeze, oricât de ferm intenționă să le facă să apară, în fața ei nu se aflau decât zidurile bej și ușa de la baie.

– Oryon! strigă ea spre tavan. Oryon, arată-te, lașule!

La țipetele ei, o ușă îngustă deveni vizibilă în zidul din față. Fără a mai pierde vremea stând să se minuneze, se aruncă spre ea.

Clopoțelul sună în sfârșit încheierea orei de etică și Tria ieși pe culoar. Lecția i s-ar fi părut interesantă, dacă magistrul San Marté n-ar fi bombardat-o mereu cu întrebările lui. Simțind că are nevoie de aer curat, se grăbi spre curte.

Soarele de primăvară transformase arteziana într-un curcubeu cristalin. Se apropie suficient de mult pentru a simți pe piele stropii fini. Întinse mâna în jetul de apă, împrăștiind în aer picături de apă. O bătaie pe umăr o luă prin surprindere și, speriată, se răsuci în loc. Kathyn și Rehanne se apropiaseră fără ca ea să le audă.

– Îmi pare rău, n-am vrut să te speriem, spuse Rehanne.

– Te căutam, adăugă Kathyn, de când am auzit vestea.

– Ce veste?

Davy și Jerrol le-au povestit tuturor cum ți-ai petrecut întreaga noapte afară, căutând-o pe Lina, cum ai găsit-o după ce fusese împușcată de un fermier, cum te-ai luptat cu dulăii fermierului și ai adus-o înapoi. Rehanne se întrerupse pentru o clipă, privind-o curioasă, apoi continuă: Nu știu cum ai reușit. Și cum ai scăpat fără să fii rănită. Arăți de parcă toată noaptea n-ai fi făcut altceva decât să dormi.

Tria deschise gura, gata să protesteze că, *într-adevăr*, nu făcuse altceva decât să doarmă; nu avea idee ce tot spunea Rehanne. Dar înainte de a putea răspunde, Kathyn o prinse de braț.

– Kress și Oryon au dispărut, o anunță ea, speriată și furioasă în același timp. Școala e sub vrajă, așa că nimeni nu poate intra sau ieși, iar Verin, Salor și directoarea au vindecat pantera, dar nici una dintre ele n-a reușit s-o transforme înapoi în Lina. Lucruri teribile se întâmplă, așa că nu mă așteptam să te găsesc aici, jucându-te cu apa.

O dâră de lacrimi îi alunecă pe obraz când rosti aceste cuvinte. Rehanne îi întinse o batistă și se întoarse spre Tria:

– Am venit să-ți spun că am greșit lăsându-te să-i faci față singură lui Oryon. M-am simțit vinovată fiindcă

mi-am încălcat promisiunea că te voi ajuta. Când am auzit ce ai făcut de una singură, mi-a fost atât de rușine, încât mi-am zis că trebuie să fac tot ce-mi stă în puteri. Dar... tu nu te-ai dus la cursuri, nu-i așa? întrebă ea cu incredulitate și reproș în glas.

Tria înclină capul, neștiind ce să răspundă. Nu înțelegea nimic, deși își amintea că avusese de gând s-o caute pe Lina în dimineața asta; faptul că uitase de suferința ei i se părea cumplit. Dar fetele spuneau că ea a salvat-o deja! Ceva foarte straniu se petrecea. Iar acum voiau să-i găsească pe Oryon și Kress. Cu un șoc, își dădu seama că habar n-avea ce se întâmplase cu acesta din urmă; Kathyn credea că fratele ei e undeva împreună cu Oryon. Dacă le-ar spune adevărul, ar crede-o nebună fiindcă a venit la ore, ca și cum ar fi fost o zi obișnuită. Și totuși, va trebui să le spună și, împreună, poate că vor găsi o cale de a-l opri pe Oryon. Era bine să aibă doi aliați; prea mult timp dusese bătălia de una singură.

Cu bagheta, Oryon trasă o serie de simboluri pe podeaua mansardei. Dar în urma baghetei nu se vedea nimic și Tria nu izbuti să vizualizeze rezultatul semnelor complicate. Oryon părea să le vadă însă bine, fiindcă se uita fix la podea și își flutura bagheta în aer ca un dirijor în sunetele unui marș triumfător. Lumina magică abia dacă mai licărea. De undeva de jos, cineva strigă numele lui Oryon. Era o voce de fată care i se păru Triei bizar de familiară.

El însă nu păru să audă strigătul; rosti o frază pe care o învățase probabil din *Breyadon*:

– *Calyor margra felefor tisitiya mura calyor na.*

Clădirea se zdruncină. Lumina magică se stinse. Un strigăt de „Oryon, oprește-te!" fu urmat de zgomotul unor pași urcând în goană treptele, în ciuda pazei pe care el o instituise.

– *Tisit felefor mu ragana lo!*

În beznă, pașii se apropiau. Tria încercă în zadar să reaprindă luminița. O bufnitură și o înjurătură îi dădură de înțeles că Oryon fusese descoperit. Fără a mai ține seama că el îi interzisese să se miște din loc, se repezi spre neașteptatul ajutor sosit.

O coloană de lumină izbucni în fața ei. Nemaiputându-se opri, pătrunse direct în arșița ei. Icni de groază și plămânii i se umplură de foc.

Cu talismanul Linei prins între dinți, Tria urcă treptele spre întunericul de sus. Vocea lui Oryon o ghida; rostea cuvinte ce nu puteau proveni decât din *Breyadon*. Ajunsă în capul scării, scuipă talismanul și îl auzi rostogolindu-se pe trepte în jos. Vocea încă se mai auzea și Tria strigă din nou la ea să se oprească. Era o beznă absolută, în care nu putea zări nimic; deși lăsase deschisă ușa de jos, nici o rază nu pătrundea până în iadul acesta.

Cât e de diferit locul ăsta întunecat de sala elegantă și strălucitoare în care am urcat ieri pe aceeași scară! își spuse ea în vreme ce bâjbâia, căutând un loc sigur în care să pună piciorul. Când îl găsi, se năpusti spre vocea care continua incantația.

Oryon se afla mai aproape decât crezuse ea. Se lovi de el, îl răsturnă și se prăvăli deasupra lui. Cu o înjurătură, el o înhăță și încercă s-o azvârle într-o parte. Tria se agăță însă de el și-și adună toate puterile. Dar nu ea aprinse uriașa flacără care izbucni, răsucindu-se în jurul lor, învăluindu-i într-un vârtej de foc. Zări o formă albă în mijlocul vârtejului și auzi un țipăt; parcă fusese al ei. O duhoare teribilă o sugrumă, sufocând-o. Abia mai putea respira. În lumina flăcărilor, văzu chipul lui Oryon privind-o.

– Ai ajuns prea târziu! urlă el. Am reușit!

Căldura insuportabilă începu să se domolească. Zidul de foc se curbă, depărtându-se de ei, lăsându-i suspendați în centrul unei sfere incandescente. Podeaua de dedesubt dispăruse. Oryon se trase într-o parte și se ridică în picioare, deși nimic solid nu exista sub tălpile lui. Îndreptă bagheta spre ea. Tria încercă să se ridice și ea, zbătându-se ca un înotător în ape adânci. Oryon izbucni în râs văzându-i eforturile zadarnice.

– Focul este elementul meu! anunță el. E simbolul puterii mele, invincibil, de neoprit. Nimic nu-mi va sta în cale!

– M-ai trădat. Știam că o vei face.

Gândul se formă și se exprimă parcă singur, deși Tria nu știa de ce îl rostise.

– Așa cum și tu ai încercat să mă trădezi pe mine, replică el. Dar n-ai avut forța necesară. Nu te-ai măsurat niciodată cu mine. Directoarea a crezut că-mi pune în față un egal; asta demonstrează cât de proastă și de necugetată e.

– Cred că ai subestimat-o.

– O să vezi imediat cât de rău de înșeli. Te-am adus aici pentru a fi martoră la triumful meu.

Dar nu el o adusese aici! Ea îl căutase; ea îl găsise; ea trecuse de pază pentru a ajunge la el. Și totuși, fusese și aici, alături de el. Își amintea ca într-un vis că stătuseră împreună toată noaptea în mansarda asta, încercând în zadar să-și adune puterile pentru a întoarce vraja asupra lui și a salva școala. Își amintea cum simțise că nu e suficient de puternică și cum disperarea i se transformase în speranță când auzise – sau când strigase, ori când cineva strigase... când ea însăși îl atacase pe Oryon. Imaginea flăcărilor devoratoare îi aduse un țipăt în gât și mâna îi zbură la piept, pentru a-l înăbuși. Degetele i se încleștară pe globul de cristal.

Pandantivul îi aminti de palatul de cristal în care fusese transportată când rostise versurile din *Breyadon*. În minte îi reveni și sfera de cristal pe care o zărise prin peretele tunelului când Aletheia o condusese pe calea dintre lumi. Și o altă amintire necunoscută îi apăru în gând: se văzu rătăcind pe calea aceea, singură. Singură, și totuși în compania cuiva. Oryon. Nu acest Oryon care o privea acum dispreţuitor. Un al doilea, jalnic și în descompunere.

De unde îi veneau aceste gânduri? Probabil că își pierdea mințile. Strânse mai tare în palmă globul de cristal. Parcă îi conferea putere și stabilitate. Își îndreptă spatele și privi drept spre Oryon.

– Nu vei câștiga! îi spuse. *Breyadon* nu poate fi folosit pentru a face rău!

Își îndreptă apoi gândurile spre cel ce sălășluia în palatul de cristal. *Ai spus că pot veni din nou la tine în vreme de pericol cumplit. Și ai mai spus că atunci s-ar putea să nu mai reușesc să plec. Îmi asum acest risc. Nu-l pot lăsa pe Oryon să-și ducă planul la împlinire.*

Ținând globul în palmă, își imagină palatul de cristal cu curcubeele lui tremurânde, recreând în minte întreaga frumusețe a locului în jurul ei. Lumina roșiatică a flăcărilor păli, iar sfera incandescentă se solidifică. Oryon privi uluit în stânga și-n dreapta.

– Unde ne aflăm? Ce se întâmplă?

Ecoul vocii lui se reverbera pe fețele multiple ale cristalului care îi înconjura. Iar în mintea Triei, un alt glas rosti:

Bine ai revenit, fiică! Cine este cel pe care l-ai adus cu tine?

În vreme ce ea își pregătea răspunsul mental, Oryon se împletici în jurul structurii delicate, ca un nor întunecat ce amenința un curcubeu.

– Ce ai făcut? întrebă el din nou. Unde e şcoala?

Un tânăr nervos şi nerăbdător, continuă vocea. *Îmi aminteşte de o persoană pe care am cunoscut-o odinioară, cu mult timp înainte. Mintea lui nu se deschide în faţa mea. Aş putea s-o forţez, dar aş prefera, dacă îmi permiţi, să-l observ prin ochii tăi.*

Amintindu-şi ce se întâmplase data trecută când fusese aici, înţelese ce anume îi cerea vocea. Acceptă şi se îmbărbătă pentru lumina albă arzătoare care avea să vină. Şi lumina o umplu, cu o durere arzătoare. Căldura intensă şi strălucirea curăţară şi purificară totul în cale. Tria nu ascunse nimic în faţa ei, deşi era conştientă că lumina nu atingea decât ce-i permitea ea să atingă.

Lumina păli. Vocea vorbi din nou:

Îţi mulţumesc, fiică. Ai învăţat multe de la precedenta noastră întâlnire. Ţi-ai găsit drumul pe căi dificile, dar unele şi mai încâlcite îţi stau înainte. Mă voi gândi ce e de făcut cu acest tânăr. El nu e receptiv la vocea mea, aşa cum ai fost tu.

Triei îi revenise vederea; Oryon stătea în faţa ei, holbându-se curios.

– Ai intrat în transă, spuse el. Încerci să faci vreo vrajă, dar eu n-am să te las. Nu mi-am pierdut puterea, adăugă îndreptându-şi bagheta spre ea. Du-ne înapoi la şcoală; altfel am să te ucid.

Tria făcu semn că nu şi se pregăti să-i explice că nu avea această putere, când îl văzu dându-şi brusc capul pe spate şi fluturând haotic din mâini, ca şi cum încerca să se apere de nişte lovituri.

– Nu! strigă el. Ieşi din capul meu! Nu poţi face una ca asta!

Se răsuci în loc şi, urlând „Felefor mura-na!", îşi aruncă bagheta spre zidul care îi înconjura. Cristalul emise un sunet înalt; curcubeele tremurară; zidul se

zdruncină. Cioburi ascuțite ca niște pumnale se revărsară în jos. Oryon urlă și se repezi spre o barieră din cristal zimțuit. Tria se ghemui, încrucișându-și brațele deasupra capului pentru a se feri de ploaia de cioburi, și auzi zgomotul pașilor lui cum se îndepărta. Se ridică pentru a-l urma, dar cu un trosnet sonor, un alt cristal se prăbuși deasupra ei. Aidoma unor pumnale, zecile de cioburi se înfipseră în carnea ei.

– Fii liniștită, fiică, șopti vocea din mintea ei. Altcineva îți va duce misiunea la bun sfârșit.

Și totul pieri.

24

Război și moarte

Tria și Rehanne o conduseră pe Kathyn în clădirea principală. Tria avusese de gând să treacă în grabă printre sălile de clasă înainte să audă clopoțelul sunând începerea unei noi ore, să găsească un loc retras în salon, s-o lase pe Kathyn să-și revină după vestea că fratele ei dispăruse și să se gândească la ce avea de făcut în legătură cu Oryon. Dar abia intrară pe ușă, când întreaga clădire se zdruncină ca la un cutremur puternic. Izbite de perete, se străduiră să-și mențină echilibrul în vreme ce școala se legăna aidoma unei bărci în mijlocul furtunii. Lumina electrică se stinse și un fantomatic licăr roșiatic luă locul razelor de soare.

– Am ajuns prea târziu! strigă Rehanne.

Elevii ieșiră în grabă din clase împreună cu profesorii și se împleticiră spre ieșire, valul de trupuri luându-le și pe ele în drum. În curte, elevii se strânseră unii în alții, plângând și țipând. Deasupra lor, un plafon de foc înlocuise cerul. Din fântână țâșnea o apă roșie ca sângele, inundând dalele de piatră.

Coral, pradă isteriei, se împiedică de Tria, își înfipse unghiile în brațul ei și urlă „Fă ceva!" Rehanne o

cuprinse în brațe și o trase într-o parte. Coral tăcu și Tria bănui că Rehanne își folosește puterile pentru a o împiedica să empatizeze cu revărsarea de panică din jur. Îmboldită însă de implorarea fetei, căută în disperare să vadă ce ar putea face. Un singur lucru îi veni în minte. Își lansă puterile în sus, spre plafonul de flăcări și încercă să creeze o breșă în el, dar nu reuși. Disperată, trase focul spre ea, aducându-l ca un vârtej în jurul ei. Căldură și o durere insuportabilă. Se prăbuși, țipând, în marea de flăcări. Își simți carnea arzând, topindu-se și în același timp un îngheț teribil, cumplit, puse stăpânire pe ea; întunericul o înghiți.

Lumina reveni. Tria deschise ochii și privi chipul îngrijorat al lui Verin. Focul n-o ucisese; doar leșinase. Zăcea acolo unde căzuse, dar solul de sub ea era solid, imobil, iar deasupra strălucea lumina firească a zilei. Voci șoptite luaseră locul strigătelor de panică. Verin o ajută să se ridice. Coral îi luă mâna.

– Ai reușit! exclamă ea cu glasul plin de admirație și venerație.

Pretutindeni în jur, murmurele tăcute se transformară în mulțumiri sonore și aplauze frenetice. Auzea totul ca printr-un zid de confuzie, de amintiri contradictorii ce-i bâzâiau în minte. Rehanne îngenunche lângă ea.

– Tria, ai fost minunată! Să tragi tot focul acela în tine însăți! Am crezut – cu toții am crezut – că nu va mai rămâne din tine decât o mână de cenușă, dar flăcările au dispărut pur și simplu. Bluza ta verde nu e nici măcar pârlită. Cum ai reușit?

– Atâta putere! exclamă și Nubba, a cărei față rotundă se aplecă deasupra ei. Așa cum am spus eu mereu, nimeni nu are talentele Triei.

– Rețeaua a dispărut! strigă un glas triumfător dinspre poarta grădinii.

Britnor se apropie de Nubba cu un zâmbet larg pe figura lui de obicei sobră. Mă întreb unde se ascunde Oryon al nostru acum, că l-ai înfrânt fără drept de apel.

Cuvintele lui străpunseră zidul de confuzie din mintea ei și Tria dădu să se ridice în picioare. Kathyn se apropie pentru a-i întinde o mână de ajutor, dar Tria i-o dădu la o parte.

– S-o ajutăm, icni ea. Trebuie s-o ajutăm!

Rehanne se postă în fața ei.

– Pe cine să ajutăm? Despre ce vorbești?

Nu avea însă timp de explicații, așa că trecu în grabă pe lângă ea.

– Vino, îi ceru în vreme ce porni în fugă spre clădirea profesorilor. Petra, strigă ea apoi, zărindu-și colega de clasă, unde e Aletheia?

– N-am văzut-o.

– Ajută-mă s-o găsesc!

Intră în goană în clădire și se îndreptă spre apartamentul profesoarei, strigându-i numele.

– Nu e aici.

Tria se opri, văzând-o pe doamna Blake venind spre ea.

– Pot să te ajut eu? întrebă aceasta apropiindu-se.

– Trebuie s-o găsesc. Trebuie să-mi deschidă o ușă, ca să pot ajunge la... la...

Dar se opri derutată. Oare de ce trebuia s-o găsească pe Aletheia? De unde îi venise gândul acesta neașteptat și insistent? Oricum, tot ce știa era că lumea o lăuda pentru o reușită care aparținea de fapt altcuiva, unei persoane care se afla acum într-un pericol cumplit. Fiori reci ca lama unui pumnal o cuprinseră.

Doamna Blake îi luă mâinile, se uită la degetele ei și încuviință cu un semn al capului, de parcă examinarea îi oferise răspunsul dorit.

– Ești chemată, spuse ea. Trebuie să te duci.

La auzul unor pași în spatele ei, Tria se răsuci în loc, sperând s-o vadă pe Aletheia. Dar era Petra, urmată îndeaproape de Rehanne și Kathyn.

– Aletheia nu e în curte, anunță Petra.

– Va trebui să ne descurcăm fără ea. Ne puteți ajuta, doamnă? întrebă Tria întorcându-se spre doamna Blake.

– Eu nu am talentele Aletheiei, dar vă pot împrumuta putere, ție și Petrei. Ați învățat amândouă cu Aletheia; aveți deci cunoștințele și forța necesare pentru a deschide o ușă.

Tria se întoarse spre Petra.

– Trebuie să ajungem la tunelul în care ne-a dus Aletheia în ziua în care a lăsat-o pe Irel în lumea aceea în care timpul curge înapoi. Trebuie să ne grăbim. E urgent. Nu-ți pot explica acum.

Cu ochii mari, Petra se holba la ea.

– Eu n-am deschis niciodată o ușă.

– Dar ai talentul necesar. Vino! Trebuie s-o facem, îi ceru Tria, luându-i mâna în palma ei.

Doamna Blake o prinse de cealaltă mână.

– Toți cei dispuși să ne ajute, haideți să formăm un cerc! ceru profesoara.

Rehanne li se alătură, iar Kathyn intră în cerc între ea și Petra.

– Fac orice pentru a-l ajuta pe Kress, spuse prinzându-le de mâini.

Verin se interpuse între ele. Tria se bucură văzând-o; nu observase când tămăduitoarea se apropiase de grupul lor. Acum se concentră, așa cum le învățase Aletheia. Un val de slăbiciune o cuprinse. Mintea i se înnegură,

iar în jur se așternu întunericul. Simțea cum piere treptat, cum se topește în neant. De undeva, o zvâcnire de forță o readuse la viață. Mintea i se limpezi din nou.

Un punctuleț negru plutea în centrul cercului format de trupurile lor. Gaura cheii! Tria își ațintì puterile spre el și simți cum celelalte fluxuri de forță i se alătură. Punctul crescu, devenind o gaură mare și neagră. Tria închise ochii și păși spre ea, trăgându-le și pe celelalte în urma ei. Nu vedea nimic. Orbecăia printr-un frig intens, aidoma morții.

– Zidul! strigă cineva. L-a deschis!

Tria nu pierdu vremea întrebându-se ce însemna asta. Impulsul care îi ghida pașii nesiguri o împingea înainte, iar puterile celorlalte i-o întăreau pe a ei. Se deplasa ca într-un vis, abia conștientă de existența fetelor de lângă ea, cu mâinile prea amorțite pentru a le mai simți strânsoarea și auzindu-le vag glasurile.

Se opri. Cineva strigase. Frigul deveni mai înghețat. Membrele îi înțepeniră. Nu se mai putea mișca; nu mai putea decât să se sprijine pe brațele care o susțineau.

– A murit. Vocea lui Verin rostise primele cuvinte pe care Tria le auzi clar. Ciobul acela de cristal i-a străpuns inima.

Cu gesturi blânde, mâinile o întoarseră și o duseră din acel loc.

– Nimeni n-ar trebui să-și vadă propria moarte, spuse doamna Blake de alături. Poftim, e al tău acum, adăugă ea strecurându-i peste cap un lănțișor; Tria simți pe piept greutatea familiară a micului glob de cristal. Și trebuie să porți asta, mai spuse profesoara, punându-i pe deget un inel.

Uimită, Tria ridică mâna. O licărire portocalie străluci în beznă: inelul cu piatră al directoarei deveni vizibil și, în lumina lui, își privi însoțitoarele. Fața lui Kathyn

era palidă, udă de lacrimi. Petra părea şocată. Verin avea o expresie cruntă, iar mâinile îi erau mânjite de sânge. Rehanne se rezemase de peretele tunelului şi Tria se întrebă dacă nu cumva o să leşine. Doar doamna Blake părea neafectată.

– Odihneşte-te puţin, îi spuse profesoara. Lasă-ţi puterile să revină.

– Puterile? Sunt ale mele sau... ale ei?

Nu era nevoie să întrebe ce văzuseră celelalte. Amintirile o inundară – de la Tria originală şi de la celelalte euri ale ei. *Ea* nu era decât o reflexie. Cum se putea ca ea să trăiască, în vreme ce Tria cea reală murise?

– Tot ce a fost al ei îţi aparţine ţie acum. Reflexia a devenit realitate.

– Atunci înseamnă că eu... că trebuie să fac ceea ce ea... Oryon! Era...

– Nu era acolo. I-am găsit numai bagheta, ruptă în trei.

– Trebuie să-l găsim. Haideţi! le îndemnă Tria pe celelalte. Nu se poate să fi ajuns prea departe.

Bănuia unde s-a dus Oryon. Îşi aminti de bariera misterioasă pe care o întâlnise în rătăcirile ei anterioare prin tuneluri, bariera în dosul căreia văzuse acea panteră care nu putea fi decât Lina. Iar acolo unde fusese Lina se aflau, probabil, Wilce şi Gray, ba poate chiar şi Kress. Şi, desigur, cele care îi ţineau prizonieri: Femeile Teribile. În mod sigur, Oryon va cere ajutor de la cele care îi furnizaseră puterea necesară pentru a-şi duce planul la îndeplinire. Încălcase târgul încheiat cu ele, crezând că secretul din *Breyadon* îi putea oferi tot ce voia, dar cum planul lui eşuase, probabil că va încerca să reia legătura cu Femeile Teribile.

Tria nu ştia unde anume se aflau în tunel şi nici încotro era bariera aceea. Şi, desigur, nu avea idee cum să treacă de ea odată ce o va găsi. Dar nu spuse nimic

fetelor de lângă ea. Erau deja zdruncinate; cât timp ar mai urma-o dacă ar ști că s-a rătăcit?

În tunel domnea frigul și o lumină foarte slabă. Pereții erau opaci; nu-și putea da seama dacă se aflau într-o zonă pe care o mai străbătuseră deja. Neavând nimic după care să se ghideze, nu putea decât să meargă înainte prefăcându-se încrezătoare și sperând că nimeni nu-i va sesiza starea de spirit.

Ar fi vrut să știe ce s-a întâmplat cu bătrânul din palatul de cristal, dacă distrugerea acestuia îl ucisese sau, dimpotrivă, îl eliberase. Dacă el ar fi aici, s-o îndrume... Trimise spre el un apel mental, dar nu primi răspuns. Repetă chemarea iar și iar, în van, în timp ce tunelul nu părea să le ducă nicăieri.

– Ce-i asta?

Întrebarea o luă prin surprindere și o opri în loc. Rehanne se apropie de ea și-i arătă o formă întunecată zăcând în penumbră, lângă peretele tunelului. Părea o grămadă de zdrențe. Preocupată cum era, Tria ar fi trecut pe lângă ea fără a o remarca, însă orice obiect întâlnit în tunelul acesta pustiu merita cercetat. Alături de Rehanne, se apropie precaută; celelalte rămaseră în spatele lor. Simțind duhoarea ce se ridica din silueta aceea informă, Rehanne se trase înapoi.

– E ceva mort, spuse ea.

Tria făcu însă un pas și îngenunche lângă grămada de zdrențe. Întinse o mână și o atinse ușor, întorcând-o. Tresări simțind carnea puterzindă pe brațul osos. Nu, nu putea fi viu!

Dar o răsuflare sacadată, horcăită, demonstra că era, totuși, viu.

– E Oryon! anunță ea. Nu Oryon cel pe care îl căutăm noi, ci un dublu al lui. L-am întâlnit aici când... când unul dintre eurile mele s-a rătăcit aici. De fapt...

Privi în jur, știind ce avea să vadă în apropiere. Dar înainte să poată zări mai mult decât o imagine fugară a fustei din lână maro, doamna Blake se interpuse între ea și silueta prăbușită la pământ.

– Cea de aici chiar *e* moartă. Nu te uita la ea, Tria.

Scuturându-și un fior, Tria se întoarse din nou spre forma jalnică de la picioarele ei.

– Am crezut că și el a murit. Dar ar fi trebuit să-mi dau seama că trăiește încă. El e bun. Dacă ar fi murit și ar fi pătruns la loc în Oryon, l-ar fi îndepărtat de planurile lui diabolice. Cum mai poate trăi însă în starea în care e, nu înțeleg.

Doamna Blake îngenunche lângă ea și privi silueta prăbușită.

– Oryon nu-l lasă să moară, spuse ea, fiindcă nu-l vrea înapoi. Verin, îi poți alina suferința?

Tămăduitoarea se apropie, așeză trupul într-o poziție mai comodă și, fără a da vreun semn de repulsie, își trecu palmele peste membrele lui chinuite.

– Prea multe nu pot face, spuse ea clătinând din cap. Nici nu știu cum de mai trăiește. N-a rămas din el decât un cadavru ce respiră. Dacă am găsi o modalitate să-l eliberăm de suferință, am face o faptă bună.

– Și poate că l-ar opri pe Oryon cel real, interveni Petra. Împreună, ar trebui să avem puterea de a rupe legătura prin care Oryon îl ține în viață.

– Nu-mi place ideea de a-mi folosi puterile pentru a ucide, însă în acest caz...

Vocea lui Rehanne se stinse, copleșită de milă.

– Haideți s-o facem și să-l căutăm în continuare pe adevăratul Oryon, spuse Kathyn.

Nerăbdarea din glasul ei arăta că fata era mai preocupată de fratele ei decât de chinul umbrei umane de la picioarele ei.

– Nu! Așteptați! strigă Tria și se întoarse spre Petra. Spuneai ceva despre o legătură?

– Păi, dacă Oryon îl ține în viață, așa cum a sugerat doamna Blake, înseamnă că între ei există o anumită legătură. N-am dreptate?

– O legătură slabă, răspunse profesoara, însă una prin care îi transmite suficientă forță vitală încât să nu-l lase să moară.

– Trebuie să-l ținem în viață, exclamă Tria. Dacă găsim și urmăm legătura aceea, vom ajunge la Oryon.

– Este posibil, încuviință doamna Blake.

– Bun! Acum Tria știa ce au de făcut. Verin, tu stai aici cu el și folosește-ți toate puterile pentru a-l ține în viață. Petra, rămâi și tu; dacă nouă ni se întâmplă ceva, o vei putea duce pe Verin înapoi. Toți ceilalți, veniți cu mine!

Nimeni nu ripostă la ordinele ei. Chiar și profesoara părea că acceptă să-i cedeze ei comanda.

– Rehanne, continuă Tria, tu poți pătrunde în mințile oamenilor. Încearcă să intri în gândurile lui și să găsești legătura aceea. Kathyn, tu împrumută-i din puterea ta, dacă a ei nu e suficientă.

Rehanne se încruntă de concentrare. Fără a vorbi, o luă pe Kathyn de mână. În tunel domnea o tăcere desăvârșită, cu excepția răsuflării grele a lui Oryon. Când Tria tocmai își spunea că nu mai suportă tensiunea, Rehanne exclamă:

– Am găsit-o!

Cu mâna în mâna lui Kathyn, porni înainte. Tria le urmă, bucuroasă că se poate depărta de trupul pe jumătate mort al lui Oryon și de cadavrul unuia dintre eurile ei. Doamna Blake i se alătură.

Înaintarea era înnebunitor de lentă. De câteva ori, Rehanne se opri pentru a căuta din nou legătura aceea firavă.

– E ca și când aș încerca să urmez un singur fir dintr-o pânză de păianjen, explică ea. Mi-e aproape imposibil să-l văd și e atât de fragil la atingere!

Fata se opri din nou și Tria gemu, crezând că a pierdut legătura.

– Am dat de un fel de obstacol, spuse Rehanne. Firul trece prin el, dar eu n-o pot face.

Tria se apropie și simți la rândul ei bariera. Concentrându-se, zări un licăr vag.

– Acesta e locul în care mă așteptam să-l găsim, spuse ea. Dar nu știu cum putem trece de obstacol.

– Lasă-mă să-l simt și eu, îi ceru doamna Blake, care se apropie, își puse palmele pe barieră, pipăind-o în sus și-n jos, apoi se trase înapoi. E lucrătura teribililor, spuse ea. E puternică, dar dacă-mi împrumută cineva putere, cred că o pot străpunge suficient pentru ca o persoană să treacă dincolo. Tria?

– Mă duc, răspunse ea. Deschideți-mi calea!

Profesoara lucră în viteză. Tria nici nu avu timp să se gândească mai bine la nebunia pe care o făcea, ducându-se să-i înfrunte singură pe Oryon, pe Femeile Teribile și pe ceea ce rămăsese din Wilce și Gray. Plus Kress.

Doamna Blake își depărtă brațele și-i făcu semn să treacă printre ele. Tria se strecură și se pomeni de cealaltă parte a barierei. Culoarul în care se afla era pustiu și se curba la o oarecare distanță în față. Hotărâtă, porni înainte, conștientă că, la curba aceea, va ieși din raza vizuală a celor care o însoțiseră până aici.

Dincolo de cot, culoarul continua la fel de pustiu; în față se zărea o altă curbă. Bine, cel puțin, că nu existau și coridoare laterale; însemna că se îndreaptă în direcția cea bună. După a doua curbă, urma însă și a treia. Descurajată, rezistă tentației de a se întoarce. Când coti, un urlet înfiorător și un hohot de plâns oribil, inuman, îi

dădură de știre că a ajuns aproape de țintă. Sunetele îi înghețară sângele în vine, dar nu se opri.

Tunelul se sfârșea cu un fel de arcadă dincolo de care văzu un câmp presărat cu cadavre putrezinde și dezmembrate, sub un cer ca de fier topit. Duhoarea de sânge, excremente și carne în descompunere se ridica în valuri, sufocând-o. Ici și colo pe câmp se aflau bolovani cu muchii ascuțite, pe care stăteau cocoțați vulturi cu chipuri omenești. În vreme ce ea privea, doi sau trei dintre ei se repeziră în jos, pentru a se hrăni cu stârvuri. Harpii! S-ar fi întors să fugă, dar țipetele o împiedicau; ceva în locul acesta teribil era încă în viață.

Punându-și mâna la nas și la gură, trecu pe sub arcadă și înaintă printre cadavre. Picioarele i se afundau într-o mocirlă scârboasă, astfel că trebuia să tragă de ele pentru a înainta, alegându-și drumul lent, cu grijă. Se sufocă și stomacul îi urcă în gât. Ar fi vrut să fugă, dar celelalte euri ale ei, trecute deja prin moarte, îi insuflau curajul de a merge mai departe.

Se împiedică de un braț retezat și fu cât pe ce să cadă. Tremurând îngrețoșată, se opri și ascultă. Urletele se transformaseră în hohote sfâșietoare; veneau dinspre o îngrămădire de bolovani mari, în dreapta. Se duse spre ei și-i ocoli precaută, evitând să se apropie prea mult, în caz că era doar o capcană.

Când ajunse de partea cealaltă a bolovanilor, îl zări pe Kress. Lanțuri lungi erau înfășurate în jurul lui, legându-l de un vârf de stâncă. Capul îi căzuse în piept; un fir de salivă îi atârna din gură, scurgându-i-se pe pieptul gol. Probabil că nu era mort, însă nu el țipase. Oryon zăcea întins, cu brațele și picioarele depărtate, pe o altă stâncă. Un fel de guler din fier, prins la gâtul lui, era fixat în piatră. Hainele lui negre atârnau fâșii-fâșii. Într-o parte, o Femeie Teribilă îi înhăță un braț, își

înfipse colții în carnea lui și smulse o halcă. În cealaltă parte, o a doua Femeie Teribilă îi sfâșia cu ghearele pielea de pe umăr. La picioarele lui, două fiare îi rodeau gleznele. Una dintre ele ridică ochii și, cu oroare, Tria își dădu seama că îi găsise pe Wilce și Gray.

– Tria! Ajută-mă!

Kress o zărise. Strigătele lui le alertară pe Femeile Teribile, care își îndreptară ochii spre ea. Singură, nu avea nici o șansă împotriva lor. Aruncă o privire spre Kress. Nu părea grav rănit. Dacă l-ar putea elibera la timp...

Se concentră asupra lanțului care îl lega de stâncă. Ignorând strigătele lui și vaietele lui Oryon, vizualiză lanțul întinzându-se și lungindu-se, astfel încât în cele din urmă îl făcu să cadă la pământ. Kress se scutură și în aceeași clipă Femeile Teribile urlară și se năpustiră asupra ei. Kress înhăță lanțul, ținându-l cu ambele mâini. Tria speră să nu-l fi întins prea mult, făcându-l prea subțire – și deci o armă ineficientă. Ridică brațele, pentru a se feri de Femeile Teribile. *Grăbește-te, Kress!* strigă în gând.

Inelul directoarei lucea ca focul în lumina roșie a cerului de fier topit. Femeile Teribile își schimbară direcția, își desfăcură aripile și se ridicară în zbor deasupra ei, blestemând și bolborosind. Piatra inelului! Îi oferea protecție, așa cum spusese directoarea, dar nu le va putea opri pe cele două mult timp.

Îl căută pe Kress din priviri; fugise spre Oryon, nu spre ea. Acum ridică lanțul în aer și, cu un trosnet înnebunitor, îl repezi în țeasta lui Oryon, amuțindu-i vaietele pentru vecie. Apoi roti lanțul însângerat spre Wilce și Gray.

– Nu! Ținându-și mâna în sus, astfel ca piatra inelului să fie vizibilă pentru Femeile Teribile, Tria alergă spre Kress. Imobilizează-i, dar nu-i ucide, îi ceru ea.

Cuvintele ei nu avură însă nici un efect, așa că își îndreptă puterile spre el și-i smulse lanțul din mâini. Când fiara-Gray îl atacă, Tria aruncă lanțul ca pe un lasou, înfășurându-i-l în jurul gâtului, și-l trase înapoi. Femeile Teribile răgeau ca turbate. Fiara-Wilce își arătă colții și se năpusti spre ea.

– Nu, Wilce! Oprește-te! Sunt Tria! Am venit să te duc înapoi, acasă.

Animalul frână și se opri în fața ei, privind fix globul de cristal. O scânteie de inteligență luci în ochii lui.

– Deci îți amintești, spuse ea încet. Vino cu mine. Nu te voi lega. Kress, ia lanțul și adu-l pe Gray!

De data aceasta el o ascultă, prinse capătul lanțului și se apropie, trăgându-l pe Gray în urma lui. Femeile Teribile plonjară spre el, gonindu-l înapoi, spre stânci. Kress scăpă lanțul din mână ți Gray o luă la fugă.

– Wilce, du-te și prinde-l, îi ceru Tria. Adu-l la mine!

Wilce făcu un salt, prinse capătul lanțului între dinți și-l trase pe Gray spre Tria, în timp ce acesta scuipa și mârâia. Dar Femeile Teribile îl înhățaseră pe Kress și își luaseră zborul cu el. Inelul era singura protecție împotriva lor. Și-l smulse de pe deget, îl azvârli în aer și își folosi puterea pentru a-l trimite în viteză pe urmele lor, apoi îl dirijă spre mâna lui Kress. Dacă el ar avea prezența de spirit să-l prindă...!

Îl prinse. Femeile Teribile urlară și-i dădură drumul. Kress se prăvăli la pământ și aterizâ pe o grămadă de leșuri, care îi amortiză căderea. Tria îl văzu cum se ridică, ținând inelul în mână, și aleargă spre ea. Femeile Teribile își accelerară zborul. Fără inel, Tria era vulnerabilă, așa că plonjară asupra ei. În minte îi veniră câteva cuvinte – unele pe care le rostise Oryon mai înainte. Ce însemnau – habar n-avea, dar le strigă și ea în gura mare:

– *Calyor margra felefor, tisitiya mura calyor na.*

Femeile Teribile ezitară în zbor, fluturară din aripi, trecură dincolo de ea, se întoarseră și se opriră pe vârful stâncii de care era prins trupul lui Oryon.

– *Tisit felefor mu ragana lo!* continuă Tria să strige cuvintele care-i rămaseseră întipărite în minte.

Pământul se cutremură. Bolovanii se spintecară, iar Femeile Teribile se văzură nevoite să-și ia din nou zborul. Fisuri mari apărură în sol, înghițind cadavrele. Stropi încinși de metal topit începură să cadă din cer, arzând tot ce întâlneau în cale.

– Repede, Kress! îl îndemnă ea.

Trăgându-l pe Gray de lanț și cu Wilce țopăind alături de ea, Tria alergă spre arcadă. Harpiile chiriră. Pietrele explodară. Bolovanii se prefăcură în praf. Izbuti să treacă prin arcadă și se întoarse, căutându-l pe Kress din priviri. Însângerat și mânjit de funingine, ca o arătare venită din iad, se apropia și el fuga, printre flăcări și nori de fum. Fără un cuvânt, Tria se răsuci și porni iar în goană, cu cei doi după ea. În urma lor, urletele și chiraielile amuțiră, înghițite de o ultimă explozie cataclismică, și tunelul se închise.

Încă fugind, se izbiră de bariera invizibilă. Dincolo de ea se vedeau figurile îngrozite ale celorlalte fete. Cum aveau să treacă de obstacol? Doamna Blake reușise să-l deschidă doar atât cât să se poată strecura o singură persoană. Wilce și Gray se năpustiră asupra barierei, zgâriind cu ghearele în suprafața ei nevăzută.

– Folosește ăsta! o îndemnă Kress, întinzându-i inelul.

Tria îl lipi de obstacol, dar degeaba, așa că și-l puse la loc, pe deget. Doar nu ajunseseră până aici pentru a se vedea blocați de bariera asta! Trase adânc aer în piept și rosti ultimele cuvinte învățate de Oryon din *Breyadon*:

– *Felefor mura-na!*

Cu un trosnet asurzitor, bariera se deschise şi se repeziră cu toţii dincolo. Kress se aruncă în braţele surorii lui. Doamna Blake o ajută pe Tria să ţină mai bine lanţul lui Gray.

– Gray, oh, Gray! plângea Rehanne.

Wilce se străduí să se ridice în două picioare şi, timp de câteva secunde, izbuti. Dar Rehanne strigă deodată:

– Tunelul!

Pereţii se strângeau în spatele lor, unul peste celălalt, prinzându-i la mijloc. Wilce se lăsă în patru labe şi, împreună, o luară iar la fugă. Ajunseră la locul în care tunelul se bifurca şi ramificaţia pe care veniseră se închise îndată ce ei trecură. Continuară să alerge până ce Tria se convinse că distrugerile încetaseră. Gâfâind, le spuse celorlalţi să se oprească. După ce se odihniră cât să-şi recapete răsuflarea, porniră spre locul în care îi aşteptau Verin şi Petra.

Când ajunseră, dublul lui Oryon se ridicase în capul oaselor, sprijinit cu spatele de peretele tunelului. Pe trupul lui, carnea părea ceva mai consistentă acum. Spre marea uşurare a Triei, celălalt cadavru dispăruse; nu le întrebă ce făcuseră cu el.

Brusc, Kress se repezi la Oryon şi-l lună la pumni. Kathyn, Verin şi Petra îl prinseră de braţe şi-l potoliră.

– El e vinovat pentru toate astea! strigă Kress. El e vinovat! De ce mai trăieşte?

– Oryon care a stârnit toată nenorocirea a murit, îi explică Tria, fără a mai adăuga – din compasiune pentru Kathyn – că însuşi fratele ei era cel care-l ucisese.

Kress bombăni ceva, dar se linişti. Mai târziu vor avea timp de explicaţii amănunţite. Acum însă, Tria nu voia decât să se întoarcă la şcoală.

– Petra, întrebă ea, poţi să găseşti uşa pe care am venit?

Verin și Petra îl susțineau pe Oryon, care era acum conștient, iar puterile îi reveniseră. Nu rostise nici un cuvânt de când sosise Tria cu ceilalți; probabil că resimțise moartea cumplită a originalului său.

Doamna Blake își asumă sarcina de a-l duce pe Gray de lanț. Rehanne mergea alături de el și îi vorbea cu o voce joasă, încercând cu disperare să pătrundă în gândurile lui confuze. Mână în mână, Kathyn și Kress veneau în spatele celorlalți, vorbindu-și în șoaptă. Tria spera ca el să-i spună surorii lui cât de mult regreta că se lăsase antrenat în conspirația lui Oryon și că făcuse atâtea lucruri rele, dar bănuia că mai degrabă încerca să-și justifice acțiunile. Wilce rămăsese alături de ea și, din când în când, încerca să meargă în două picioare, dar reușea s-o facă doar pe distanțe scurte, după care recădea în patru labe.

Ajunseră în sfârșit la ușă și trecură prin ea. Deși inițial o croiseră pe coridorul din clădirea profesorilor, ieșiră acum pe culoarul lung, scăldat în lumina lumânărilor, pe care Tria îl găsise în capătul scării aceleia elegante. Doamna Blake puse lanțul lui Gray în mâna lui Rehanne și se adresă apoi întregului grup:

– Sunteți chemați în fața consiliului profesoral. Dar nu sunteți obligați toți să veniți. Tria și Oryon trebuie să fie prezenți; în plus, știu că profesorii sunt îngrijorați de soarta lui Wilce și Gray și că vor vrea să-i vadă și pe ei. Ceilalți pot alege dacă vor să vină sau nu.

Doar Tria mai fusese în fața consiliului și avea deci idee despre ceea ce-i așteaptă. Colegii ei păreau uimiți de locul în care ajunseseră și cam speriați de perspectiva de a apărea în fața directoarei și a profesorilor așa obosiți cum erau. Verin însă spuse:

– Rămân și eu cu Oryon. Încă nu e vindecat, nici pe departe.

Kress privea agitat în jur, căutând parcă o cale cunoscută de scăpare.

– Eu nu vreau să văd pe nimeni acum, bâigui el.

– Nici nu trebuie să participi, domnule Klemmer, îi spuse doamna Blake. Ești liber să te întorci în camera ta și să te odihnești, deși sunt sigură că directoarea va dori să-ți vorbească mai târziu.

– Dacă el nu merge, nu merg nici eu, hotărî Kathyn.

Doamna Blake înclină din cap și arătă spre scara de la capătul coridorului.

– Pe acolo puteți coborî la etajul al treilea. Domnule Klemmer, ai permisiunea de a merge în camera surorii tale și de a rămâne acolo până la cină, dat fiind că Verin, colega ei, ne va însoți pe noi. Cred că voi doi aveți nevoie de puțin timp împreună.

Recunoscătoare, Kathyn își luă fratele de braț și porniră amândoi spre trepte.

– Și eu aș vrea să plec, spuse Petra. Sunt prea istovită pentru a da acum ochii cu cineva.

– Desigur, răspunse doamna Blake. Cea mai mare parte a misiunii de deschidere a ușii între lumi a căzut pe umerii tăi.

Petra plecă și ea spre scară. Profesoara își îndreptă apoi privirea spre Rehanne, care în tot acest timp rămăsese tăcută.

– Tu vrei să mergi cu noi? întrebă ea.

– Da, replică fata, strângând lanțul în palmă. Gray are nevoie de mine.

Tria ar fi vrut ca și ea să aibă de ales. Cu puterile aproape sfârșite, simțea că se prăbușește din picioare. Doamna Blake spuse însă:

– Atunci, haideți! Suntem așteptați.

Și îi conduse spre ușile duble ale misterioasei săli de consiliu. Tria o urmă, însoțită de Wilce care încerca,

uneori cu succes, să meargă în două picioare. Gray, cu capul în jos, tropăia pe lângă Rehanne. După ei venea Oryon, susținut de Verin. Doamna Blake deschise ușile, îi invită în sala în care, așezați în jurul unei mese lungi, așteptau ceilalți profesori și se trase apoi într-o parte, astfel că Tria se pomeni în fruntea grupului de elevi. Directoarea se ridică pentru a-i întâmpina.

– Bine ai venit și bravo ție! îi spuse ea. Ai câștigat competiția.

Șocată, Tria aproape că izbucni în râs. După toate prin câte trecuse, directoarea nu găsise nimic mai bun să-i spună decât „Ai câștigat". Deci, la urma urmei, pentru ea totul nu fusese decât un joc!

Întorcându-se spre doamna Blake, directoarea declară cu o voce aspră:

– Convenisem împreună că niciunul dintre noi nu va interveni și nu le va oferi ajutor.

– Într-adevăr, răspunse profesoara. Dumneavoastră ați fost însă prima care a încălcat această convenție, împrumutându-i Triei inelul. Ceea ce am făcut eu a fost o nimica toată în comparație cu acest lucru.

Spre uluirea Triei, directoarea zâmbi.

– Mda, cred că ai dreptate. Am vrut ca, grație inelului, să o pot deosebi pe Tria cea originală de dublurile ei, dar dacă el s-a dovedit util și în alt fel, mă bucur.

Fără a se ridica de pe scaun, magistrul San Marté își drese glasul.

– Trebuie să recunoaștem că e imposibil să acționăm întotdeauna într-o manieră sută la sută etică. Intențiile contează însă și ele.

Doamna Blake surâse la rândul ei și se așeză la locul ce-i fusese rezervat la masă. Tria își scoase inelul de pe deget și i-l întinse directoarei.

– Ne-a salvat viața, spuse ea, fără a adăuga însă că Tria cea originală pierise și că ea, o dublură, era cea care beneficiase de protecția inelului.

Rehanne, care până atunci admirase cu uimire splendida încăpere, se apropie de Tria.

– Cum rămâne cu Gray și Wilce? întrebă ea. Priviți-i! Readuceți-i la normal, vă rog!

Zâmbetul se șterse de pe figura directoarei, care se întristă.

– Starea lor depășește abilitățile mele de vindecătoare.

– Dar nu pot rămâne așa! protestă Rehanne.

Directoarea se întoarse spre Oryon.

– Domnule Brew, poți repara ce ai stricat?

Sprijinit de brațul lui Verin, el își plecă fruntea și murmură:

– Nu. Puterile mele au dispărut.

Atingându-i umărul, directoarea îl privi drept în ochi.

– Nu, cred că nu au dispărut, spuse ea după o vreme. Sunt în stare de latență, așa cum i s-a întâmplat și domnișoarei Mayclan după întâlnirea cu Femeia Teribilă. Tu ai fost afectat mai profund decât ea și, cu toate că s-ar putea ca puterile tale să nu mai fie niciodată ce-au fost înainte, ți le vei recăpăta într-o oarecare măsură, cu timpul. Ei bine, miss Tesserell, se întoarse ea spre Tria, totul depinde de tine acum. Încercările prin care ai trecut te-au adus la un nivel superior și ar trebui să ai acum puterea de a...

– Sunt complet stoarsă de puteri, o întrerupse ea, incapabilă să-și mai stăpânească furia. Aveți idee prin ce am trecut?

– Nimeni nu poate atinge nivelurile superioare fără a suferi cumplit, draga mea. Și cred că ai resurse pe care nici nu le bănuiești.

Tria începu să riposteze cu indignare, dar o voce o întrerupse. Nu era o voce audibilă, ci una care îi vorbea doar ei, în minte.

Are dreptate, fiică, spunea vocea. *A avut mereu dreptate.*

Tu... Ești aici? Cu mine? întrebă ea mental, cu entuziasm.

Sunt aici, și totuși nu sunt. Distrugerea închisorii de cristal m-a eliberat, astfel că pot fi în multe locuri, deși deocamdată tu nu poți înțelege asta. Îți voi spune însă că trebuie, într-adevăr, să-i tămăduiești pe acești nefericiți tineri.

Urmând instrucțiunile mentorului ei, Tria se întoarse spre Wilce. Îl ridică în două picioare și-i luă în palme labele din față, fixându-și intenția de a retransforma în mâini. Rosti cuvintele pe care vocea i le șopti în minte și o putere străină se scurse prin ea în trupul lui. Membrele i se îndreptară, trăsăturile i se îndulciră, ghearele deveniră degete și se încrucișară cu ale ei. Glasul lui, aspru din cauza neutilizării, se făcu auzit:

– Mulțumesc, Tria.

Apoi Wilce se aplecă și o sărută pe obraz.

Cu Gray lucrurile decurseră ceva mai greu, fiindcă el se schimbase mai mult. Wilce și Rehanne îl susținură în poziție verticală, astfel încât Tria să-i poată lua în mâini labele cu gheare lungi. Puterea care se scurse prin ea de această dată era mai năvalnică, iar cuvintele pe care le rosti păreau că provin dintr-o altă dimensiune, înaintând prin timp pentru a-l aduce înapoi, de la mare depărtare, pe cel care le auzea.

Când incantația se sfârși, Gray revenise la normal. Îi fixă pentru o clipă cu o privire goală, apoi se clătină pe picioare și probabil că ar fi căzut, dacă Rehanne nu

s-ar fi repezit să-l prindă și să-l așeze pe scaunul liber din capătul mesei. Acolo, își îngropă fața în palme.

– Totuși, nu e pe deplin refăcut, îi spuse directoarea Triei. Va avea nevoie de timp pentru a-și reveni complet, însă l-ai adus pe calea cea bună. Vezi, deci, că ai suficiente resurse.

– Dar nu le-am avut eu. A fost..., bâigui ea și se întrerupse, nedumerită. Cum să-i explice? Nici măcar nu știa numele mentorului. Puterea nu a fost a mea, își sfârși ea fraza.

Directoarea încuviință cu o mișcare entuziastă a capului.

– Asta, miss Tesserell, este cea mai importantă lecție pe care noi, cei de la Școala Simonton, încercăm s-o predăm elevilor noștri. Puterea nu ne aparține niciodată. Noi suntem doar niște conducte prin care circulă energia trimisă de Dătătorul de Putere.

Dătătorul de putere? Să fie oare posibil? Dar asta nu conta. Directoarea vorbea de parcă tot chinul oribil prin care trecuse nu fusese altceva decât un simplu exercițiu.

Dar nu era posibil. Tria privi spre Gray, care stătea și acum cu fața îngropată în palme. Suferise atât de mult! La fel și Wilce, deși părea că el suportă mai bine. Oryon – originalul – era mort, așa cum era și Tria. Dublul lui, cel care supraviețuise, mai avea mult până când avea să-și revină. Iar ea însăși nu mai era sigură nici de identitatea ei, nici de realitatea în care exista.

Brusc îngrețoșată, Tria se răsuci pe călcâie și ieși din încăpere. Străbătuse doar câțiva pași pe culoarul cel lung, când se ciocni de Veronica și aproape că o trânti la podea. Bâiguind o scuză, o ajută să se reechilibreze și apoi dădu s-o ocolească. Îngrijitoarea o prinse însă de braț.

– Fugi de propriul tău triumf, domnișoară?

– Fug de ipocrizia directoarei, replică ea printre lacrimi. Spune-mi că toate astea n-au fost doar un test crud și nedrept!

– Viața întreagă e un test. Și de multe ori e crud.

– Deci totul a fost plănuit dinainte? A fost doar un exercițiu de pregătire? Un joc? întrebă Tria în pragul unei crize de isterie.

– Nu a fost plănuit în sensul în care îți închipui tu. Lui Oryon, ție și tuturor celorlalți vi s-a oferit posibilitatea de a alege. Ați ales în deplină libertate și alegerile pe care le-ați făcut – fiecare dintre voi – au pus în mișcare alte evenimente, care la rândul lor au impus efectuarea altor alegeri.

– Ca într-un joc, răspunse Tria mai calmă, dar pe un ton la fel de amar.

– Jocul vieții. Pe care unii îl joacă mai bine decât alții. Unii pierd, alții câștigă. Însă nimeni nu poate refuza să participe.

– Dar directoarea... A spus că tot ce s-a întâmplat a fost doar o modalitate de a mă aduce pe mine la un nivel superior. Oare ea nu știe prin ce am trecut cu toții?

– Oh, ba știe! replică Veronica iute. Nu ea ți-a provocat suferințele și, cu toate că tu crezi altceva, nu te-ar fi putut scuti de ele, decât dacă ți-ar fi refuzat libertatea de a alege. Ai fi vrut așa ceva? Miryam – directoarea adică – a suferit odată cu voi și a plâns pentru voi, deși își ascunde acum tristețea, așa cum e normal. Dacă ați fi eșuat, i-ați fi provocat o durere nespusă.

– Deci am fi putut eșua?

– Nici nu trebuie să pui o asemenea întrebare. Privește în sinea ta. Știi prea bine cât de aproape de eșec ați fost.

Tria se simți brusc rușinată. Mai era însă un lucru despre care trebuia să întrebe.

– Cum rămâne cu tine, Veronica? Spune-mi, care e locul tău în toată chestia asta?

Micuța îngrijitoare surâse.

– Locul meu, domnișoară? Eu am venit doar să-ți amintesc că se apropie ora mesei. Așa că, hai fuguța jos!

25

Pantera

Tria se uită la ceas și oftă; venise vremea să treacă pe la Lina. Aceste vizite zilnice deveniseră tot mai greu de suportat, iar astăzi era deja deprimată. Un nou eșec de a o readuce la forma umană o va întrista și mai rău. Și totuși, trebuia să încerce.

Prima dată, îmbărbătată de faptul că reușise să-i readucă la normal pe Wilce și Gray, intrase plină de încredere în cușca Linei și apelase la ajutorul misteriosului ei mentor. El însă nu-i răspunsese. Și nici nu-i mai vorbise vreodată în minte, deși uneori Tria îi simțea prezența. Mai mult decât atât, nimic din ceea ce făcuse în ziua aceea și în toate cele care urmaseră până la sfârșitul anului școlar nu izbutise s-o readucă pe Lina înapoi; pantera rămăsese neschimbată.

Știa însă că sfătuitorul ei nevăzut n-o părăsise. Când, în timpul ploilor de primăvară, un copil de la o fermă din apropioere căzuse într-un puț adânc, Tria sărise împreună cu alții în ajutorul lui și își folosise puterea pentru a-l scoate la timp, salvându-l astfel de la înec. Simțise atunci cum mentorul ei îi întărise puterile. Părinții, recunoscători, insistaseră să-i plătească taxele școlare

pentru următorul trimestru; poate că mentorul avusese un rol și în această hotărâre a lor.

În timpul celor două luni de vacanță între trimestrul de primăvară și cel de toamnă, se întorsese acasă, ducând cu ea și o scrisoare de laude din partea directoarei. Mama fusese entuziasmată, dar reacția neașteptată din partea tatălui o bucurase pe Tria mai mult: îi spusese că este atât de mândru de ea, încât o va plăti pentru munca pe care o va face la fermă pe perioada verii. Prin urmare, taxele pentru al doilea an de studiu erau deja asigurate și izbutise să-și împlinească, măcar în parte, promisiunile făcute mamei.

La începutul noului an de școală simțise iar prezența binefăcătorului din sfera de cristal. El trebuie să fi fost cel care o ajutase să pună capăt unei dispute între Taner și un elev din anul întâi. Taner revenise la școală cu puterile renăscute, dar fără un pumnal nou în locul celui pierdut. Mereu furioasă și iute la mânie, Taner și-ar fi putut ucide rivalul mai puțin talentat, dacă Tria nu și-ar fi folosit puterea pentru a o ecrana pe cea a fetei.

Și totuși, mentorul refuza să-și facă simțită prezența atunci când Tria era cu Lina. Nimic din ceea ce încercaseră și ea, și ceilalți pentru a o readuce la normal nu dăduse vreun rezultat. Sondarea minții, de care se folosea Rehanne, atingerile tămăduitoare ale lui Verin, cererile ferme ale lui Taner sau îndemnurile blânde ale lui Wilce – toate rămăseseră la fel de inutile ca tentativele Triei. Oryon încercase și el să-și folosească slabele-i puteri, dar eforturile lui se dovediseră de asemenea vane. Numai Kress se ținuse deoparte; Kathyn le mărturisise în sfârșit ce-i spusese directoarea când intraseră cu toții în necaz după duelul de putere: Kress aproape că nu avea nici un talent în afara celui de a extrage putere de

la alții, iar acum, că nu mai făcea acest lucru, era aproape complet lipsit de orice puteri.

Tria își aduse aminte de lista în care își notase propriile talente; era deja mai lungă, printre cele recent adăugate fiind și comunicarea mentală. Dar nici acesta și nici altele n-o putuseră ajuta pe Lina. Poate că Veronica avusese dreptate atunci, în seara în care Tria salvase pantera, când îi spusese că felina a fost vindecată, însă Lina pierise. Ea însă nu renunțase la speranță, iar azi avea de gând să încerce din nou să găsească modalitatea de a o readuce la forma ei umană.

Privi în jurul ei, în cameră, căutând un obiect care i-ar putea fi de ajutor. Prima dată alese talismanul de anihilare a pazei, cu toate că îl folosise în trecut de multe ori, sperând că va da vreun rezultat. Nubba îl găsise pe coridor, lângă baie, a doua zi după înfrângerea lui Oryon, i-l arătase ei, iar ea îl luase știind că e al Linei.

Eșarfa verde întinsă pe cele două valize îi atrase atenția. Oare o mai luase vreodată în cușca panterei? Probabil că da, însă va mai încerca și azi. O ridică și o împături, gândindu-se la ziua în care o întâlnise prima dată pe Lina. Amintirea întrecerii de atunci îi aduse pe buze un surâs trist. Habar nu avusese cât de ușor putea micșora sau mări obiectele când redusese valiza Linei la dimensiunile unei cutii de chibrit, pe care o azvârlise apoi sub pat. Mânată de un impuls brusc, repetă acum isprava, luă valiza minusculă și ieși din cameră. Coborî în grabă scara și traversă curtea spre clădirea cadrelor didactice, în care cușca Linei ocupa o cameră liberă, lângă apartamentul Veronicăi.

Cușca umplea încăperea aproape în întregime. Înăuntru, pantera pășea de colo-colo, legănându-și capul, cu o privire înveninată.

– Ești nervoasă azi, îi spuse Tria rezemându-se de barele cuștii. Și eu sunt.

Pantera își continuă mersul agitat.

– Uite, ți-am adus talismanul.

Ridică spre ea cerculețul auriu, însă animalul îl ignoră.

– Ia-l! E al tău, mai spuse ea, azvârlindu-l printre bare.

Talismanul se izbi de șoldul panterei, care se răsuci brusc și se repezi spre Tria, arătându-și colții.

– Ei, cel puțin ți-am atras atenția. Uită-te la asta, o îndemnă apoi, fluturând eșarfa. Totdeauna ai spus că îți place verdele fiindcă îți accentuează culoarea ochilor.

Pantera prinse eșarfa între dinți, o scutură, îi dădu drumul și o sfâșie cu ghearele.

– Dar chiar ești într-o dispoziție rea astăzi! Ia să vedem ce faci cu asta.

Și-i aruncă valiza miniaturală, care ateriză în partea din spate a cuștii. Felina se ghemui, își luă avânt și se năpusti asupra ei. În aceeași clipă, Tria readuse valiza la dimensiunile ei firești. Prinsă pe picior greșit, pantera căzu pe spate, dar se răsuci imediat și se ridică din nou în picioare, întorcându-se cu spatele spre Tria. Bâțâind din coadă, se retrase într-un colț al cuștii, se așeză și începu să-și lingă o labă.

– Ei, am reușit măcar să-ți rănesc orgoliul. Haide, Lina! Salvează-ți valiza.

Tria micșoră cufărul din nou, îl readuse la ea folosindu-și puterile și-l azvârli încă o dată spre Lina. Precaută, aceasta se feri din calea lui. Tria îl împinse mai aproape și-l mări, de această dată dublându-i dimensiunile normale. Pantera se trase înapoi mârâind, îi dădu ocol, sări asupra lui și începu să-l zgârie cu ghearele. Tria îl readuse la mărimea inițială, drept care pantera se prăbuși la podea.

– Destul cu chestiile astea!

Lina ședea în picioare, îmbrăcată în sarafanul alb și scurt pe care îl purta în seara în care o văzuse ultima dată,

când o invocaseră pe Femeia Teribilă. Cu ochii verzi scânteindu-i, luă valiza și o aruncă spre Tria, printre bare.

– Lasă-mă în pace, așa cum vreau să fiu! strigă ea.

Tria se feri din calea cufărului și se holbă uluită: Lina revenise iar la forma de panteră. Felina căscă, se întinse și se alungi pe podea, cu fundul spre Tria.

– Deci tu vrei să rămâi animal, nu-i așa? Să zaci în cușcă toată ziua, mâncând tot ce ai chef și lăsându-i pe ceilalți să se agite din cauza ta! Nu mai trebuie să înveți, să vii la ore, să dai examene sau să muncești!

Încruntată, Tria se gândi la tot ce știa despre colega ei de cameră, amintindu-și noaptea în care fusese răpită de Femeia Teribilă.

– Ba nu, e mai mult decât atât, spuse ea în cele din urmă. Îmi dau seama că eviți ceva. În seara aceea când ai invocat-o pe Femeia Teribilă și am hăituit-o amândouă pe culoar, când ai devenit panteră... Mi-am închipuit că ai să sari la Femeia Teribilă încercând s-o oprești, dar tu te-ai repezit la Gray. Am crezut că ai făcut-o fiindcă el își apăra stăpâna, dar m-am înșelat, nu-i așa? Nu pe Femeia Teribilă ai intenționat s-o ataci. Ai vrut doar puterea ei, puterea pe care o obținuse Oryon. Și propria ta lăcomie te-a dus la pierzanie.

Pantera zăcea nemișcată, dar răsufla prea sacadat pentru a fi pur și simplu adormită. Vârful unei urechi îi zvâcnea. Deci Lina asculta.

– Nimeni nu te va acuza pentru fapta ta, continuă Tria. Toți am făcut greșeli, dar incidentul cu Oryon este deja uitat și iertat. A început noul an școlar. Nimeni nu mai vrea decât să învețe și să găsească drumul spre un nivel superior. Lina, mi-e dor de tine. Nu mi-am luat o altă colegă de cameră. Te-am așteptat să te întorci și ți-am păstrat lucrurile, dar încăperea pare pustie fără tine. Mă simt singură; îmi lipsesc până și certurile noastre. Tria își

rezemă fruntea de barele reci ale cuștii, adunându-și curajul pentru a continua. Lina, toată lumea se ține deoparte de când am câștigat competiția. Toți – chiar Rehanne și Wilce – mă tratează ca pe un fel de zeiță. Știu că tu n-ai face asta. Am nevoie de o prietenă. Și cred că și tu ai nevoie de una. Vino înapoi, te rog!

Vocea Triei se stinse. Lacrimile i se scurgeau pe obraji, dar nu avea suficientă energie pentru a le șterge. Încet, se întoarse și porni spre ușă. Întinse mâna spre clanță.

– Așteaptă! Scoate-mă din cușca asta! Vin cu tine.

Tria se răsuci în loc. Lina stătea în picioare, lipită de barele cuștii.

– Cred că nu mi-au dispărut toate puterile, spuse ea. Încă mă mai pot transforma, dar n-am suficientă forță pentru a îndoi barele. Ăsta e principalul motiv pentru care n-am revenit la forma umană: nu puteam suporta să fiu neajutorată.

Tria își adună puterile și trase barele în lături, pentru ca Lina să poată ieși, apoi o cuprinse în brațe și o strânse lângă ea.

– Puterile îți vor reveni. Oryon le-a pierdut complet din cauza Femeilor Teribile, dar și le reface treptat. Am să-ți povestesc totul, dar mai întâi lasă-mă să-ți iau valiza, îi ceru ea și, folosidu-și puterea, aduse cufărul printre bare și-l așeză în fața Linei. Mai bine scoate-ți din el ceva de îmbrăcat; nu poți merge prin școală doar cu cămășuța asta pe tine. Se pare că ai fost panteră atât de mult timp, încât ai uitat ce înseamnă să fii îmbrăcată cum se cuvine.

Lina își privi sarafanul scurt și râse. Deschise valiza, scoase niște haine și se îmbrăcă. Tria micșoră apoi cufărul, îl luă într-o mână și își petrecu celălalt braț pe după mijlocul Linei.

– Vino, colega mea! îi spuse ea. Să te pun la curent cu tot ce s-a mai întâmplat.

26

ÎNZESTRAREA

Era vremea să plece. Lina ieșise cu câteva minute în urmă, pentru a prinde un loc bun în rândul publicului; ea mai avea încă un an până la absolvire. De data aceasta sala de reuniuni avea să fie plină de elevi, de rude și prieteni veniți să asiste la Înzestrarea absolvenților. Părinții Triei nu veniseră; drumul ar fi fost prea lung și prea scump pentru ei. Îi transmiseseră însă că o felicită, că le pare rău fiindcă nu pot participa și că sunt mândri de reușita ei.

Tria nu trebuia să-și facă griji pentru un loc bun în sală; ea va lua parte la procesiunea absolvenților. Venise vremea să coboare, dar zăbovea încă, în rochia lungă și albă, privind pe fereastră.

Școala devenise lumea ei. În ultimii doi ani n-o părăsise decât pentru scurte vizite în oraș. Nu mai punea la socoteală aventurile pe calea dintre lumi și nici scurtele incursiuni făcute, în al doilea an de studiu cu Aletheia, în câteva dintre acele lumi. Niciodată nu-și putuse da seama dacă incursiunile o duceau undeva departe de școală sau dacă școala cuprindea deopotrivă celelalte lumi și calea dintre ele. Înțelesese însă că acele clădiri din

cărămidă gălbuie pe care le văzuse când venise aici și le explorase în primele luni de școală erau, în cea mai mare parte, doar o iluzie. Adevărata școală era mult mai vastă, mult mai frumoasă și mai complexă decât ilustrațiile din broșura care o atrăsese aici. Dar încă nu știa cât de vastă și de complexă este în realitate.

Se așteptase să rămână aici patru sau cinci ani, înainte de a atinge nivelul al treilea. Ajunsese la el încă înainte de sfârșitul primului an de studii, dar mai avusese cursuri de urmat și examene de susținut. Când se încheiase și anul al doilea, crezuse că va urma al treiea, dar cu o săptămână înainte directoarea îi spusese că va deveni absolventă și că va lua parte la Ceremonia de Înzestrare, împreună cu ceilalți absolvenți. O entuziasma ideea că va primi, din mâinile doamnei Blake, darul de despărțire ce-i va focaliza și defini talentul, dar încă nu se putea obișnui cu ideea că urma să părăsească școala.

Aruncă o privire spre ceas și făcu ochii mari, nevenindu-i să creadă: doar nu trecuse o oră de când plecase Lina! Ceremonia de Înzestrare trebuie să fi început deja. O luă la fugă pe hol, coborî treptele în viteză și străbătu coridoarele pustii. Prea multe coridoare pustii. Acolo unde ar fi trebuit să fie culoarul de la primul etaj zări o altă scară, largă, curbată, cu trepte de aur și cristal. Mâna ei atinse balustrada strălucitoare. Era o scară ce trebuia coborâtă în pas lent și grațios. Întinse piciorul, puse vârful pe prima treaptă și apoi se opri. Nu avea acum vreme de răsfățuri. Întârziase deja!

Să îndrăznească să modifice timpul? O ușoară modificare îi va oferi cele câteva minute necesare. Își apăsă degetele pe pleoapele închise și își extinse mintea. Starea aceea de dezorientare ce preceda modificarea timpului începuse deja să se instaleze, când își aminti, brusc, cum în prima zi de școală dăduse timpul înapoi cu o oră,

fără să vrea. Avertismentul directoarei îi reveni sec în minte: *Ți se va cere să înapoiezi ora pe care ai luat-o.* Deveni dintr-odată sigură că momentul acela venise și că acum trebuia să redea cele șaizeci de minute. Nu îndrăznea să mai strice echilibrul timpului, chiar dacă asta însemna să rateze ceremonia de Înzestrare.

Deschise ochii și porni în fugă pe scări, sărind câte două trepte odată. Jos, în capăt, se întindea o sală pe care n-o mai văzuse niciodată. Pentru a-și potoli agitația, repetă în gând prima lecție de teorie predată de magistrul Tumberlis: *Lumile se nasc din praf și din lacrimile zeilor. Cât de multe lumi Câte lumi – mintea noastră nu poate cuprinde. Dimensiunile existenței sunt infinite, însă cei mai mulți dintre noi nu pot conștientiza decât trei sau patru.*

Acum, în pragul Ceremoniei de Înzestrare, ea conștientiza celelalte dimensiuni. Uși deschise îi ofereau imagini ademenitoare: saloane elegante, scări monumentale și coridoare ramificate, pe care însă nu avea timp să le exploreze. Trebuia să ajungă în curte.

Să încerce, poate, modificarea spațiului? Închise ochii și se concentră, vizualizând ușa masivă de stejar ce dădea spre curte. Deschise pleoapele; ușa se afla în fața ei. Puse mâna pe clanță, o deschise și ieși. Acorduri de orgă răsunau din sala de reuniuni. Își ridică poalele rochiei lungi, de gală, și o luă la fugă pe alei și printre straturile de flori. Sări peste un rug de trandafiri, dar căzu lată la pământ, cu tivul agățat de un spin. Se ridică rușinată și-l desprinse apoi, rearanjându-și falduriile rochiei astfel încât să ascundă ruptura, bombăni pentru sine:

– Ar fi trebuit să știu că scurtăturile se dovedesc a fi întotdeauna cel mai lung drum. Oare n-am învățat nimic în acești doi ani?

Se grăbi spre fântână, pentru a-şi curăţa praful de pe mâini şi de pe rochie. Un cap ciufulit se ivi de cealaltă parte a bazinului şi o pereche de ochi negri se ridică spre ea.

– Nu mi-aţi văzut bărcuţa, doamnă? Am pierdut-o.

Era, probabil, copilul vreunui oaspete. Tria privi în direcţia arătată de un deget murdar. O bărcuţă cioplită în lemn plutea periculos de aproape de locul în care se revărsa coloana de apă a artezienei.

– Nu puteţi să mi-o daţi, vă rog?

Se aplecă peste marginea de piatră a bazinului, murdărindu-şi iar rochia. Vântul umflă vela de hârtie a bărcuţei şi o împinse mai departe. Acordurile muzicii care însoţea procesiunea se făcură auzite, amintindu-i că deja era în întârziere, aşa că se depărtă de fântână.

– Vă rog, doamnă!

Glasul tânguitor al copilului îi înmuie inima şi se concentră din nou asupra bărcuţei. Lumina soarelui sclipea în pânza ei fragilă; pentru o clipă, vederea i se înceţoşă. În faţa ochilor îi apăru un ocean întins. Pe puntea bătută de valuri a corăbiei se agitau oameni, strigând unii la alţii în vreme ce încercau să coboare vela mare.

Tria clipi. Un jet de apă izbi corabia din lemn, împingând-o spre ea. Se întinse, o prinse în mână şi o puse în palmele întinse ale copilului, apoi o luă la fugă spre sala de reuniuni. Urcând în goană treptele de marmură, se opri brusc la vederea unei siluete ghemuite pe ultima treaptă. Îngenunche alături de ea şi atinse cu mâna creştetul castaniu. Din sală, muzica de orgă continua să răsune.

– Nubba?

Capul se ridică, dând la iveală o faţă umflată de plâns, cu lacrimile şiroind.

– Nubba, ce s-a întâmplat, de ce nu eşti înăuntru?

– Shalreg! bâigui fata. Nă mă lasă să intru!

– Pe cele șapte niveluri, Nubba! De asta n-ai intrat tu la Ceremonie?

– N-ai vorbi așa dacă ai vedea și tu căpcăunul acela fioros! replică ea printre hohote de plâns.

– Lasă asta! o întrerupse Tria înainte ca fata să reia șirul explicațiilor privind monstrul înspăimântător cu colți și solzi. Rezistând tentației de a o lăsa acolo, pe scări, o ajută să se ridice. Haide, Nubba, o să intrăm amândouă.

Și o trase după ea, spre ușă.

– E încă acolo! se văietă grăsuna.

La naiba cu chestia asta! Deci nu era una dintre aparițiile acelea oportune ale monstrului; acum, Nubba nu avea nici un motiv să pretindă că Shalreg o amenință.

Ajunseră amândouă la ușa deschisă. Dincolo de ea se vedea șirul dublu de absolvenți îndreptându-se spre estrada pe care erau expuse darurile. Cu durere în suflet, îi numără pe cei rămași; mai bine de jumătate își aleseseră deja darurile. Strângând-o pe Nubba de braț, păși în sală. O mână uriașă i se propti în piept, răsturnând-o la podea. Shalreg? Cu mâinile tremurându-i, schiță în aer simboluri de protecție.

– Vezi? Ți-am spus eu!

La strigătul îndurerat al Nubbei, Tria se ridică și își scutură rochia de praf.

– Voi găsi eu o cale ca să intrăm amândouă!

Trăgând-o din nou spre bariera nevăzută, întinse o mână, așteptându-se oarecum să simtă ascuțișul unor gheare lungi. Degetele ei alunecară însă pe un fel de plasă ce acoperea intrarea în sală. Nu un monstru, ci un câmp de protecție le bara drumul. Probabil că fusese activat de unul dintre profesori, pentru a-i împiedica pe cei veniți mai târziu să tulbure Ceremonia de Înzestrare.

Făcu un pas înapoi, iar Nubba se smiorcăi lângă ea. Să îndrăznească să străpungă câmpul? Dacă n-o va face, va rata Înzestrarea. Ca și Nubba, de altfel. În mod cert, câmpul era menit să-i țină afară pe spectatorii întârziați, nu pe participanți.

– Stai în fața mea, Nubba, îi ceru ea împingând-o și întinzându-și brațele de o parte și de alta a ei. Păstrează tăcerea!

Desenând simboluri în aer cu degetele, Tria rosti o incantație pentru a întrerupe plasa de protecție. Palmele îi ardeau. O dâră de scântei aduse plasa la iveală pentru un scurt moment. Împreună cu Nubba, făcu un pas înainte, dar se opriră imediat. Plasa rezista.

Nubba gemu. Din sală de auzea murmur de glasuri. Ceremonia continua: ultimii absolvenți se apropiau de estradă. Tria scrâșni din dinți.

– Să nu scoți un sunet, îi spuse ea.

Contorsionându-și trăsăturile pradă concentrării, vizualiză din nou plasa scânteietoare. Vederea interioară i se focaliză pe o deschidere minusculă între firele de forță strâns țesute. Fără a scăpa din ochii minții acel unic orificiu, și-l imagină dilatându-se – întâi mai lent, apoi din ce în ce mai rapid, până ce deveni o fereastră suficient de largă pentru a putea trece prin ea. Pipăind în căutarea deschiderii, o împinse pe Nubba prin ea și apoi se avântă pe urmele ei.

Împreună, goniră pe lângă spectatorii uimiți, spre capătul șirului de absolvenți. Din fugă, Tria își netezi rochia șifonată, își trecu o mână prin părul lung și pară cu un zâmbet privirile scandalizate ale celor patru colegi care așteptau să primească darurile. Recunoscătoare că prezența lor le ascundea pe amândouă vederii directoarei, schiță un salut către fiecare.

Salor îi întoarse salutul fără a surâde. Nu era de mirare că băiatul rămăsese printre ultimii; tăcut și timid, întotdeauna se pleca în fața celorlalți. Tria bănuia că empatia față de firea lui singuratică și faptul că el era, la fel ca ea, un tămăduitor, o determinaseră pe Verin să se așeze alături de el.

Wilce zâmbi și schiță o plecăciune spre Tria și Nubba. Faptul că era ultimul din șir însemna probabil că le permisese celorlalți, binevoitor, să treacă înaintea lui. Bine că izbutise să-și încheie studiile, în ciuda timpului pe care îl pierduse. Gray nu fusese la fel de norocos; el mai avea încă un an de școală.

Tria rămase surprinsă văzând-o pe Taner alături de Wilce; ar fi fost de așteptat mai degrabă ca fata, cu temperamentul ei vulcanic, să pretindă primul loc în șir.

Salor și Verin urcară cele trei trepte ale estradei, îngenunchează în fața directoarei, primiră binecuvântarea ei și se îndreptară spre masa pe care erau așezate darurile. Tria și Nubba făcură un pas înainte. Acum darurile se vedeau bine. Maiestuoasă în rochia azurie, doamna Blake – în calitatea ei de profesoară de talente speciale – îi întâmpină pe cei doi cu un gest de binecuvântare și le spuse:

– Alegeți-vă darul.

– N-a mai rămas aproape nimic! șopti Nubba dezamăgită, rostind astfel gândul care-i trecu Triei prin minte.

Salor își trecu palma pe deasupra fiecărui obiect de pe masă. La o pasăre, mâna lui pluti în aer, coborî, plană din nou, apoi se lăsă brusc în jos și înșfăcă „prada". Doamna Blake surâse.

– O alegere bună, Salor! spuse ea când mâna lui se ridică, ținând o cărticică roșie, cu o încuietoare din argint. Darul îți va fi de folos. Cartea Adevărului îți va oferi un complement la talentul tău de a tămădui fizic.

Când va trebui să vindeci sufletul cuiva, să-i citeşti o pagină din această carte şi-i vei transmite astfel alinare şi forţa de a recunoaşte şi a rosti adevărul.

Un surâs ilumină chipul lui Salor. Strângând cartea la piept, se alătură celorlalţi absolvenţi, de cealaltă parte a estradei. Verin îşi alese darul repede şi ridică apoi mâna spre doamna Blake: un lănţişor de aur îi atârna printre degete şi de el era prinsă o piatră roşie, ca un strop de sânge. Profesoara înclină din nou capul, aprobator.

– Chiar şi cel mai desăvârşit dintre vindecători dă greş câteodată. Dar când vei fi chemată să tămăduieşti un tânăr atât de rănit sau de bolnav încât nu-ţi va sta în puteri să-l salvezi, adună lacrimile celor care plâng pentru el. Strânge-le în piatra preţioasă şi apoi lipeşte-o de buzele muribundului. Dacă lacrimile au venit din inimi cu adevărat iubitoare, piatra îi va reda viaţa.

Verin îşi puse lanţul în jurul gâtului şi coborî lângă Salor.

Wilce şi Taner îngenuncheară în faţa directoarei; după ce îi primiră binecuvântarea, se ridicară şi se apropiară de masă. Wilce alese un toiag mare şi greu, din lemn sculptat cu motive geometrice. Doamna Blake surâse încântată; ochii ei reflectau lumina delicată ce pătrundea prin ferestrele cu vitralii.

– Toiagul te va susţine în drumurile tale prin lume şi te va ajuta să aduci pacea în ţinuturile greu încercate. Suferinţele ţi-au sporit înţelepciunea; glasul tău va împiedica războaiele şi va aduce înţelegere. Dar forţe puternice îţi vor sta în cale – forţele malefice care se hrănesc cu ură şi discordie. Acest toiag este gravat cu puternice simboluri protectoare şi va constitui mijlocul tău de apărare împotriva celor răi.

Sprijinindu-se în toiag, Wilce coborî de cealaltă parte a estradei.

Taner luă un pumnal cu lama încovoiată și plăsele bătute în pietre prețioase. Cu ochi strălucitori, îl ridică în aer. O umbră se așternu pe figura doamnei Blake.

– Taner, ai o fire iute și semeață. Porți cicatrice nu doar pe față, ci și în suflet. Și totuși ai învățat să-ți domolești și să-și controlezi mânia. Îți încredințăm misiunea de a-i răzbuna pe cei nevinovați. Cunoști vrăji și poțiuni menite să aducă durere celor care au provocat durere și slăbiciune celor care i-au asuprit pe cei slabi. Nu ai nevoie de pumnal, dar ți-ai dorit unul. Acum ți-ai împlinit dorința. Profesoara se întrerupse pentru o clipă și Taner își plecă ochii, ocolind privirea ei pătrunzătoare. Apoi doamna Blake continuă: Pumnalul are rolul de a apăra și a proteja viața; ai grijă să devină un simbol al victoriei, nu un instrument al morții. Folosește-l cu înțelepciune.

Taner înclină fruntea.

– Promit că așa voi face, murmură ea.

Doar Nubba și Tria mai rămăseseră în fața estradei. Îngenuncheară amândouă la picioarele directoarei. Tria abia dacă îi auzea cuvintele. Când urcase treptele, observase că pe marmura neagră a mesei mai rămăsese un singur obiect.

– Luați-vă darurile, dragele mele, spuse directoarea.

Tria păși înaintea Nubbei și răsuflă ușurată. Unicul dar rămas, o lunetă, trebuia să fie al ei, menit să-i completeze talentul vederii interdimensionale. Întinse mâna, dar ezită ridicând ochii spre doamna Blake. O cută se ivise pe fruntea acesteia. Tria își retrase mâna, iar Nubba înhăță luneta și o strânse la piept cu o privire sfidătoare.

– Ai ales darul care ți se cuvenea, Nubba, rosti profesoara cu glas sec. Nimeni nu ți-l va lua.

Fața grăsunei se înroși; bărbia începu să-i tremure. Privind-o, Tria strânse tare din dinți, hotărâtă să-și ascundă dezamăgirea. Doamna Blake suspină.

– Noi te-am învățat atât de puține, Nubba! Tu va trebui să afli cum să-ți folosești darul. Privește prin el.

Fata duse la ochi capătul îngust al lunetei și îl potrivi, rotindu-l. Apoi îngheță. celălalt capăt al instrumentului era îndreptat spre podea, spre prima treaptă a estradei. Un tremur violent o cuprinse.

– Shalreg!

Strigătul ei se reverberă în sală. Tria privi și ea, dar nu văzu nimic. Țipând, Nubba se lipi cu spatele de masă, îngrozită. Tria își concentră privirile spre locul la care se uita fata. Să fie ceva pe podea? O insectă abia vizibilă? Un fir de praf? Își blocă auzul împotriva țipetelor Nubbei și alungă din fața ochilor priveliștea spectatorilor nedumeriți; în primul rând însă, își interzise să se mai gândească la masa pe care nu se mai afla nici un dar. Mintea ei se concentră asupra firului de praf, mărindu-i dimensiunile.

Brusc, se trase înapoi, cuprinsă de groază. Recunoscuse hidoasa creatură din interminabilele descrieri ale Nubbei: ochii complecși, care se învârteau în orbite, colții ascuțiți, trupul acoperit cu solzi deși, membrele cu spini, care aveau la capete clești mari. Monstrul se repezi la ea, clănțănind, și Tria își pierdu concentrarea. Creatura redeveni aproape invizibilă.

Smulgând luneta din mâna înghețată a Nubbei, Tria o întoarse și-i duse la ochi celălalt capăt, cel larg.

– Uită-te, Nubba! Privește-l acum pe Shalreg!

Temătoare, fata se uită prin lunetă. O expresie nedumerită i se așternu pe față. Tremurând încă, se roti de colo-colo, căutându-și monstrul. Tria înhăță luneta, o îndreptă spre creatura minusculă și o ținu ferm la ochiul grăsunei. Nubba căscă gura mare; sprâncenele i se arcuiră precum cupola sălii. Continuă să privească îndelung prin lunetă. Cu un strigăt, sări de pe estradă și, fără

a-şi lua instrumentul de la ochi, izbi tare cu piciorul în podea, tropotind frenetic, şi îşi încheie dansul cu un cântec triumfător.

– Shalreg e mort! L-am ucis! Eu însămi l-am ucis! Am învins! Sunt liberă acum! Shalreg e mort!

Spectatorii o priveau uluiţi. Ceilalţi absolvenţi chicotiră jenaţi. Nubba urcă din nou treptele cu paşi repezi, schiţând o plecăciune adâncă în faţa profesoarei. Doamna Blake zâmbi.

– Ai descoperit cum să-ţi utilizezi darul pentru a-ţi diminua spaimele până la o dimensiune controlabilă. Luneta îţi va reduce temerile şi va amplifica oportunităţile. Ea nu te minte, ci readuce obiectele la adevăratele lor proporţii. Mulţi sunt la fel ca tine, Nubba: prizonieri ai propriilor percepţii distorsionate, ei au nevoie de o imagine corectă a realităţii. Caută-i şi împărtăşeşte-ţi darul cu ei!

Zâmbind, Nubba se alătură colegilor ei.

Tria rămăsese singură în faţa doamnei Blake. Tremura, conştientă de rochia ei murdară şi ruptă, dar şi de nevrednicia ei. Profesoara o privi drept în faţă.

– Ai întârziat.

– Îmi pare rău, spuse ea plecându-şi capul. Când am vrut să ies din clădire, uşi, coridoare şi scări s-au deschis în faţa mea şi n-am avut timp pentru a le explora. Am încercat să vin direct aici, dar m-am rătăcit. Cu un ton de adânc regret, adăugă privind spre masa goală: Cred că ar fi trebuit să rămân şi să le explorez pe toate.

Doamna Blake îi surâse enigmatic.

– Ai călătorit mult mai departe decât îţi dai seama.

Apoi, ţinând palmele orientate în jos, îşi trecu mâinile pe deasupra mesei goale. Mişcarea stârni norişori de praf, care dansau în lumina colorată.

– Fiecare dintre colegii tăi şi-a ales darul, continuă profesoara. Tot ce a rămas îţi aparţine ţie.

Oare își bătea joc de ea? Ochii îi înotară în lacrimi la imaginea mesei de marmură neagră a cărei goliciune era parcă accentuată de stratul subțire de praf depus. Orga își înălță iar acordurile muzicale. Copleșită de dezamăgire, Tria rămase nemișcată în vreme ce restul absolvenților se depărtară de estradă, în urma directoarei. Majoritatea își întoarseră ochii când trecură prin dreptul ei, dar Verin îi aruncă o privire compătimitoare. Nubba ezită, dar apoi își strânse luneta mai bine în mână și se grăbi în rând cu ceilalți. Doamna Blake li se alătură, la capătul șirului. Procesiunea se îndreptă spre ieșire și părăsi sala. Spectatorii plecară și ei. Mulți se uitau curioși la Tria, dar nimeni nu-i adresă vreun cuvânt. Muzica încetă și ea.

O lacrimă se scurse pe obrazul Triei și căzu pe masă, inundând câteva firișoare de praf. Privirea i se înceţoșă, apoi se limpezi și se fixă pe o lume minusculă, învelită în ape, ce se rotea în întunericul ca de cerneală. Îngenunche și răsuflă ușor asupra ei, alungându-i o parte din ape, întinse un deget pentru a o atinge și îi admiră freamătul vieții. Cu grijă, o împinse ușor în sus, spre galaxia de firișoare de praf ce dansau în lumina aurie.

Privind-o cum se rotește, văzu oceane și continente, nori denși și vulcani fumegânzi, deșerturi aride și jungle fierbinți. Sub privirile ei blânde, creaturile ce populau mările ieșiră pe uscat, la viață, încălzindu-se pe pietre la soare, furișându-se prin iarbă, escaladând munții, alergând printre copaci sau zburând spre nori.

– Lumile se nasc din praf și din lacrimile zeilor.

Surprinsă, ridică privirea. Veronica stătea de cealaltă parte a mesei.

– Ai făcut deja cunoștință cu singurătatea vieții care te așteaptă, își spuse ea. Darul tău și-a arătat forța și frumusețea. Apoi, zâmbind, întinse mâinile spre Tria și adăugă: Bine ai venit la nivelul al șaptelea!

Epilog

Tria plânse când văzu apărând mica lume pe care ea însăși o pusese în mișcare. Timp de câteva secunde, uitase de ea și în acele câteva secunde, pădurile se transformaseră în deșerturi, munții se despicaseră împroșcând în jur lavă și cenușă fierbinte, iar lacurile și râurile secaseră. Creaturile care o populau se mâncaseră unele pe altele până ce doar câteva mai rămăseseră în viață.

Lacrimile ei îndulciră apa oceanelor și umplură la loc râurile și lacurile. Răsuflarea ei liniști creaturile războinice. Noi păduri crescură, luând locul deșerturilor. Tria suspină ușurată. De data aceasta o salvase, dar știa bine că n-o va mai putea face de prea multe ori.

– E reală? o întrebă pe Veronica.

– Dar ce e realitatea? replică Experta. Lumea e la fel de reală ca și tine.

– Și cât de real înseamnă asta? Eu încă nu știu sigur cine sunt. Am fost doar o reflexie, până ce, dintr-odată, am rămas singura dintre noi. Asta m-a făcut să fiu reală?

– Ai fost întotdeauna reală – atât de real cât poate fi ceva. Când vei putea defini „realitatea", continuă Veronica surâzând cu o sclipire în ochi, deja vei fi ajuns mai

departe decât mine. Când celelalte euri ale tale au murit și s-au reunit cu tine, n-ai devenit mai reală decât erai înainte, sau decât erau ele înainte. Dar astfel ți-a sporit puterea, fiindcă nivelurile lor s-au adăugat la ale tale. Acum ai grijă de misiunea ta; o neglijezi din nou.

Cu o tresărire vinovată, Tria întoarse privirea către lumea minusculă; iar avea nevoie de o atenție suplimentară pentru a-și reveni de pe urma clipelor de neatenție.

– Ce se va întâmpla cu ea când voi adormi? Sau când mă voi duce să mănânc? Ori când mă voi gândi la altceva mai mult de un minut sau două?

– Va pieri, răspunse Veronica. Așa e destinul ei, să aibă o viață scurtă. Primul tău test ca Expert îți cere să vezi cât de mult o poți susține. Acest efort îți va rafina talentul. Iar când, în ciuda tuturor îngrijirilor tale, lumea va pieri în neant, mâhnirea pe care o vei resimți te va face mai înțeleaptă.

Tria își făcu mâinile căuș, protectoare, în jurul lumii ei minuscule.

– Și după aceea?

– Ah, după aceea...! exclamă Veronica zâmbind. Cine știe? Școala ar putea avea nevoie de o altă îngrijitoare.

„Tria, eroina din *Școala de Vrăjitorie*, are probleme: eleganta și ranchiunoasa ei colegă de cameră are obiceiul de a se transforma într-o panteră neagră, un elev ostil invocă Femeile Teribile și întreg cursul de vrăjitorie pare că va avea un sfârșit îngrozitor... Asta până când Tria reușește să dobândească puteri neașteptate. O poveste complicată și... surprinzătoare, pentru adolescenți năstrușnici!"

JOAN AIKEN

„E. Rose Sabin este o povestitoare talentată, al cărei roman se adresează fanilor lui Harry Potter. O istorie despre adolescenți și magie într-o școală foarte neobișnuită."

ANDRE NORTON

PREMIUL ANDRE NORTON GRYPHON

ISBN 973-569-834-X
ISBN 978-973-569-834-8
www.nemira.ro
nemira